

# ГАЛАКТИЧЕСКИ ХАЗАРТНИ ВОЙНИ



ЛИРА ПРИНТ



ФАНТАСТИКА



## ГАМБИТЪТ НА УБИЙЦИТЕ

У И Л Я М Ф О Р С Ч Ъ Н

# УИЛЯМ ФОРСЧЪН ГАМБИТЪТ НА УБИЙЦИТЕ

Превод: Владимир Зарков

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Алдин Ларайс, майстор на военните игри, е хвърлил галактиката във финансов хаос с последната си хитроумна лудория.

За наказание го спускат в Дупката начело на отряд самураи от далечното минало. Предстои му сблъсък с коварството на безмилостни врагове — хашишини от фанатична ислямска секта, безразсъдно храбри басаки-убийци и поне един милион местни безумци, за които клането е забавление.

Цялата галактика залага трескаво на живота или смъртта му. А намесата на още тайнствени играчи прави оцеляването немислимо...

*Дружбата и честта са от най-редките дарове на живота, затова тази книга се посвещава на четиримата, които ми показаха колко ценни са тези съкровища.*

*На Джон Мина, Том Сий и Дон Райт. Когато имах нужда от близки приятели, вие винаги бяхте до мен. И всичките си книги да ви посветя, не мога да ви се отблагодаря.*

*И на Кевин Малади, който за мен винаги е бил възплъщение на духа на бушидо и самурайската чест. Стане ли дума за чест, опитвам се да следвам твоя пример.*

### *Благодарности*

Докато проучвах материали за тази книга, натъкнах се на историята на японския император Цунайоши и неговите закони за кучетата. Явно Цунайоши е бил сред първите, пожелали да защитят правата на животните. Кучетата били под особеното му покровителство, защото той вярвал напълно основателно, че са най-благородните и верни създания. Бих се радвал и днес да има закони за закрила на четириногите ни приятели, които искат от нас само да ги обичаме и да им позволим да ни служат.

Затова благодаря и на Цунайоши, и на един стар приятел, седял в краката ми, докато писах не помня колко книги. Споделяше с мен вдъхновението и безизходицата, винаги се опитваше да ме разсмее и разбираше всичко дори тогава, когато аз нищо не проумявах. Много ти благодаря, Иля Муромец. Платих за него десет долара преди години и това се оказа най-прозорливата инвестиция в моя живот.

Дано приятелите ми сред хората не се обидят, че им благодаря наред с едно куче и един отдавна покоен император. Признателен съм на Том Ийстън и Карстен Хенкел за помощта в теорията на вероятностите, на Сюзън Шварц и Джоъл Розенбърг за навременните полезни съвети и на Стивън Стърнс, моя неизменно търпелив и съчувстващ редактор. Разбира се, трябва да добавя няколко думи за Мър, но и така е ясно, че без нейната обич и подкрепа не бих създал нито една книга.

## ПРОЛОГ

*Едо, Япония, 1702 г.*

— Излез, страхливецо! Застани лице в лице с Оиши Кураносуке от клана Асано!

— Нямах право, убиецо! — писна неразличимата сянка от дъното на бараката. — Ти си само един опозорен ронин! А твоят господар заслужаваше смъртното наказание!

— Право ли? Нима ти знаеш кое е право? — кресна Оиши. — Нима ти е известен смисълът на думата „чест“? Мърсиш я, като я изричаш. Излез, Кира. Ти си служител на императора. Дръж се достойно!

— Махай се! Ти наруши императорските закони, като ме нападна!

Оиши изтегли със замах сабята си от ножницата и светкавично я обърна с дръжката към притиснатия в ъгъла благородник.

— Вземи я. Нямах оръжие. Ще се бия срещу тебе само с късия си меч.

— Ами другите? — нададе вой Кира. — Вие сте Съюзът на верните, всеизвестните четиридесет и седем ронина. И те са наблизно.

— Но аз съм техният водач — спокойно отвърна Оиши. — Излез срещу мен в единоборство. Ако ме победиш, никой няма да ти посегне.

— Не бих си цапал ръцете с тебе. Аз съм придворен на императора! — викна Кира и се опита да застане по-далече от предложената му сабя.

С въздишка на раздразнение Оиши я прехвърли в лявата си ръка и извади късия меч.

— Вземи това, щом не желаеш да се биеш с мен. Още в мига, когато се прободеш — преди първата капка кръв да попие в пръстта, — аз ще изпълня задълженията на твой секундант и ще сложа край на мъките ти.

Очите на Кира се изцъклиха от ужас.

— Не исках да причиня смъртта на твоя господар! — изскимтя той.

Оиши едва сдържаше яростта си, но се чувстваше длъжен да съхрани достойнството дори на омразния си враг, както подобаваше за един благородник.

— А умори ли се дори за миг да торМОЗИШ с хапливите си слова моя господар Асано? Вместо да го научиш на обноските, уместни в императорския двор, ти го унижаваше всеки ден. Накрая той не издържа и наруши закона, забраняващ да се вади оръжие в двореца. И защо — за да посече тебе! Но вместо да се държиш както трябва, ти избяга. Принудиха господаря ми да умре, а ти се свираще в убежищата си, цели две години бягаше от мъстта на клана Асано.

Оиши пристъпи в бараката. Прибра късия меч и вдигна сабята високо над главата си. Отблизо надуваше вонята на страха, разнасяща се около придворния служител.

— Време е — прошепна самураят.

С неудържим вик на ужас Кира се хвърли срещу него. Оиши ловко пристъпи встрани. Ударът беше толкова бърз и точен, че тялото на врага му направи още няколко крачки, преди да се свлече на земята и да я ороси с ален фонтан.

Самураят се наведе, вдигна отсечената глава и излезе от бараката за въглища.

— Всичко свърши — изрече сдържано.

Неговите четиридесет и шест съратника не се развикаха от радост. Защото още от мига на клетвата да погубят Кира като отплата за смъртта на техния господар, те знаеха докъде ще ги отведе избраният път. Спазиха самурайския кодекс на честта, който в очите им стоеше дори над императорските укази. Достойният самурай не би могъл да крачи под едно и също небе с онзи, заради който господарят му се е пренесъл в отвъдното. Но сега трябваше да спазят и законите на страната. Не се съмняваха какво ще разпореде императорът, щом научи за смъртта на своя любим придворен — всички до един ще трябва да си направят сепуку.

— Изпълнихме задачата, отредена ни от съдбата, и не погазихме честта си — промълви Оиши. — Сега нека се приготвим за срещата с нашите предци.

*Кирдук, Армения, 1256 г.*

— Учителю, вече няма надежда. Те превзеха и последната порта преди цитаделата. Вече качват тарана насам.

— Значи е време да срещнем участта си — изрече Хасан, а мургавото му лице се разкриви от гняв. — Кажи на оцелелите да се оттеглят към библиотеката. Там ще запалим погребалната сиклада.

Без да каже нито дума повече, рефикът се изниза от залата за аудиенции.

Хасан се отърси от унеса и стана от трона си. Огледа огромното празно помещение. Някога тук се събираха стотици, готови да му служат. Рефиките и даисите, по-високопоставените в ордена, а под тях бяха инструментите, ръцете на исмаилитското братство — хашишините.

Чрез мощта на своите убийци, исмаилитите два века властваха над своето сенчесто царство в самото сърце на исляма. Но сега могъществото се изплъзваше от ръцете им.

Хасан чуваше далечния екот от ударите на тарана, който скоро щеше да разбие и укрепената порта на цитаделата.

„Значи тук свършва всичко“, каза си печално.

Бяха дръзнали да се опълчат срещу монголските орди, нахлуващи от изток. И силите им стигаха за това. Светият орден се крепеше на стотина планински твърдини, разпръснати от високите хълмове на Ливан до върховете, издигащи се над Каспийско море. Но върховният им наставник, Стареца от планината, бе забравил всички завети, оставени от създателите на ордена. В безумието си той реши да преговаря с хан Мангу.

Разкри тайните на исмаилитите и предаде на монголците средището, крепостта Аламут. Заедно с нея и списъците — къде се крият хилядите посветени, безмилостните убийци, наглед изчезнали в човешкия океан по градове и селца. Орденът се лиши от силата си, от предимството на внезапния удар. Монголците изстребваха разкритите врагове и започнаха да нападат крепостите. Това не бяха се осмелили да сторят и най-всесилните сред ислямските владетели.

Скоро и последната твърдина щеше да падне под напора им и той, Хасан, последният учител след смъртта на Стареца, щеше също да загине.

Рефикът отново се показва на вратата, сякаш го подканяше да побърза. Прошепна:

— Останахме само четиридесет и петима.

— Готови ли са?

— Да, готови са да загинат гордо, с името на Пророка и вашето на уста.

Хасан се изкикоти тихичко.

— Гордо, значи?

Рефикът го гледаше смутено.

Естествено, каза си предводителят, главата на този мъж е пълна с мечти за славна смърт, за мъченичество в битката за делото на исмаилитите. И заблуденият никога нямаше да научи, че е бил лъган, не оставаше време да му бъде разкрита последната тайна.

Защото мечтите за мъченичество, за свещена чест, бяха наркотик за глупци. Само наставниците и великите учители виждаха истината, сякаш е разпорен труп, проснат върху мръсна маса.

Думата „чест“ звучеше кухо в техните уши, а с обещанията за райско блаженство подмамваха младите, които искаха да умрат за исмаилитите и мъченика Хюсеин. Упояваха наивниците и ги оставяха да се порадват на живота в скритите градини на Аламут. После им помагаха да се отърсят от трескавия унес и им казваха, че за миг са зърнали рая. И пътят натам е толкова прост... С тези думи слагаха дръжката на ножа в дланите им и посочваха жертвата. Младите нещастници се втурваха през глава към гибелта си и чрез нея изпълняваха истинското си предназначение — да крепят на власт повелителите на исмаилитите.

Вътрешният кръг от посветени наставници и велики учители не се утешаваше с илюзии. За тях значение имаха само властта и ужасът, който тя вдъхваше на простосмъртните. Ако някой вярваше в друго, беше глупак.

— Ела, нека умрем с чест — студено изрече Хасан. — Скоро ще се радваме на райските хубости.

Пламъкът на вярата освети очите на рефика, които сякаш поглъщаха лицето на учителя, но не съзираха стаения в душата му тежък гняв.



*„Планетата Ливола, Големия Магеланов облак, 3-15-3145*

*От: Първи Ксарн*

*До: Тауг Букха*

*Относно: Потенциални възможности за игра*

*Получих съобщението ти от 3–14. Одобрявам предложението ти за «някакво развлечение, докато счетоводителите се опитват да разнищят хаоса, причинен от играта с Александър».*

*Според тебе кои исторически периоди е подходящо да включим? Щом споменавах, че е била «засегната честта на кохското съсловие», сещам се за възможни участници, които да придадат смисъл на играта.*

*Каня те на обяд днес, за да обсъдим подготовката.“*

# 1

— Алдине, внимавай!

О, богове, пак ли!

Той се метна инстинктивно към най-близкото прикритие — наредените една върху друга бъчви с вино.

Първият изстрел пръсна бъчва точно до главата му и го посипа с дъжд от трески и пенливо бургундско.

— Алдине, вляво от тебе е!

Заслепяваха го шумящите мехурчета по очите му, докато пълзеше около бъчвите.

Още два трясъка в склада и отново се разхвърчаха парчета дърво, а въздухът се насити с изпарения от рядка селекция халпариански мускател — любимо питие за ценителите сред гафовете.

— Ярославче!

Никакъв отговор. По дяволите, да не са го очистили вече?

Поредният откос взриви бутилки шампанско по рафта над него.

Алдин пак изпълзя настрани. Най-сетне пръстите му се вкопчиха в пластмасовата дръжка на пистолета. Не проумяваше защо хората се чувстват по-сигурни с оръжие в ръка. Той се разтрепери още по-неудържимо.

Приклезна зад бъчвите и свали предпазителя.

Пет пъти през последната половина година. Габлона нямаше ли да се откаже най-после?

Но докато се питаше, вече разбираше, че всякаква надежда да дочака края на преследването е нелепа. Би било твърде глупаво да се надява, че номерът, с който завърши играта за Александър, ще остане неразкрит. Корбин Габлона се досети как е бил изпързаян и лишен от империята си, а Алдин твърде скоро бягаше от наемниците на бившия си работодател — от единия край на Облака до другия. Габлона нямаше да се откаже. На Алдин му оставаше да се утешава с мисълта, че отмъстителният дебелак е натикан в лагер за превъзпитание на

Надзорниците, но нищо не пречеше на други от неговия род да пращат все нови убийци.

Смръзна се. Иззад буре наблизко се появи ръка, която стискаше „Ерик 10“. Това оръжие изстрелваше мощни експлозивни куршуми, които лесно пронизваха и най-съвременната свръхброня, дори двоен комплект, какъвто Алдин бе надянал. Той вдигна своя пистолет и зачака.

Видя и цялата ръка, след нея изпълнено с ужас око, миг преди да натисне спусъка.

От гърдите му се изтръгна пресеклива въздишка на облекчение. Ярослав, старият му приятел и съучастник в последната игра, се примъкна до него.

— Колко са? — прошепна Алдин.

— Май е само един.

— Но как?...

Алдин не довърши. Едва ли и спътникът му разбираше какво става. Бяха се сврели в този третокласен скитащ товарен кораб, за да стигнат до системата Рафта-не, където старият им приятел вазбата Зердж бе намерил безопасно убежище. Освен тях имаше още няколко пътника и Алдин виждаше във всеки от тях спотайващ се убиец, но бе принуден да рискува. За него времето на разкоша и удобството отмина — гръмнаха собствения му кораб още при третото покушение срещу живота му. Колкото и да се напъваше, не измисли сигурен начин да се сдобие с друг. Още в мига, когато информацията за покупката попадне в компютрите на банката, момчетата на Габлона ще научат. Е, не винаги бяха момчета — Алдин се наслади истински на четвъртия опит да бъде убит... тоест до мига, когато тя запрати към очите му отровна стреличка и едва не улучи.

Две седмици търпеше, скрит в каютата си, но броещи минути преди скачването с орбиталната станция над Рафта-не се остави да бъде нападнат в трюма. И то само защото искаше да гушне две бутилки доста скапано вино. Един стюард-ксарн му подшушна, че били контрабанда и всеки можел да ги прибере безнаказано.

Очите на Ярослав зейнаха от ужас. Алдин се извъртя, вече натиснал спусъка. Пистолетът в ръцете му подскочи пет-шест пъти и още каси с бутилки се превърнаха в свистящи из трюма парчетии.

Убиецът изскочи иззад купчината отломки.

Изпаднал в неудържима паника, Алдин изпразни по него останалите в пълнителя патрони. Още цял тон пенливи пръски се изля като гейзер наоколо. Ярослав се изправи мигновено с див боен вик и изстреля всичко, което имаше в оръжието си. Ехото сякаш щеше да разкъса стените на тесния трюм. Убиецът се просна по гръб, сгърчи се и замря неподвижно.

От ямата на мястото на гръдния му кош на тласъци излизаха червени струйки. Ярослав презареждаше пистолета, докато пристъпваше предпазливо към тялото. Тъкмо се канеше да изрита оръжието от ръката му, но онзи седна рязко и се прицели в тях. Старецът притисна цевта към главата на убиеца и изстреля още десетина патрона.

Главата просто се изпари, но тялото подритваше конвулсивно още няколко секунди, преди да се отпусне.

Алдин застана нерешително до приятеля си, сведе поглед към трупа и прошепна:

— Още с първите откоси трябваше да сме го пречукали.

— Това е хомобот — отвърна изнервеният Ярослав и не забрави да ритне настрана оръжието на убиеца.

Двамата се спогледаха стъписано. И без това ги гнетеше мисълта, че Габлона няма да се откаже от желанието да отмъсти. Но да използва и хомоботи... Имаше строги закони срещу съвършените копия на разумни същества. Сервоботите трябваше да са с ограничени възможности и да изглеждат точно такива, каквито са — машини. Програмирани за убийство, роботите ставаха несравнимо по-опасни от наемниците, защото не се страхуваха от болка, наказание или смърт. Всъщност нищо не можеше да ги спре, освен непоправимите вреди, нанесени на основните им системи.

Двамата се втурнаха отчаяно към вратата, за да излязат по-бързо на главната палуба. Стигнаха до последния ред палети и се огледаха на всички страни.

— Чисто е — прошепна Алдин и затича устремно към единствения изход.

Сграбчи дръжката и я задърпа яростно, само за да застане смаян пред стюарда-ксарн, който го подмами да търси бутилките.

Съществуването усмихнато го гледаше право в очите и Алдин в миг прозря истината.

— Капан! — кресна и опита да се пъхне обратно в трюма, но се спъна в Ярослав.

Двамата се проснаха на пода, а стюардът измъкна изпод туниката си „Ерик 15“ — тежко оръжие, с което би могъл да пробие дупка и в защитния корпус на кораба.

— Подаръче от някои стари ваши приятели — прошепна ксарнът и зла усмивка разкриви лицето му. — Жалко само, че не са тук да се насладят на гледката. Време е за сън.

Пистолетът се опря в гърдите на Алдин, пръстът се сви около спусъка.

— Братко Корбин, време е да ставаш.

— Първо, никакъв брат не съм ти, а второ, хич не ми се става.

Бледите безкръвни устни на Надзорника се извиха в усмивчица на снизходително благодушие. Лоза влетя в стаята, а дългите поли на тогата му почти докосваха пода. Спря над нара.

— Ах, братко Корбин, тук всички сме сродни по дух. Остава по-малко от час до съмване, време е денят да започне за тебе.

— Слушай бе, Лоза или както ти беше името, не ти ли е ясно, че говориш с Корбин Габлона? Писна ми от вашето тъпо превъзпитание и обявявам стачка. — Лек гъдел се плъзна по тялото на Габлона още в същия миг. — Копелета! Да не беше тая затворническа ризница на мен, да съм ти извил кльоцавето вратле хиляда пъти!

Лоза укорно размаха пръст насреща му, сякаш гълчеше вироглаво дете.

Бодежите по кожата не бяха болезнени — Надзорниците не се славеха с пристрастие към изтезанията, — но беше почти същото. Все едно десет хиляди комара се настаняваха върху тебе с намерението да похапнат здравата.

С гръмки ругатни Корбин се гърчеше и опитваше да се освободи от ризницата, прилепваща като втора кожа по неговата собствена. Дори имаше съвсем естествен цвят и следваше всяка гънка на неговото сто и петдесет килограмово туловище.

Мъчеше се да издържи, но и той, и Лоза знаеха, че съпротивата е безсмислена. Някои сутрини успяваше да стиска зъби по две, дори по

три минути. И какво от това, питаше се Корбин, но съзнаваше, че всеки път им позволява мъничка победа.

— Добре де, добре! — писна накрая и влудяващото усещане веднага изчезна.

— Ах ти, ще те...

Лоза пак вдигна пръст и прекъсна заплахата.

— Стига, скъпи ми братко. Някой ден ще ми благодариш, че търпеливо ти соча пътя към духовното единение. Най-силното ни желание е онези, за които се грижим, да живеят в мир. Насилието ни отвращава, би трябвало и ти да се настроиш така. Отдавна разбираш, че нашият просветен подход превъзхожда несравнимо вашата първобитна, реакционна войнственост. Нима не си съгласен, братко?

Корбин се вторачи хищно в него, но промърмори:

— Тъхъ, тъй си е.

— Братко... — подсказа Лоза, без усмивката му да трепне, сякаш залепена на лицето.

— Да де, братко — измънка и Габлона.

Надигна се от леглото, за да изтърпи осемдесет и седмия ден от своето „превъзпитание“. Значи му оставаха някакви си две хиляди деветстотин и тринадесет дни... и то в случай, че му намалят присъдата за добро поведение.

След няколко минути Корбин вече се тътреше прегърбен по главния коридор след Надзорника. Утешаваше се, че поне още не са човъркали в мислите му. Но и това беше само въпрос на време. Първо щяха да го подресират около година и щом се убедят, че са му създали трайни навици, настъпваше моментът да изтърбушат и мозъка му. Гадно му ставаше, като си помисли, че никой още не бе надхитрил тези противни типове в играта по собствените им правила. В края на краищата всеки, подложен на първокласно превъзпитание, ставаше блеещ глупак, готов дни наред да обсъжда нравствените проблеми в изяждането на порция салата, защото, виждате ли, може би растенията също имат чувства и не им харесва да бъдат излапани.

По дяволите... Сам се напъха в техния капан. Надзорниците много държаха и на последната буквичка в закона. Корбин си въобразяваше, че неговите адвокати ще ги оплетат в съда и делото няма да започне още наизнайно колко години. Само трябваше да си кротува, за да не го спипат „за собственото му добро“.

Но някой го издаде и както се криеше в станция на удоволствията из забравено от всички кътче в Малкия облак, в един миг пет-шест кораба на Надзорниците му отрязаха всякакви пътища за бягство. След по-малко от час вече му бяха навлекли ризницата.

— За какво размишляваш, братко? — попита го Лоза и го погледна внимателно през рамо с всичките си четири очи.

— А, кажа ли ти, пак ще пуснеш напрежението — изръмжа Габлона.

— Братко...

— Добре де, добре! Но аз си знам, че ще ме мъчиш, братко — Корбин наблегна леко заплашително на последната дума.

— Не, братко, ние — Надзорниците, винаги се стремим да научим истината. Много повече бих се разстроил, ако започнеш да се отклоняваш от нея, подтикнат от страха си. Именно на това искаме да научим вас, непросветените езичници — да казвате само истината и да живеете в мир. Не се бой, братко, говори от все сърце.

— Само се чудех кой ме изтропа... братко.

— Истината не може никому да навреди, затова се радвам да те осведомя, че беше твоят отдавнашен съперник Сигма Азерматай. Негови служители са узнали къде е скривалището ти и влязоха във връзка с нас.

— Онзи проклет подлец, значи... Нарушил е правилата, като е доносничил за вас, копелета!

— Братко — хладно добави Лоза и неодобрението за миг мина като сянка по лицето му.

— Да, братко — побърза да повтори Корбин.

Знаеше, че Надзорниците са много докачливи, като се заговори за ритуалите на сношенията им и законността на следващото поколение. Усмихна се незабележимо. Все пак постави натясно надменната твар.

— Така е по-добре — изрече Лоза. — Длъжен съм да отбележа, че той е постъпил правилно. Има надежда, че някой ден ще открие Пътя към покоя. В края на краищата, братко Габлона, ти си бил организаторът на една от вашите отблъскващи игри и дори си стигнал дотам в падението си, че си решил да измамиш останалите.

— Да бе, тормозите ме, защото исках малко да се разведря, ама вие някога сте затрили пет-шест свята наведнъж. Я ми обясни тази

работа, братко!

— Стига, Корбин. Вече разговаряхме подробно за това. И не ние „затрихме“ онези светове, както предпочиташ да се изразяваш, а самите вие. Ние само поставихме устройствата. И първо дадохме възможност на жителите да се евакуират. Взривяването на планетите бе обвързано с едно-единствено условие — ако продължат сраженията между вашите праотци. Те не прекратиха стълкновенията и световите бяха унищожени, затова си позволявам да твърдя, че именно представителите на вашите раси причиниха катастрофата. Колкото и да е трагично, само по този начин успяхме да прекратим войните. След това премахнахме всички системи за производство и управление на средства, с които водехте своите междузвездни войни. И не ви позволяваме отново да си послужите с нещо подобно. Жалко, че сме малцина и не можем да бъдем навсякъде по всяко време. Поне спряхме най-опустошителните конфликти. И за нас е особено болезнено да се сблъскаме със случай, когато подстрекават към битки жителите на изпаднали във варварство светове, а отгоре на това стигате до мошеничество.

— А, значи съм мошеник, тъй ли било? Просто бях по-хитър от останалите, а те също правеха долни номера и провалиха цялата игра. По дяволите, та аз само постъпих с тях така, както те се готвеха да постъпят с мен.

— Корбин Габлона, ти си почти непоправим. Но имаме достатъчно време да ти покажем, че си поел по несправеден път. Сега да се заемем с днешния урок.

Надзорникът махна с ръка към вратата, която се отвори веднага. В двора стояха няколко сервобота, смътно напомнящи с облика си своите господари. Заедно с Лоза и другия — Вуш, те бяха единствените обитатели на този център за превъзпитание, копнеещи да се занимават с единствения си пленник. С него, Корбин.

— О, не, пак ли събеседване за мирното сътрудничество! — изпъшка дебелакът.

— Не се разстройвай така. Подготвили сме ти пълна поредица от беседи за Пътя към покоя. Тази е едва седмата, а са общо двеста. Роботите също искрено се стремят да внесат светлина в съзнанието ти.

— Защо просто не ме пуснете? — изведнъж заскимтя Габлона.  
— Ще направя каквото поискате, ще ви подпиша всички документи,



само нека се махна от тази дупка. И ден повече няма да изтърпя вашите глупости!

— Успокой се — благо промълви Лоза. — Унинието ти е добър признак. Ставаш по-податлив към истината. Сега влез. За твое добро е.

— Никога не съм се доверявал на типове, които ми казват какво е добро за мен! — кресна Корбин.

Изчерпал търпението си, Надзорникът вдигна ръка, за да отрезви затворника с поредната доза непоносим сърбеж. В същия миг в далечината се чу пронизително свистене.

— Стой където си и не мърдай! — заповяда Лоза и даде знак на сервоботите.

— Какво става? — извика дебелакът, за да го чуят във все по-силния шум.

— Нищо, което би трябвало да занимава ума ти.

Изведнъж наред централния двор се появи слабо блещукане, последвано веднага от още пет-шест светлинки.

— Зердж! — тържествуващо изрева Габлона, когато първата фигура придоби плътност след прехвърлянето по носещия лъч.

Надзорникът се извъртя с лице към вазбата гаварнец, участвал в подготовката за играта с Александър. И другите се виждаха ясно около застаряващия гаф — до един ксарни, насочили оръжията си към Лоза и неговите сервоботи.

— Поведението ви е крайно неуместно — изрече Лоза все още невъзмутимо, без неуловимата усмивка на превъзходство да изчезне от лицето му.

— Доста време изгубихме, докато надушим къде го криете — каза безстрастно и Зердж. — И не успяхме веднага да излъжем алармените ви системи. Все едно. Дойдохме да приберем кох Габлона.

— Ей така ми харесва! — ликуващо се провикна Корбин. — Дай му да се разбере и да се махаме.

— Опасявам се, че не мога да допусна това — възрази Надзорникът. — Той е длъжен да прекара още три хиляди дни в превъзпитание.

— Майната му на вашето превъзпитание! — ухили се дебелакът и застана до Зердж. — Пречукай най-после това копеле и да си вървим.

— Известно ви е, че убийството на Надзорник може да има твърде неприятни последици — напомни Лоза. — Разбира се, не

казвам това от страх за живота си, а само от загриженост за вас, братя мои.

Корбин се изсмя остро и протегна ръка към пистолета на гаварнеца.

— Не се тревожете — каза Зердж. — Дошли сме само да приберем Габлона. — Без да се бави, той се извъртя към и притисна оръжието в гърдите на Корбин. — Сега ще поспиш — добави с леден глас и натисна спусъка.

— Господа, господа, моля ви да не нарушаваме реда. Моля ви, господа!

Възбудата най-сетне се отрази зле на ксарна и с последните думи настъпи типичната за расата му реакция към прекомерното напрежение — последното погълнато ястие се пръсна от смукалото му из залата.

Стъписването от вонящия душ попречи на тауг Букха да забие юмрука си в слънчевия сплит на Зола фалдън. Коховете като един прекратиха разгорещените си спорове, обърнаха се и закрещяха сърдито на ксарна, който се опитваше да ръководи сборището.

Още двама от същата раса застанаха до предводителя си и се надигнаха на задните си крака.

— Или млъкнете незабавно — ревна единият, — или ще ви полеем още веднъж със същото!

Това стигна страстите да се охладят и коховете се отказаха от намерението да се хванат за гушите. Още мърмореха закани, но думите на ксарна вече се чуваха добре.

— Господа, моля всички да се върнат по местата си. Не забравяйте старото, но вярно правило, че времето е пари. Според последните получени от мен данни в залите под нас чакат поне две хиляди адвокати и двойно повече счетоводители. Вече плащаме за всяка минутка, която са прекарвали тук.

Настъпи мълчание. Чуваха се само тихичките шумове от работата на сервоботите, които почистваха смяната храна на ксарна и една маса, където дребен гафски кох бе пролял малко кръв след разпра със съседа си.

— Така е добре. Помнете, че като кохове сме длъжни да се държим достойно.

Другите кимнаха сговорчиво, макар че продължаваха да си разменят кръвнишки погледи.

— Да се върнем към същината на предложението. Ще го повтора съвсем ясно — всички корпоративни ценности, сменили по какъвто и да е начин притежателите си във връзка със събитията, които всички наричат играта с Александър, да бъдат замразени от днес на обяд по стандартно време. Всяка фирма ще представи цялостен финансов отчет пред свикания специално за целта съвет от одитори. След това съветът ще започне съвместна работа с адвокатите и счетоводителите, представляващи бившите собственици, за да проверят чии притежания са били ограбени, след като се разкри, че играта е нагласена. Накрая съветът ще се опита да възстанови съответната собственост, преди корпорациите да бъдат върнати на притежателите им. Е, съгласни ли сте?

Един от гафовете се надигна с явното намерение да възрази. Разнесоха се няколко бързи ругатни, още двама-трима гаварнци начело с тауг Букха се надигнаха и наобиколиха нахалника. Разговорът беше кратък, гафът постоя още малко с разкривено от болка лице, сви немощно рамене и седна на мястото си.

— Чудесно. Значи поне за това се споразумяхме — доволно изрече ксарнът. — Моля всички да потвърдят съгласието си, за да бъде регистрирано.

Коховете едновременно протегнаха ръце, лапи и пипала, за да докоснат екраните на бележниците си.

Тиха въздишка прошумоля из залата.

— Е, направихме първата стъпка — промълви Букха. — Но остава още един проблем.

— Какви проблеми пък сега? — обади се Зола. — Проклети да сме всички, но дори онова, заради което се събрахме, ще ни отнеме стотина години, докато разплетем хаоса. Първо почти половината богатство на целия Облак бе заложено на онази дяволска игра. После пък се разпълзя мълвата, че нещо не било наред и резултатите се оказали не съвсем такива, каквито ни ги представиха.

— И точно тогава вие, празноглавци — студено го прекъсна ксарнът, запазил спокойствие с голямо усилие на волята, — вместо да

се обърнете към мен като арбитър на играта, започнахте да грабите всяка корпорация, сменила собственика си, защото знаехте, че ще бъдете принудени да я върнете накрая. Проблемите ни щяха да бъдат много по-леки, ако веднага бяхме замразили финансовите операции. Можехме бързо да върнем всичко на предишния собственик и край на главоболията. Но вие не устояхте на алчността си.

— Дребно затруднение — пренебрежително каза Ярвин, един от по-незначителните кохове сред гаварниците.

— Дребно, а? — писна Вол — човек, който бе загубил твърде много в залаганията. — Моите счетоводители твърдят, че ще съм голям късметлия, ако си върна дори половината, загубено заради измама. Но пък вие — гафовете, добре се облажихте...

— Лъжа! — кресна Букха и отново се изправи рязко.

— Я слушай — предизвикателно подхвана Зола, — ако толкова ви се иска иначе да си решим проблемите, ние — хората, сме повече от готови да ви угодим.

Настана напрегната тишина. Надвисналата над срещата заплаха най-после бе изречена недвусмислено. Внезапно всички разбраха, че са стъпили на ръба. Въпреки страха от намесата на Надзорниците въздухът сякаш вонеше на кръв.

— Господа, нека се държим според положението и доброто си име — сдържано започна ксарнът и разпери първия и втория си чифт ръце в успокоителен жест. — Вече се споразумяхме за главното — да замразим собствеността от днес на обяд. Счетоводителите и адвокатите на всеки кохски род ще имат неограничен достъп до архивите на бившите ви фирми, които се съхраняват от посредници. Скоро ще бъдат в състояние да докладват каква част е прелята в други корпорации след смяната на собствеността и ще ви върнат всичко, като приспадне, разбира се, дължимите за моята помощ такси.

Хората и гафовете изпъшкаха почти в един глас, но в същото време им беше ясно, че без ксарните в ролята на арбитри нямаше как да оправят страшната бъркотия.

— Но кой ще покрие разходите за работата на твоята одиторска фирма? — попита Зола. — И без това адвокатите и счетоводителите ще ни изпият кръвчицата. Ами че само таксите за участието на адвокатската къща „Личър“ се закръглиха на сто милиона!

— Да бяхме избили всички фокусници на закона през последната война — изръмжа един от гафовете. — Знам, знам — необходими са, съгласен съм и да има университети за тях, ама щом си получат дипломите, трябва да ги разстрелваме за назидание, а и за да опазим от тях беззащитното общество.

— Ей за това да прием! — провикнаха се на секундата неколцина кохове и вдигнаха чаши от радост, че след толкова дни стигнаха до единодушие в нещо.

— Господа — намеси се друг гаварнец, — предлагам да организираме игра. Нека намерим пустинна планета, да стоварим там всички адвокати, бюрократи и политици, и който успее да умъртви останалите с отчети и резолюции, е победител!

Другите изразиха с рев съгласието си, за миг настъпи спокойствие в залата. Поне се договориха някак да оправят вредите, нанесени от безумните залагания в последната игра. Ксарнът се облегна удобно и изчака да види накъде ще се люшне настроението.

— Хайде да не се отдаваме на самодоволство — обади се Зола. — Нашият приятел Букха спомена, че имало още някакъв проблем. Моля те, Букха, обясни ни за какво говориш.

— Много е просто, но ми се стори, че едва сега настъпи подходящият момент да го обсъдим.

Коховете наостриха уши. Досещаха се, че както винаги Букха се е въздържал да изрази най-съкровения си мисли през първите дни от срещата им.

— Хайде де, какво ни вадиш душата! — подкани го един от хората, който усещаше, че се мъти нещо интересно.

— Какво ще кажете за двамата кохове, които не са сред нас? — тихо попита Букха.

— Ами да, Габлона и Сигма. Какво ще ги правим онези гадове? — веднага го подкрепи Вол. — Ако Корбин не се бе опитал да обърне играта наопаки, а Сигма не се бе правил на ударен през цялото време, за да се нагуши, нямаше да си губим времето сега.

— Не забравяйте и Алдин Ларайс — изсъска Ярвин. — Той погази правилата, спазвани от гилдията на вазбите.

Букха си седеше невъзмутимо. Забеляза втренчения поглед на Зола и също се вторачи в него, вдигнал невинно вежди. Нали още през първия ден доказа неопровержимо, че само щастливата случайност го

преведе невредим през капаните на играта, а не незаконно получена от Алдин информация.

— Дали пък не ти е известно нещо — подхвана Зола, — което ние още да не сме чули?

Букха разпери ръце и вдигна рамене.

— Е, може би е време да ви съобщя скромното предложение, до което стигнахме двамата с Букха — намеси се ксарнът.

— Какво е? — викнаха половината кохове.

— Нали самите вие съдихте двамата кохове в тяхно отсъствие и ги признахте за виновни в измама?

Всички кимнаха доволно. Бе първото, което свършиха, още щом се събраха, при това за някакви си две минути.

— Само че се налага да разгледаме трите възможности да ги накажем. Можем да им отнемем цялата собственост. Но вероятно ще изразя общото мнение, че е нежелателно да създаваме прецедент, който по-късно може да бъде използван срещу всеки от нас.

Икономическите консорциуми в Облака, обхващащи стотици планети, бяха на практика правителства. И все пак всички смятаха, че ударите в гърба и другите изтънчени похвати на почтения бизнес са едно, а принудителната конфискация по общо решение е съвсем друго.

— Втората възможност... Някой от вас има ли желание официално да предадем бившите си съратници на Надзорниците?

Яростни вопли. Всеки от тях бе готов да пробута тайничко донос на омразните галактически повелители, но не и да даде публично съгласие за сътрудничество с тях.

— Но нали се носи слух — пак се чу гласът на Зола, — че Надзорниците вече са издирили и спипали Габлона?

Мнозина изразиха полугласно гнева си и така проявиха сплотяващата ги ненавист към намесата на праведните досадници.

— Третата възможност е просто да ги убием — завърши ксарнът.

Този път в мълчанието се долавяше уплаха. Събраните тук кохове бяха оцелели в безмилостното боричкане за надмощие в Облака. Нали така бяха станали кохове, глави на цели родове и икономически синдикати. Едно от неподлежащите на обсъждане правила обаче повеляваше да не се посяга лично на кох или най-близките му. Започнеше ли взаимното изстребление, никой не можеше да го спре.

— И тъй като трите възможности са неприемливи, трябва да намерим друго решение — невъзмутимо добави Букха.

— Именно — натърти ксарнът и долната му челюст потъна надолу в страшничко подобие на усмивка.

## 2

Алдин Ларайс изстена и отвори очи. Сервоботът до него отвърна на погледа му с безжизнените си фотосензори от метал и стъкло. От пневматичния инжектор в пипалото му падна капка.

— Къде съм, по дяволите? — попита Алдин, надигна се и опря крака на пода.

Машината не отговори.

Където и да бе попаднал, вазбата подозираше, че положението е твърде неизгодно за него. Паметта му също започна да се събужда. Опипа гръдния си кош. Дупки нямаше, значи ксарнът бе забил в него не експлозивен куршум, а сънотворна капсула.

Имаше смътни, полупризрачни спомени как се опомня за малко, после — отново мрак. Значи ксарните са го скачили с упойващо устройство. Откога ли?

Сякаш в отговор на мислите му в стаята влязоха две от насекомоподобните същества.

— Алдин Ларайс, някои приятели биха искали да се срещнат с вас.

— Виж ти? Може пък да нямам настроение за дружески брътвежи. И между другото, защо трябваше да ме държите в безсъзнание?

— Значи бихте предпочел някой от убийците на Габлона да ви пусне десетмилиметрово куршумче? — попита единият ксарн с обичайната за тази раса непоклатима вежливост.

Алдин трябваше да признае, че има право.

— Нашите агенти отдавна се опитваха да ви открият — продължи другият. — Искахме да ви примамим в онзи трюм, за да ви приберем без излишен шум, но хомоботът се е промъкнал там преди нас. Бяхме поставили охрана около вашата каюта и дори премахнахме друг хомобот, който опита да нахлуе вътре. Не знаехме, че в кораба има още един. Все пак накрая стана каквото искахме. Вие се справихте с убиеца, а пък ние ви арестувахме.



— Ярослав добре ли е?

— Жив и здрав. Не ни е необходим, затова го освободихме веднага.

— Е, благодаря ви за помощта — изправи се възбата, — но вече искам да си тръгна.

— Невъзможно е. Казахме ви, че някои приятели искат първо да поговорят с вас.

— А ако аз не искам?

— Няма смисъл да спорим. Ще дойдете с нас.

Двамата ксарни пристъпиха към него. Алдин не съмняваше, че ще го измъкнат насила, без изобщо да се затруднят. Имаше и по-лоша вероятност — да се изнервят и да избълват съдържанието на търбусите си.

— Идвам, успокойте се.

— Много се радваме, че не се противите. Подготвили сме ви специална изненада.

— И така, господа, според мен стигнахме до извода, че не може и дума да става за конфискация, екзекуция или предаване на нарушителите на Надзорниците — обяви ксарнът и огледа въпросително коховете.

— Хайде, изплюй камъчето — каква е четвъртата възможност? — нетърпеливо подкани Зола.

Ксарнът се обърна и кимна на един от помощниците си, който отиде до вратата в дъното на залата и я отвори.

— Алдин Ларайс! — възбудено кресна Зола. — Мръсен крадлив мошенико!

Возбата усилено си придаваше невъзмутим вид. Кимна на придружителите си, като че ги освобождаваше от задължението, и влезе в залата.

Съзнаваше ясно, че покаже ли страха си пред коховете, с него е свършено. Но защо ли коленете му омекнаха изведнъж? Трийсетина години бе организираше игри за тях и така се бе запознал с най-могъщите разумни същества в Магелановия облак. Но след участието в неочаквания номер в последната игра го изпълваше само едно

желание — да открие тихо кътче нейде из Малкия облак и да си брои печалбите.

Поклони се сдържано. Не по всички лица, обърнати към него, бе изписан гняв. Някои май искрено се радваха да го видят. Накрая един от гафовете не издържа.

— Щом първите три наказания са неприемливи, значи остава само едно — игра! — оживено изрече Ярвин.

— Игра ли?! — възкликна Зола, в миг забравил яростта. — Кълна се в душата си, вече не се надявах да участвам в някоя. Хайде, ксарн, обяснявай по-бързо!

— Че какво друго решение бихте могли да измислите, господата? — невъзмутимо се обади Алдин.

Застана до масата и си наля пълна чаша от каната, оставена до лакътя на най-близкия гаварнец. Беше все същия проклет мускател, но след като пресуши чашата до дъно, възбата намигна на гафовете съзаклятнически, сякаш бе вкусил най-нежния нектар в целия Облак.

— С Алдин още не сме обсъждали подробностите — каза ксарнът и го изгледа с неприязън. — Нека първо ви представя другите участници.

Отвори се и вратата от другата страна на подиума. Зад нея двама затлъстели мъже разгорещено си разменяха обиди.

— Подли измамници! — ревна Вол и се устреми към вратата като изстрелян.

Секунда по-късно го последваха половината кохове, но по-уравновесените се опитаха да ги възпрат.

Двамата внезапно осъзнаха присъствието на напирещата вбесена тълпа и отстъпиха в дъното на стаята. Ксарнът повика няколко свои помощници, които с убеждение и заплахи върнаха коховете по местата им.

При първия взрив на ярост Алдин забеляза кои са хората в другата стая и направи опит да се измъкне тихомълком от залата, но бе хванат и върнат. Толкова време опитваше да се скрие от мъстта на Корбин Габлона, а ето че трябваше да застане лице в лице с врага си, също и да се срещне със Сигма Азерматай, който още му дължеше немалка комисионна за услугите покрай играта с Александър.

— Охо, значи сгацихте грабливия лъжец, заради който стана всичко! — кресна Габлона и посочи с пръст Алдин.

Като че чакаха само тези думи, коховете отново надигнаха оглушителна врява и минаха доста минути, докато ксарнът отново насочи вниманието им към предстоящото решение.

— Достойни господа, основната цел за тази наша среща бе да възстановим щетите, причинени от нечестната намеса на тези тримата в играта. — Всеки от обвинените понечи да заговори. — Млъкнете! — кресна им съществува и те стиснаха устни. — Така е по-добре — добави ксарнът доволен и избърса смукалото си. — Естествено, всички си имаме доверие, с изключение на някои от новодошлите... — кимна към пленниците, — ...но въпреки това е ясно, че ще минат поне няколко месеца, докато нашите адвокати и счетоводители подготвят окончателно материалите за арбитража. Проблемите засягат голяма част от богатствата ви, затова изглежда вече сме се примирили, че не можем да мръднем оттук до окончателното им премахване.

Откъм слушателите му се чува пъшкания и проклетия. Нямахме как да се отърват. В обозримото бъдеще не им предстояха никакви приятни пътувания до планетите на удоволствията и дори тази мисъл стигаше да изопне нервите им. Разбира се, банковата планета Атор беше най-логичният избор за принудителната конференция, само че тя се славеше като един от най-скучните светове в целия Облак. В края на краищата, тук живееха банкери, адвокати, счетоводители, заедно с хората, които ги обслужваха.

— Затова си дадох сметка — продължи ксарнът, — че бихме могли да се освободим от няколко причини за главоболия наведнъж и в същото време да се позабавяваме.

— За каква игра все намекваш? — попита Зола.

— Вече стигнахме до съгласие, че трите най-явни възможности да накажем злоумишлениците са напълно неприемливи. Нека помислим и за една игра като четвъртата възможност да облекчим кризата.

— Възразявам — припряно забърбори Сигма. — Никой не ме е питал за съгласието ми. Вашите грубияни ме изтръгнаха от частното убежище, където се отдавах на медитация. Те ме отвлякоха, упоиха и доведоха в другия край на Облака против волята ми...

— Чакаше те нещо далеч по-лошо, ако не се бяхме намесили — прекъсна го ксарнът. — Ако желаеш, ще ти покажем документални

доказателства по-късно, но още сега те уверявам, че над онази планета вече е кръжал кораб с хомоботи-убийци, пратени от Габлона.

Смаяният Сигма изгледа отдавнашния си съперник в бизнеса. Корбин само се подсмиваше.

— Ами да чуем предложението — измънка Сигма.

— Правилата ще бъдат съвсем прости. Ето какъв е замисълът — нашите приятели Азерматай и Габлона ще бъдат свалени на планета, докато траят правните процедури. Ще им позволим да си наемат до петдесет телохранители по техен избор, с едно-единствено ограничение — да бъдат живи същества. Щом приключим с възстановяването на собствеността, ще обявим и края на играта. Докато довършваме подготовката за нея, сигурно вече ще е ясно кога адвокатите и счетоводителите ще си свършат работата. Ще можем предварително да определим продължителността ѝ. — Той се обърна към двамата заловени кохове. — На нас ни е все едно как ще се разправяте помежду си. Ако щете — живейте в мир и любов, ако щете — колете се. Разбира се, по някое дребно залагане върху крайния изход ще ни помогне да изтърпим предстоящите месеци.

Присъстващите помълчаха още секунда-две, докато осъзнаят напълно какво развлечение им е подготвил ксарнът.

— Все едно са гладиатори! — ликуващо кресна Зола. — Могат да си правят всякакви мръсотии!

— Именно!

Корбин и Сигма се изяждаха свирепо с погледи, за миг ненавистта бе прогонила всяка друга мисъл от главите им. Едновременно се извърнаха към ксарна и кимнаха доволно.

— Има още условия — продължи арбитърът. — Всички сме загрижени за цената на услугите, които трябва да ползваме. Няма съмнение, че ще ни струват доста милиарди. Затова предлагам, ако някой от двамата загине, наследството му да бъде използвано за заплащане с адвокатите и счетоводителите.

— Приказно! — изкикоти се Зола, но гласът му потъна в общия радостен хор.

Двамата противници вече не изглеждаха толкова въодушевени, но веднага се утешиха с мисълта, че точно омразният враг ще се прости с живота си, че и ще си плати отгоре на това.

— Е, съгласни ли сте?

Мощен рев на одобрение.

— Последната част от идеята — обяви ксарнът. — Алдин Ларайс също ще бъде включен в играта.

Коховете се подвоумиха. Все пак вазбата далеч не им беше равен по положение, а не им допадаше мисълта, че може би ще му се отдаде сгоден случай да убие кох.

— Аз нямам нищо против. — Габлона пристъпи към Алдин и заби показалец в корема му. — Тоя ще е труп, преди да са минали десет дни от началото.

— Готов ли си да се обзаложиш? — Букха хладнокръвно се възползва от повода.

— Десет милиона катара! — изрева бясно Габлона.

— Прието!

Всички трескаво се впуснаха да залагат и няколко минути не искаха да мислят за нищо друго. Имаше и такива, които допреди часове се кълняха, че ще убият Габлона с голи ръце, а вече стояха около него и обсъждаха залозите, докато пълнеха чашата му с бренди.

Ксарнът се спогледа крадешком с Букха, кимнаха си заговорнически. Поне засега се отърваха от кошмара да укротяват всевъзможните раздори, които можеха да избухнат между изнервените кохове. Развлечението щеше да насочи вниманието им към дребния хазарт вместо към обичайните интриги.

— Имам два-три въпроса. — Гласът на Алдин като че проряза глъчката и тълпата се смълча.

— Питай.

Ксарнът бе предвидил, че вазбата пръв ще се сети за подробностите.

— Казахте, че можем да изберем за телохранители които и да са петдесет живи същества.

— Точно така. Нашият мил приятел Габлона наруши твърде много и важни закони, когато поръча хомоботите, за да ликвидира тебе и Сигма. Абсолютно му се забранява да ги използва в играта. Ще измислим как да се отървем от тях.

Корбин се усмихна безпомощно. Знаеше, че е по-благоразумно да не се впуска в спор.

— Чудесно — тихо одобри Алдин. — Сега другото — къде ще се проведе играта?

— А, това е още едно интересно допълнение. Искаме да е близо до Атор. Затова прецених, че е най-добре да уредим играта в местната звездна система. Освен това имаме нужда от място, където сигурността да е особено затегната, а достъпът — ограничен, за да няма тайна намеса като миналия път.

Коховете чакаха напрегнато, целите в слух.

— Затова, господа — невъзмутимо продължи ксарнът, — играта ще се състои на мястото, което местните жители са нарекли Дупката.

— Не можете да постъпите така с нас — възмути се Алдин. — Не е честно!

— Но нали всички чухме току-що изразеното от вас съгласие с условията — лукаво подхвърли насекомоподобното същество. — Пък и така действието ще се развива по-оживено.

Мнозина от коховете се кискаха.

— Залагам десет милиона катара, че и тримата ще пукнат за по-малко от седмица — изпъчи се Зола.

— Защо не за три дни? — бездушно се учуди Вол.

— Превъзходна каша забъркахте. А аз се мъчех да ви предпазя, глупаци такива, дълго преди да подхванете щуротията с Александър.

Недоволният Зердж влезе в стаята. Алдин и Ярослав се обърнаха към него и го подканиха с жестове да си сипе нещо, преди да се включи в разговора.

— Дочу ли какво мътят Габлона и Азерматай, как върви подготовката? — попита Алдин.

— Ксарнът обяви, че тримата сте под домашен арест и не можете лично да доведете телохранителите си, но имате право да посочите кой да направи това вместо вас. И ви е забранено да се срещате с охраната си до началото на играта, когато ще ви спуснат в Дупката. Доколкото разбирам, опасява се да не ги подтикнете към въоръжен бунт, ако прекарате твърде много време заедно.

— Правилно — промърмори вазбата. — Какъв е изборът на другите двама?

— Плъзна мълва, че Сигма иска гаварнци.

— Интересен избор — отбеляза Ярослав, — само че са малко тромави в ръкопашна схватка.

— Избрал е бесните басаки — добави Зердж, разбърка искрящото си бургундско и реши да пусне щипка анасон в чашата, за да угоди на гафския си вкус.

Ярослав и Алдин кимнаха замислено. Вазбата бе организирал залагане за сражение с участието на басаките преди петнайсетина години. Бяха прочути с фанатичната си храброст в битките. Смятаха всякаква мирна смърт за позор, който ще им попречи да се присъединят към братята си в отвъдното.

— Добро решение по няколко точки — бавно изрече Алдин. — В пряка атака е почти невъзможно да ги спреш. Но не съм сигурен колко ще струват долу, срещу алшигите.

— Вие двамата твърде дълго ме баламосвате — меко ги укори Зердж и извади личния си детектор на подслушващи устройства. Увери се, че стаята е чиста и чак тогава продължи: — Не е ли време да ме откrehнете какво става? Не знам защо, ама не ми се вярва да сте невинни жертви, оставили се на волята на коховете. Когато ксарнът ми заповяда да доведе тук Габлона, веднага усетих, че има нещо скрито в цялата история. Игра в играта, така да се каже.

Двамата човеци само му се усмихваха.

— Не се оплаквай — кротко каза Алдин. — Нарочиха ме заради предишната игра, но си държах устата затворена и не позволих да натопят тебе и Букха. Надявам се, че си напомнил това на добрите си приятели. Не ме питай за нищо друго.

— Поне ми обясни що за гнусотия е тая Дупка. Тя засяга вас — хората, а като гаварнец никога не съм проявявал любопитство към това място.

— Но нали единият от шестте клана долу е съставен от гафове! — учуди се Ярослав.

— Нашата раса предпочита да забрави, че съществуват — студено отвърна Зердж. — Онези окаяници не знаят що е чест. Повече приличат на хората, макар да твърдят, че по начало култът е тяхно творение.

— Култът Ал-Шига е твърде интересно явление — подхвана старият учен. — Възникнал е при първата вълна на колонизацията в Облака. Разбира се, и човеците, и гафовете от Дупката си приписват заслугата, но според мен всичко се дължи на удивително културно съвпадение, довело до приемането на легендата от представители и на

двете раси. Смята се, че при хората коренът е в радикална религиозна традиция, която едва не причинила унищожението на цивилизацията през двадесет и първия век.

— Шиитската секта на Дванадесетте в Близкия изток — намеси се Алдин. — Оцелелите ѝ привърженици били прогонени в космоса след Втората атомна война.

— Както и култът към Скрития тауг е причинил немалко неприятности на вас — допълни Ярослав. — И двете групи твърдят, че тяхната вяра е единствено праведната. Смятат се за жертви на гонения, стремят се към отказаното им достойно място, което им се падало по право. Според тях убийството е пътят към спасението и властта. Отдават се стръвно на любимото си занимание, защото за тях то е акт на преданост към вярата. Били доста силни по времето, след като Надзорниците наложили забрана над междузвездните войни. Накрая трите раси се обединили и ги поставили извън закона. Праотците ни биха ги изстребили до крак с удоволствие, но Надзорниците се намесили и натикали алшигите в Дупката. И досега са си там, защото им е отказан всякакъв достъп до технологии за космически пътешествия. Дупката е единственият източник на зелен кехлибар, затова има някаква търговия с тези фанатици, но не им се продава съвременна техника. Длъжен съм да кажа, че за мен търговците, които слизат в Дупката, са неизлечими идиоти — повечето не оцеляват и година. За алшигите взаимните убийства и избиването на търговците са обичай.

— Обичай ли? — недоумяващо повтори Зердж.

— Разделили са се на шест съперничещи си клана. Убийството е игра помежду им. Ако искаш, наречи го основната форма на развлечение в Дупката. Те вярват, че ще настъпи денят, когато най-праведният, най-чистият сред клановете ще се въздигне над останалите и неговият водач ще се окаже скритият Ема — великият наставник, който ще ги върне сред звездите.

— Ема ли?

— Точно това означава — „велик наставник“. Всяко поколение алшиги вярва, че ще им се яви съвсем скоро, но са необходими подходящи жертвоприношения.

— Какви по-точно? — объркано попита гаварнецът.



— Ако знаеха, досега да са принесли жертвите и да са се измъкнали от Дупката — мрачно се подсмихна Ярослав.

— Такава сбирщина фанатици може да предизвика страшен хаос — замислено проточи Зердж.

— Прав си — каза Алдин. — И затова изборът на Дупката за новата игричка никак не ми хареса. Алшигите са безмилостна и кръвожадна сган. Би трябвало много повече да се боим от тях, отколкото един от друг. Все още не разбирам защо се спряха точно на Дупката. Представях си, че ще е някой първобитен свят, защо не и отново Колбард...

— Идеята не беше на ксарна — обясни Зердж, който след последните думи на приятеля си се взря с подозрение в него.

— Откъде научи?

— Чрез Зола.

Алдин и Ярослав пак се спогледаха, сякаш поредно тяхно предположение бе потвърдено.

— Ето как можем да си обясним и избора на Габлона — продължи гаварнецът.

— Ах, да, моят скъп приятел Габлона — навъсено изрече Алдин. — Какви са последните му кроежи?

— Отначало се опитал да подкупи ксарна. Според слуховете предложил сто милиона, за да излезе от играта.

— Хъм... Щом ксарнът е позволил да се разчуе тази сума, какво ли е било истинското предложение?

— Точно това се попитах и аз — натърти гаварнецът. — Но изборът на Дупката обяснява решението на Корбин.

— Е? — подкани го Ярослав.

— Исмаилити от земното средновековие. Чувал съм и ти да ги споменаваш. Мъчни противници.

— Не бих и очаквал друго от него — неприязнено промълви Алдин.

— Значи се бръщаме към онова, което обсъждахме, преди ти да дойдеш — намеси се Ярослав. — Помисли добре от кого ти предстои да се опазиш. Изборът на Габлона само потвърждава опасенията ми. Трябва да си намериш същите лукави гадове, каквито са алшигите, а и бъдещите телохранители на Корбин. Сигма също смята да напада, при това се осмелявам да предположа, че ти ще си първата жертва. На твое

място бих се спрял на ейторите. Не са непобедими в пряк сблъсък, но са твърде изкусни с отровите и биха затрили собствените си майки, за да си направят майтап.

— А защо да не са ашанторите от Грий? — възрази Зердж. — Някои разправят, че тези мръсници могат да минат и през стена. Едва ли има по-умели шпиони и убийци в целия Облак.

Вазбата изгледа приятелите си, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Какво?! Да стана същият като Габлона или прокълнатите алшиги?

— Пожар не се гаси с молитви — непреклонно отвърна Ярослав.

— Вие май не искате да ме разберете — тъжно отрони Алдин. — Какво исках да постигна в предишната игра?

— Да си напълниш гушата — отсече старецът.

Вазбата поклати глава.

— Не отричам, че и към това се стремях. Но желяех да стана богат точно с парите, които Габлона ми дължеше отдавна. За мен беше и въпрос на чест. Личната ми чест срещу алчността на Корбин. И надеждата, че някак мога да измъкна Тиа от калта. Също и да съхраня достойнството на Александър и Кубар.

— Чест, значи... — мрачно се засмя Ярослав. — Мит, който разпалва въображението на младите, за да се покоряват по-лесно на онези, които управляват света.

— Но според мен честта може да бъде по-силно оръжие от онези в ръцете на Габлона или поклонниците на Ал-Шига.

— Да бе, опитай с чест, като замахнат да ти отрежат главата — прихна старецът.

— Аз така разбирам живота и онова, което му придава смисъл — упорито отвърна Алдин.

— И затова животът непрекъснато ти набива шамарите — озъби се Ярослав.

Зердж не продумваше. За гаварниците честта беше едва ли не вродена ценност, но трите хилядолетия общуване с човеците бяха добавили към характера им и пресметлива практичност, която им позволяваше да се придържат към убежденията си в личния живот, но и да си служат с измама срещу недостойните.

— Избери ашанторите — най-после се обади гаварнецът. — Не забравяй, че ще се разправяш с Габлона.

— Не, проклет да съм, ако го направя! — избухна приятелят му.

— Добре де, а кой ще те охранява?

— Четиридесет и седемте ронина от древна Япония — изрече Алдин тихо и почти замечтано.

— Но защо?! — учуди се Зердж и поклати глава.

— Защото изобщо не мога да си намеря мястото в тази епоха и винаги съм се опитвал да следвам техния пример. Прочетох историята им още като студент. Един от моите преподаватели ми посочи този прастар текст. — Той се усмихна на Ярослав. — Знаели са, че не могат да очакват никаква награда за своята преданост. Вярвали са, че никой няма да ги прослави, дори няма да ги запомнят. Но честта била по-важна за тях и от живота, и от наградите. Може би тези мъже ще успеят да покажат и на нашия свят що е чест... и откъде минава един забравен път към победа.

— Алдине, ще си мъртъв само след седмица — тъжно каза Зердж. — Неопетненото достойнство не би възпряло острие в мрака. Не си на тъп изпит по философия, чака те борба на живот и смърт. Повтарям ти — или ще се биеш като противниците си, или ще загинеш.

Алдин само се подсмиваше и въртеше глава, сякаш говореше с дете, на което тепърва му предстои да поумнее.

— Ами нека се инати — намеси се Ярослав. — Животът си е негов. Но я да погледнем по-практично на нещата. Щом искаш чест и вяроност, така да бъде. Само че ако си спомням правилно историята им, тези мъже се самоубили пред свидетели, след като постигнали целта си. Миналото не може да се промени. Е, как, по дяволите, смяташ да се справиш с това дребно затруднение?

— Ксарнът конфискува хомоботите. Ще ги променим да приличат външно на самураите и просто ще ги включим. Ксарнът каза, че мога да си избира които и да са петдесет телохранители. Настоявам да са тези хора. Според мен само пълната преданост може да доведе до победа в моето положение. Затова ще бъда с най-верните мъже в човешката история.

— А как ще убедиш подобни воители да ти служат? — усъмни се Зердж.

Вазбата се взря във вълчите черти на своя приятел и се усмихна.

— Мисля, че знам един начин.

— Щом толкова настояваш — промърмори Ярослав. — И все пак мисля, че си се побъркал. В мига, когато твоите самураи се покажат в Дупката, ще бъдат схрускани живи. Но аз си имам други грижи. Изобщо не очаквах да изберат Дупката. Трябва сериозно да си поблъскам главата как да те отървем жив и здрав.

Алдин напълни отново чашите.

— Знаеш ли, чудя се какви ли ги е забъркал Зола — измънка тихичко.

Ярослав се ухили, а Зердж ги зяпна.

— Да, вие определено предпочитате да ме баламосвате. Я ми кажи по-добре как ще убеждаваш самураите?

— Довери ми се. Очакват те интересни преживявания.

— Добре, пуснете го да влезе — неохотно каза Зола и побърза да натисне бутона на подемния механизъм.

Подиумът, на който бяха поставени бюрото и креслото му, се издигна почти метър. Все едно строг съдия се взираше отвисоко в гузен престъпник. Зола вечно се притесняваше за крехкото си телосложение — темето му беше едва метър и половина над пода. Комплексите му личаха във всичко, което правеше — грамадните яhti за удоволствия и великанските постройки, пристрастието към едри пищни жени и жаждата му при всяка възможност да гледа останалите отгоре надолу.

Крилата на двойната врата се плъзнаха встрани и пропуснаха висок строен мъж с изпитото лице на аскет. Прекалено бледата му кожа подсказваше, че вижда слънце, само когато се налага да излезе от някакво тъмно убежище. Просто лъхаше на откъснат от света учен. Този Курст не беше съвсем непознат на Зола. Кохът се допитваше до отнесения младеж всеки път, когато трябваше да пресмята сложни вероятности в игрите, но се изненада да го срещне на Атор. Ученият работеше в някакъв затънт университет в другия край на Облака. Сигурно нещо сериозно бе смутило спокойствието му, за да предприеме такова пътешествие и да седи като пиявица половин

денонощие в приемната, отказвайки да съобщи на друг, освен на Зола, причината за ненадейната си поява.

— Е, какво те води тук? — добродушно попита Зола. Наистина му беше приятно да види човека, с чиято помощ спечели не един внушителен облог. — Дошъл си да сметнеш някоя вероятност просто за удоволствие?

Курст вдигна глава към него и както винаги побутна нагоре своите вечно смъкващи се очила. От десетина години тези тромави оптични приспособления отново бяха на мода в академичните кръгове. По-суетните учени вярваха, че така си придават дълбокомислен вид.

— Имам една идея... — започна той развълнувано.

— Нима е толкова важна, че не можа да предадеш паметна бележка, както правят повечето ми служители и сътрудници? — полушеговито се учуди кохът.

— О, не, в никакъв случай — увери го Курст, а краката му потропваха нервно по пода.

— Добре, започвай, но дано да си струва времето, което ми отнемаш.

— Кох Зола, моите идеи винаги си струват — много по-самоуверено отвърна младежът. — Щом ми хрумна тази, с цената на значителни за мен разходи си купих билет за първия експресен кораб дотук.

— И сигурно очакваш да ти възстановя сумата?

— Е, знаете, че един професор по теория на вероятностите трудно би се похвалил със заплатата си.

— Разбирам — хладно промълви Зола. — Добре, започвай, пък после ще решавам.

Курст се позапъна, като че с мъка удържаше нервите си или пък думите напиреха да изскочат наведнъж от устата му.

— Дочух слухове, че вие и другите кохове ще организирате игра.

— Нима? — тросна се Зола. — От кого ги чу?

— Ами всички говорят за това поне от месец.

— Какво си научил?

— Достатъчен е фактът, че всички кохове се събраха на едно място. Освен това се знае, че тук са пристигнали три кораба при особени мерки за сигурност. Едва ли не всеки адвокат и счетоводител в Облака е наясно с последиците от предишната игра, затова облозите на

коховете вече не са тайна за никого. Две и две винаги е равно на четири и някои мои приятели стигнаха до заключението, че трима противници ще влязат в схватка помежду си на някоя варварска планета. Това се обсъжда по много мрежи.

— О, Богове! — кресна Зола невъздържано.

Побърза да се извърне, за да не вижда Курст лицето му. Щом клюката се е разнесла по коя ли не комуникационна мрежа, най-вероятно и Надзорниците са добре осведомени какво става тук. Що за идиотщина се мътеше? Защо досадните управници на галактиката още не са се намесили?

Дали пък измишльотината за среща на ксарна с представител на Надзорниците не е чак толкова неправдоподобна?

Пак се вторачи в Курст.

— Продължавай.

— Слухът тъй и тъй е плъзнал из целия Облак. Осени ме прозрението как да обърна това във ваша полза.

— По-точно?

Кохът се поотпусна малко.

— Тотализатор! — провикна се младежът, сякаш думата е напирала да прозвучи седмици наред.

Всъщност идеята не беше негова, поне в началото. Възникна в един разговор на чашка с приятел, който знаеше за връзките на Курст със Зола и искаше да разнищи възможностите на играта с него. Човекът спомена небрежно, че един тотализатор би разнообразил чудесно скучния живот на масите. Курст поръча следващите питиета и скоро изскочи стремглаво от бара, за да си запази билет за Атор. Обмисли всички възхитителни възможности и докато корабът кацне на планетата, вече смяташе идеята само за свое творение.

— Какво искаш да кажеш с този „тотализатор“? — кисело промърмори Зола.

— Игра за всекиго в Облака! — тържествуващо обяви Курст.

Кохът помълча няколко секунди, после натисна бутона. Подиумът се смъкна до пода и дребничкият мъж се изпречи пред събеседника си.

— Ти да не си луд? — изсъска тежко всяка дума. — Игрите принадлежат на нас — коховете! Не са за подобните на тебе отрепки!

Младежът отстъпи крачка, явно уплашен.

— Нямах никакво намерение да обидя вашето изтъкнато съсловие — измънка накрая.

— А и това би означавало всеки в галактиката да научи какво вършим тук — с леден глас добави Зола.

Не пожела да спомене Надзорниците, защото тези твари бяха само легенда за жителите на Облака, а коховете никога не признаваха съществуването им пред по-низшите класи.

— Моля ви, позволете ми да обясня... — измънка Курст.

— Хайде, обяснявай. И когато престанеш да хабиш скъпоценното ми време, надявам се да си тръгнеш обратно с първия кораб.

— Както вече споменах — престраши се ученият, — хрумна ми привлекателната идея да организираме тотализатор за вашата игра. Доколкото разбрах, двама кохове и един възба ще бъдат захвърлени на варварска планета за определен брой дни. — Запъна се, сякаш очакваше потвърждение, но Зола мълчеше. — Тъй като имах възможността да опозная изтънчените вкусове на вашето съсловие, мога да предвидя, че ще сключвате сложни облози за подробностите от стълкновението между тримата, но моето предложение е друго.

— Слушам те — окуражи го кохът.

— Нека да разгледаме случая като логическа прогресия. Имате трима играчи. Да ги обозначим с X, У и Ъ. Всъщност има и четвърти елемент — местните жители. За тях ще определим символа N. За играча X, например, има пет възможни крайни резултата. Може да бъде убит от местните, от някой от двамата си противници или дори от собствените си телохранители. Петата възможност е да оцелее.

— Май вече се досещам... — промърмори кохът и слаба искрица на интерес светна в очите му.

Курст продължи още по-разпалено:

— Ако участникът е само един, имаме пет варианти на залози. При двама играчи комбинациите са двадесет и пет.

— А при трима? — вече развълнувано попита Зола.

— Сто двадесет и пет възможни комбинации само за първия ден!

— За първия? — повтори смутено кохът.

— В това е цялата прелест на идеята. Нека се върнем на примера. Позволявате ли да се осведомя какви са намеренията ви за продължителността на играта?

Зола се взря напрегнато в очите на младежа. Никой още не бе казал нищо определено.

— Да речем, че са шестдесет дни — каза кротко, защото подозираше какъв размах може да достигне замисълът.

— Прекрасно, просто прекрасно! — Ученият потърка ръце. — Значи четири възможни резултата в продължение на шестдесет дни.

— Нали уж бяха пет?

— Оцеляването до самия край просто се прибавя, иначе не го броим за събитие. И така — имаме двеста и четиридесет резултата плюс един. Следователно с трима играчи възможните комбинации стават 241 на трета степен.

Кохът го зяпаше стъписано.

— За да бъдем точни — отсечено добави Курст, — числото е 13 997 521 възможности за залагане. Можете да ги продавате като билети от тотализатора. Да речем — „X е убит на третия ден от У, Z е убит на четиридесет и деветия ден от местните, У оцелява“.

— О небеса, трябваше да се сетя сам за това... — прошепна Зола.

— Защо да се притеснявате? — ликуващо го успокои младежът. — Нали съм ваш консултант? Това ми е работата.

Кохът му се усмихна. Може да продаде милиарди от тези билети! Вярно, някои залози ще изглеждат по-добри и тълпите ще се втурнат да ги изкупуват, но достатъчно е да снижи наградния фонд — защо не до 25 процента от постъпленията? Така винаги ще е на изгода. Е, нямаше да се размине без някои спънки. Преди всичко трябваше да помисли за Надзорниците, но при такава потенциална печалба все ще изнамери как да се спогоди с тях.

— Съжалявам, ако се държах малко избухливо, но едрият бизнес е тежко бреме — подхвана Зола приветливо и обхвана с ръка раменете на Курст. — Какво ще кажеш за хубава пура и нещо за пиене?

— О, с удоволствие! — отдъхна си ученият и с изумление наблюдаваше как кохът собственоръчно му запали пурата.

— Къде си отседнал, драги? — небрежно се осведоми Зола.

— Ами... тук имам приятелка от едно време, на борсата за ценни книжа е — отвърна младежът малко засрамено.

— Аха, уредил си се — ухили се кохът и го смуши в ребрата. — Утре първата ми работа ще бъде да се срещнем отново. Дотогава ще



трябва да проведе няколко разговора. На излизане се отбий при секретарката ми и я накарай да се обади в счетоводството. Веднага да ти напишат чек за... нека са двайсет хиляди. Стигат ли?

Очите на Курст се изцъклиха.

— Това е само началото, добри ми човече — щедро каза Зола. — Само началото!

Вратата се затвори и кохът не можа да сдържа смеха си. С няколко ловки маневри и два твърде впечатляващи подкупа си бе осигурил услугите на един от телохранителите на Сигма. Простодушният гаф ухапа стръвта, щом чу обещанията за несметни богатства.

Зола вече знаеше в какво да вложи парите си.

### 3

*Едо, Япония, 1702 г.*

Оиши Кураносуке сведе поглед към копринената торба в скута си и почувства как го изпълва задоволство. Внимателно дръпна вървите, бръкна вътре и извади наградата. Стисна стегнатия кок и вдигна високо отрязаната глава на Кира Йошинака. Чу общата въздишка на облекчение от четиридесет и шестимата самураи, подредили се в кръг.

Ето го и краят на тяхното начинание, тъжно си каза Оиши. Сбъднаха онова, за което мечтаха, с което живяха година и половина. Нима началото бе толкова неотдавна? А му се струваше, че е изминала цяла вечност, безкраен наниз от дни в неспирните терзания на позора и срама, откакто техният господар Асано Нагамори трябваше да срещне безславната си смърт.

С просълзени очи Оиши се взря в гроба на Асано, около който бяха насядали мъжете.

Само преди две години смелият, нетърпелив Асано, живо въплъщение на стария самурайски кодекс, бе призван от императора да служи в двореца. Подчиниха го на Кира Йошинака, безсърдечен придворен с типично за новите времена презрение към всички, които не са отрасли в изтънчената атмосфера на императорския двор. Щом се сети за прокълнатото име, Оиши пак погледна отрязаната глава в ръцете си, сякаш да се увери за пореден път, че омразният враг най-сетне е мъртъв.

Тогава бе неотлъчно до господаря си и ставаше всекидневно свидетел на обидите и словесните капани, с които страхливецът Кира го измъчваше. В дните, когато воините още управляваха страната, недостойният щеше веднага да си получи заслуженото. Но Йошинака знаеше, че е защитен от императорския указ, предвиждащ смъртно наказание за всеки, дръзнал да извади сабята си от ножницата в двореца, пък било то за да отмъсти за оскърбление.

Затова ден след ден изнеженият галеник на императора терзаеше душата на закаления воин. Наричаше го селяндур и невъзпитан

варварин, също както момче се гаври с орел в клетка. Подсмиваше се неприкрито, докато Асано се стараеше да научи сложните ритуали, възприети в столицата Едо. Разбира се, главата на клана Нагамори можеше лесно да сложи край на подигравките. Трябваше само да плати подкупа на Кира, както останалите направиха рано или късно. Тогава Йошинака изведнъж би решил, че не е под достойнството му да въведе Асано в тънкостите на дворцовите обичаи. Но гордостта на самурая не му позволи да се унижи и насмешките продължаваха.

Настъпи часът, когато секнаха изведнъж — орелът се изтръгна от клетката си. „О, защо не бях с него през онзи ден“, за кой ли път въздъхна Оиши. Би могъл да възпре господаря си или поне пръв да посегне на наглеца. Съдбата обаче реши драмата да се разиграе без него.

Готвейки се за аудиенция при император Цунайоши, Кира отново оскърби Асано, че не знае някаква дреболия от придворния етикет, и се опита да го осмее пред всички. Нагамори изкрещя от ярост и налетя с извадена сабя срещу Йошинака, който побягна с писък на ужас. Единственият удар само разряза кожата по челото на придворния.

Преди да догони врага си, Асано бе повален от десетина нахвърлили се върху него служители. Други отнесоха Кира.

Цунайоши, известен и като „Повелителя на кучетата“ заради указите в защита на тези четириноги, не се забави с присъдата. Още преди слънцето да е докоснало хоризонта на запад, Асано се прости с живота си. Вярваше, че поне е сразил Кира, докато забиваше късия меч в корема си.

Но Йошинака оздравя бързо. Императорът заповяда да няма кръвно отмъщение от страна на клана Нагамори. Всеки нарушител на волята му щеше да бъде наказан със смърт.

Но старите самурайски правила също бяха недвусмислени. Нима може истинският мъж да ходи под едно небе с убиеца на своя баща? Нима не е още по-страшен позор да прости на виновния за смъртта на господаря му?

За всички, които не бяха забравили повелите на честта, нямаше съмнение, че Кира с непрестанните си обиди е причинил гибелта на Асано, все едно е забил меча в тялото му със собствените си ръце.

Така възникна „Съюзът на верните“ — четиридесет и седемте самураи, заклели се да отмъстят. Всички присъединили се към Оиши знаеха каква участ са си избрали. Подчинявайки се на висшия самурайски закон, те се противопоставяха на императора.

Ето че всичко свърши. Кира бързо научи за отмъстителите и се обграждаше с охрана, криеше се из крепостите си.

Но днес бе забравил бдителността, заблуден от мълвата, че Оиши и другарите му са далече.

Така нанесе удар си. Проникнаха в твърдината на Йошинака, приклециха го в бараката за въглища, забравил дори да грабне сабята си.

Оиши се отърси от унеса и се загледа в останалите от „Съюза на верните“. Той ги бе повел към този миг. И сега щяха да умрат. Всеки се бе простил със семейството и приятелите си. Всеки вече се бе оттеглил в мислите си, готов да тръгне по пътя към незнайното. Още в мига, когато главата на Кира се отдели от тялото му и отмъстиха за покойния си господар, те бяха осъдени.

Оиши се усмихна печално, щом погледът му се спря на неговия племенник Сейджи, седнал неподвижно до баща си Такаши — по-възрастния брат в рода Кураносуке. Братята се спогледаха за миг, споделиха гордостта си от младежа, от достойното му поведение в тази първа и последна за него битка. Обща беше и горчивината им, че са го обрекли на толкова скорошен край.

— Господарю мой Асано — поклони се Оиши до земята, а другите сториха същото, — смирено ви моля да приемете това свидетелство, че спазихме клетвата си за вяност към вас.

Изправи се и отново коленичи до самия гроб. Не му се искаше да остави кървавия дар, защото пуснеше ли го от ръцете си, всичко щеше да е свършено.

Замръзна за миг в поклон и положи старателно измитата глава на Кира Йошинака върху гроба на своя господар.

Спокойна въздишка се разнесе из иначе пустото гробище и за миг Оиши не беше съвсем сигурен дали я е чул от своите съратници или от духа на Асано, удовлетворен най-последно, че честта му е била защитена.

Оиши събра длани в молитва за Асано, за предците от неговия клан, които вече можеха да намерят покой... и за себе си, за своите

другари, които щяха да срещнат края, без да трепнат. Оставаше им само едно — да отидат при старшия монах на близкия храм и там да чакат пратеника с присъдата на императора, а тя несъмнено щеше да гласи „смърт чрез сепуку“.

Осъзна, че протака прекалено. Време беше.

— Соджио, Фумио!

— Хай!

— Вие двамата идете незабавно при управителя на двореца и го известете, че ще чакаме в храма.

Посочените самураи станаха и с бърза крачка изчезнаха в нощта.

— Теразака!

— Хай!

— Тръгвай веднага да съобщиш на нашата господарка, че отмъстихме за поруганата чест на нейния съпруг.

След миг и Теразака се скри от погледите им. Сега бяха четиридесет и четирима.

Той огледа кръга, кимна леко и всички се надигнаха едновременно с него.

— Готови ли сме за неизбежното? — попита ги тихо.

Кимнаха като един в отговор.

Оиши едва сдържа сълзите на гордост. Всеки от съратниците му знаеше, че е достатъчно да се стопи като сянка в нощта и обикновените хора, съчувстващи на „Съюза на верните“, ще го укроят и пратят по сигурни пътеки към далечни краища. Нито един не отстъпи. Заедно започнаха, заедно щяха да срещнат края. Принуждаваха императора да ги осъди публично, значи щяха да дадат пример за преданост и храброст в тези времена на упадък.

— Значи разбирате какво ни очаква — изрече Оиши.

Гледаха го мълчаливо и непреклонно.

— Нека тогава приемем участието си.

— Оиши!...

Той се извъртя, мярна за миг скованото от ужас лице на Сейджи и също се смръзна на мястото си. После се отпусна на колене и опря чело в пръстта. Ослепително, кристално чисто сияние заля гробището и самураите едва потискаха страха в душите си.

— Оиши Кураносуке! — разнесе се напевен глас от светлината.

Предводителят се озърна. Другарите му не отлепяха лицата си от земята. Кой би дръзнал да вдигне очи към духа на техния господар Асано Нагамори!

Нима бе възможно друго обяснение за пулсиращото над гроба сияние? Техният повелител бе дошъл от отвъдното, за да изрази радостта си от подвига им.

— Оиши Кураносуке, стани и пристъпи към мен.

Въпреки дългите години на обучение и битки, самураят се усети засрамен, че краката му треперят. Какво би си помислил неговият господар, ако го види такъв? Можеше само да се надява, че Асано ще го разбере — посетителите от другия свят вдъхваха ужас дори на най-закалените воители.

Преборил се с уплахата, Оиши се надигна и склони глава през светлината, обхванала изцяло гроба.

— Можеш да ме погледнеш.

— Да, господарю Асано.

Щом осъзна какво вижда, самураят викна стъписано и се дръпна назад. Не беше господарят му, а някакъв бог... или още по-лошо — демон!

Настръхнали от вика му, останалите скочиха, някои вече стиснали саби в ръцете си.

— Тишина! — изрева ужасното видение.

Всички се смълчаха. Приличащата на вълк твар се извисяваше над тях, острите зъби блестяха в приказния ореол.

— Не съм вашият господар Асано. Наричайте ме просто Зердж — внушително изрече съществуването.

Гаварнецът се взираше напрегнато в самураите, застанали около него. По дяволите, трябваше да пратят тук някой човек, но той се поддаде на молбите на Алдин и накрая се съгласи. Надяваше се, че ксарните от кораба ще успеят да го върнат навреме, ако тези мъже се оскърбят от появата му. Алдин го уверяваше, че самураите точно от тази епоха биха се настроили доброжелателно точно поради приликата му с някои местни четириноги и в никакъв случай не биха се разправили с него от омраза към чуждите раси. И все пак му се струваше твърде рисковано да стои лице в лице с първобитни хора.

— Вашият император Цунайоши — започна Зердж, а малкият микрофон на яката му придаваше особена звучност на неговия глас, —

е известен дори в далечни светове с указите си, закрилящи всички четириноги, наричани от вас кучета. И ти, Оиши, се славиш с благого си отношение към тях. Защо тогава ти и спътниците ти сте готови да вдигнете саби срещу някого, който с право може да нарече себе си сродник на тези същества?

Изумени от думите му, самураите само се гледаха смутено. Странната твар имаше право. Някои сметнаха императора за безумец, когато преди десетина години издаде „кучешките закони“. Никой не биваше да тормози и наранява кучетата, иначе го чакаше срамна смърт. Други, сред тях и Оиши, съзряха благородство в грижата за най-верните приятели на хората.

Предводителят се обърна към своите съратници.

— Приберете оръжията!

Вече овладяваше страха си и реши да даде пример на останалите. Прекрачи спокойно до самата граница на светлинния конус.

— Аз съм Оиши Кураносуке — представи се с нисък поклон, какъвто дължеше на всеки с по-високо положение.

— Добре, направо чудесно — отдъхна си Зердж. — Не бях съвсем сигурен дали съм попаднал където трябва. Достъпните ни данни не бяха особено точни.

Самураят се взираше изпитателно в него.

— Да не си пратеник на господаря Асано, за да приемеш нашия дар? — попита го и кимна първо към гроба, после към главата на Кира върху пръстта.

Съществото се понамръщи, щом видя главата. После се вторачи в краката си и май чак сега разбра, че стои на гроба. Побърза да се отмести. В същия миг сиянието избледня и изчезна.

— Питате дали ме е пратил Асано... Е, не е точно така. Да речем, че идвам от името на добър приятел на вашия господар. Препоръчаха ви с най-похвални слова.

— Кой приятел на господаря?

— Засега нека само ви кажа, че в света отвъд небесата, откъдето идвам, вие сте прочути като „Съюза на верните четиридесет и седем ронина“. А един от тамошните владетели отчаяно се нуждае от верни хора. Помоли Асано за разрешение да ви вземе за свои служители и

вашият господар се съгласи, щом вече изпълнихте клетвата си към него.

— Е, кой е този владетел? — Оиши изведнъж стана предпазлив.

Някак усещаше, че съществуването не казва цялата истина.

— Той е могъщ господар в други небеса. Обкръжен е от врагове, жадуващи да пролеят кръвта му. Има нужда от предани служители, но не повече от петдесет. Всеизвестно е, че няма други като „Съюза на верните“. А вашият господар ви освободи от задължения, защото постигнахте целта си. — Зердж посочи главата на Кира. — Вече можете да служите на Друг.

— Името му, моля?

— Великият владетел Алдин Ларайс.

Гаварнецът едва се сдържа да не прихне, представяйки толкова надутото стария си приятел.

— Алдин... Ларайс?

Самураят се запъна, когато повтори чудатото име.

— Никога не съм чувал за такъв владетел — отсече Такаши, застанал безстрашно до брат си.

— Извънредно достоен мъж — добави неубедително Зердж.

Надяваше се автоматичният преводач да прикрие неговата неувереност.

Оиши и Такаши се спогледаха.

— Нося ви предложение от господаря Алдин, което се надявам да събуди интереса ви — побърза да продължи гаварнецът.

— Какво е то? — попита предводителят на самураите.

Зердж се вторачи напрегнато в Оиши и останалите. Нямахше смисъл да им напомня, че ще умрат, ако не тръгнат с него. Вече бяха решили съдбата си. Трябваше да ги убеди. Спомни си твърдението на Алдин, че за тези хора най-привлекателно е онова, чрез което да съхранят честта и достойнството си. Провалеше ли се, винаги можеше да прати сигнал до ксарнския кораб и просто да отвлече самураите, но едва ли беше благоразумно да постъпи така с мъжете, на които Алдин щеше да повери живота си.

— Моят господар ми заповяда да му доведе само мъже на честта — заяви Зердж.

— Но ние сме длъжни първо да се явим пред императора — мрачно възрази Оиши.



„Ах, колко дълга ще ми се стори тази нощ“, безмълвно въздъхна гаварнецът. Как, по дяволите, да им обясни за хомоботите, скоковете във времето и онова място, наречено Дупката?

— Доверете ми се — престаши се накрая. — До сутринта ще ви върна тук.

Вцепенен от изумление, Хасан стоеше пред видението.

— И твърдиш, че си джин, така ли?!

Вярно, нещото пред него приличаше на човек, но го обвиваше огнена светлина, която заслепяваше всеки, осмелил се да погледне право в нея.

Мъжете наоколо бяха коленичили, някои крещяха в екстаз, че аллах им е пратил този съюзник в тежкия час. В далечината таранът на монголците изтрещя още по-гръмко и ударите спряха изведнъж. Значи бяха съборили последната укрепена порта. Оставаше им да разбият вратата на библиотеката, за да започне клането.

— Да, аз съм онзи, за който ме мислите. Служа на повелител от далечна земя, който търси хора като вас. Изпрати ме да ви отведа.

— Щом си джин, порази враговете ни още тук! — излая Хасан.

Твърде отдавна наставникът бе посветен в най-съкровения тайни на своя орден. Бяха го убедили, че няма аллах, ангели, демони или джинове. Съществуваше само безмилостната ръка на властта, имаше ги и мъжете, способни да я стоварят върху непокорните. А легендите служеха, за да подчинят останалите на волята им.

— Не това е причината да дойда при вас — хладно отвърна видението.

Хасан прецени трезво положението. След няколко минути ще е мъртъв, заедно с всичките си следовници. И последната исмаилитска твърдина ще бъде покорена от монголските нашественици. В първите мигове бе почти готов да признае, че учението на великите наставници е лъжа. Но неподвластната на страха логика не му позволяваше да повярва.

— Щом не желаеш да се сражаваш срещу враговете ни, какви са твоите намерения?

— Моят повелител ви заповядва да тръгнете с мен, за да му служите вярно отвъд небесата.

Недоверието личеше ясно в очите на Хасан.

— Значи можеш да ни измъкнеш оттук? — махна към вратата, през която монголските бойци щяха да нахлуят ей сега.

— Мога.

— И на каква цена?

— Покорство дори пред лицето на смъртта. Ще се подчинявате на онзи, който споделя вярата ви в правото дело.

Хасан се обърна към оцелелите си хора. Неколцина си позволяваха да го гледат с надежда.

Пак се взря във видението и се усмихна.

— Току-що получих съобщение от нашия кораб — обяви ксарнът драматично и влезе наперено в залата. — Времевият скок на Земята е завършил успешно. Ще се върнат след три дни. Поисканите от играчите телохранители са осигурени. Господа, сигурен съм, че ни очаква необикновено интересна игра.

Коховете прекъснаха разговорите си и изръкопляскаха вежливо.

— Телохранителите на Сигма ще бъдат докарани в моя кораб, откъдето ще ръководим играта, само след час. Според информацията, която получих от своите помощници, играта може да започне след три стандартни денонощия. А ръководителите на нашите юристи ни съобщиха преценката си, че всички документи по разчистването на вредите от провала ни с Александър ще бъдат готови след четиридесет и три дни. Следователно обявявам, че изгнанието на играчите в Дупката ще трае четиридесет стандартни денонощия. Щом пристигне и другият кораб с телохранителите от Земята, трите групи ще бъдат събудени и пренесени долу. — Ксарнът млъкна, за да привлече вниманието, преди да продължи. — Вече ви обясних, че на тримата противници и телохранителите им ще бъдат присадени микроскопични следящи устройства. Така ще знаем къде са по всяко време. Всяко излъчва незабележимо силово поле, което взаимодейства с полето на противник. Който и да е докоснат от участниците предмет също носи слаба следа, затова дори отрова или метателно оръжие, докоснати от някого, могат да бъдат открити. В Дупката вече са поставени дистанционни скенери и информацията от тях ще постъпва в

основните компютри, обработващи резултатите на играта. Няма да възникнат никакви съмнения кой и по кого е нанесъл удар.

— Възможностите за облози са извънредно интересни — отбеляза изправилият се Вол. — Например, можем да допуснем, че и тримата ще се унищожат взаимно...

— Не забравяйте, че и местните могат да свършат тази работа — прекъсна го един от гафските кохове. — Проклет да съм, ако не рискувам всичките си пари в подобни облози!

— Естествено, важен е и видът оръжие, с който е нанесен решителният удар — вметна Астър, друг гаварнец, докато пълнеше чашата на съседа си човек. — И за това ще има множество интересни облози, както и за индивидуалните схватки — да речем, между басаките и самураите.

— Детски забавления — изпръхтя Зола и огледа пренебрежително събралите се в залата кохове. — Господа, държите се глупаво. В тази игра се крият печалби... големи печалби!

— Къде пък ги надуши? — учуди се ксарнът.

— Имам един въпрос към тебе — каза човекът.

— Питай де!

— Добри ми приятелю, в предишните игри изборът бе еднозначен — залагаш за някого или срещу него. Облозите са преки, между двама, а винаги има арбитър, който взима процент за услугите си. Точно както беше в последната игра.

— Вярно, ксарн, ти ръководеше последната! — натърти Вол и този път Зола кимна с одобрение на вечния си конкурент.

— За какво намекваш? — предпазливо се осведоми съществото.

— Просто напомням, че възможностите за залагане са прекалено сложни и оплетени, съдържат толкова интересни подробности, че не бива да ги прахосваме. Обичайно е при такива неясни вероятности да има и вътрешен резервен фонд на организатора, срещу който участниците също могат да си опитат късмета. Чудехме се какви са твоите планове...

— Веднага ще ви обясня. Щях да вложа своето доста значително състояние именно в такъв фонд. Наех млад вазба, който вече разработи програмите за управление и залагане, определи първоначалните стойности на облозите за всички вероятни резултати.

Другите кохове си кимаха, сякаш не бяха и очаквали друг отговор.

— Мисля, че знам за какво иска да ни подсети Зола... — проточи Вол. — Ти май само трупаш тлъсти печалби напоследък. Първо прибра процента за играта с Александър, после таксата за организирането на тази конференция, ще вземеш много пари и като арбитър на сегашната игра. Научаваме и че ти ще си собственикът на резервния фонд. Приятелю, цялата работа ми намирисва на говна.

Неколцина от присъстващите се разсмяха, защото обидното за тях заяждане всъщност беше сериозен комплимент за ксарните. Въпреки това арбитърът разбра отлично смисъла на подмятането.

— Нима се съмнявате в моята честност? — попита и се надигна наежен на задните си крака.

Всички побързаха да се отдръпнат към отсрещната стена и се развикаха, че молят за извинение.

— В никакъв случай! — разпалено възрази Вол.

— Добре, ще имаме и допълнителни развлечения — спокойно се намеси Зола. — Господа, нашият добър приятел ксарнът изглежда се грижи не само да ни отърве от скуката, но и за собствената си изгода.

— И да не остави разбирателството между коховете да изчезне завинаги — тихо добави Букха.

— О, разбира се, твърде благородно намерение — веднага се съгласи човекът. — Но вече си мисля, че ръководен от своите добри намерения, той е пренебрегнал възможността да извлечем несравнимо по-големи печалби. А като кохове именно те са нашата първа и най-важна грижа.

— Е, ще ни просветиш ли? — подкани го гаварнецът.

— Тотализатор за масите — простичко каза Зола.

— Полудя ли? — ревна Букха. — Игрите са наши и изобщо не засягат простолюдието! Само ценители могат да вникнат в тънкостите на военното изкуство. Ами че простаците ще превърнат играта в...

Той се запъна, като че не знаеше коя по-оскърбителна дума да използва.

— Ще превърнат нашите военни игри в грубиянско кръвожодно развлечение — прихна ксарнът.

— Точно така! — кресна гаварнецът. — Ама че приумица! Тотализатор! Хайде да се заемем с другата си работа.

Зола мълчеше, усмивчица на самодоволство плъзна по устните му, докато останалите кохове се споглеждаха неуверено.

— Я почакайте! — сърдито се обади Вол. — Тук всеки има право да говори. Любопитен съм да чуя подробностите за този „тотализатор“.

Настана тишина. Коховете като един впиха погледи в ксарна и Букха.

— Правилно — накрая каза и Астър. — Тук всички сме равни и настоявам да изслушаме Зола.

— Благодаря ви, господа. — Зола не пропусна благоприятния момент. — Трябва да знаете, че направих някои проучвания и стигнах до идеята да направим играта достъпна за всекиго в Облака.

— Безумие! — изръмжа Букха. — Не се ли замисли първо какво ще кажат Надзорниците?

— Известно ви е как се отнасят към нашите любими занимания — неприязнено добави ксарнът. — „Не се намесвайте на първобитните светове, иначе лошо ви се пише“.

— Позволих си дързостта да се срещна с представител на Надзорниците и му обясних всичко, включително и своята представа как трябва да се организира играта.

— Моля?! — изреваха в един глас коховете.

— Но това е нечувано! — писна Вол.

Мнозина веднага се сетиха за Смахнатия Дуба, който преди почти столетие бе се отказал от положението си на кох и влязъл доброволно в център за превъзпитание. Бе причинил главоболия кому ли не, защото веднага издрънкал всичко на Надзорниците и не едно нелегално начинание, засягащо варварски светове под покровителство, увехна на корен.

— Май не пращаме в Дупката когото трябва, но пък винаги има място за още един — промърмори един гаф.

— Господа, моля ви да се успокоите — малко нервно започна Зола. — Само споделих с Надзорника, че организирам тотализатор, при това напълно и несъмнено на законно основание. Изтъкнах, че по никакъв начин не се намесваме в живота на алшигите от Дупката.

— И той ти повярва? — смаяно попита ксарнът.

— Да, потвърди мнението си с подпис — победоносно обяви Зола, бръкна в куфарчето си и измъкна тежък свитък, който подхвърли

върху масата.

Всички знаеха твърде добре колко държат Надзорниците на всяка дума в законите. Подписването на такъв договор и даването на подобни права бяха невиджано събитие в отношенията им с коховете.

Букха и ксарнът се зяпнаха тревожно.

— Обещаха да няма никакви арести във връзка с играта, нито намеса в разпределението на печалбите. Съгласиха се и да прекратят разследването за каквито и да било последици от предишната игра.

Всички замърмориха оживено. Немалко студена пот проляха, щом през последната половин година се сетеха за предишния провал. Габлона вече бе наказан, а ксарнът дръзна да го освободи насила. До един се бояха от натикването им за превъзпитание, а ето че Зола, когото вече презираха почти по навик, бе изкрънкал амнистия!

— Това нещо истинско ли е? — малко уплашено попита Вол.

— Вземете го — махна с ръка Зола. — Има си всички печати. Погледнете и в личните си системи, ще намерите копиран този документ, пратен ви от Надзорниците. Кодът за достъп е приложен към споразумението.

Той се усмихваше неудържимо. Откакто се помнеше, все го гледаха снизходително, имитираха невъзпитано тъничкия му гласец, присмиваха му се зад гърба. А сега му бяха длъжности и той се опияняваше от хвалебствените крясъци.

— Добре си се справил!

— Знаехме си, че по-хитър от тебе няма!

Струпаха се около стола му, тупаха го приятелски по гърба. Букха и ксарнът обаче не се присъединиха към тълпата почитатели и Зола впи зъл поглед в тях.

— Мисля, че мога от името на всички ни да изразя благодарност към Зола за успешните преговори за амнистия — започна гаварнецът. — В края на краищата, просто сме принудени да останем тук още поне четиридесет дни, докато нашите адвокати и счетоводители разгребат този хаос. Най-голямата ни грижа беше сигурността, но вече няма за какво да се безпокоим... стига този документ да не е фалшив.

— Лесно е да се провери — възрази друг гаф, застанал зад героя на деня. — А и кох Зола не би посмял да ни пробута толкова нагла лъжа.

— Така да бъде, но още не сме чули подробностите за тотализатора, който той ни предложи.

— Стига си се мусил, Букха — сгълча го Зола. — Нали всички тук сме бизнесмени? Аз също се стремя да закрепя положението си. Все пак последната игра, за чието организиране помогна и ти, накрая ни струваше много време и пари.

Помълча, за да обмислят останалите думите му, и не един от присъстващите, дори по някой гаф, изгледа враждебно Букха.

— Тотализаторът е само начин да си върнем загубите и дори да увеличим капиталите си.

Зола огледа скупчилата се край него тълпа и се ухили. Бе събрал специална група, която да оцени маркетинга на играта и да започне организирането ѝ. Всички членове на групата бяха под най-строгото наблюдение. Научеха ли и другите кохове твърде рано, можеха да се намесят самостоятелно, но вече беше късно — ксарнът обяви началото на играта и никой не би успял да предприеме нищо.

Отначало тихо, после все по-възбудено той им изложи плана си до последната дреболия. Повтори чутото от Курст преди повече от седмица. Виждаше изумлението, разкривило лицата на коховете в смешни гримаси, личеше и досадата, че не са се сетили сами.

— Ксарнът обяви, че играта ще трае четиридесет дни. Пресметнах набързо, че това ни дава малко над четири милиона вероятни резултата. Но има една забавна подробност. За наш късмет небесната механика е определила денят в Дупката да е точно половината от стандартния. Значи ще използваме за основа на залозите местното време на планетата. При осемдесет дни различните вероятности нарастват до тридесет и три милиона. — Коховете мълчаха стъписано. — Още няколко детайла. Масовият участник едва ли ще предпочете билетите със смърт на играч от ръката на собствената му охрана. Но ние ще добавим в тази категория самоубийството, естествената смърт...

— На какъв награден фонд си се спрял? — нетърпеливо попита Вол.

— Ето още нещо интересно. Двадесет и пет процента. Така ние не рискуваме нищо, но всеки простак, купил си билет още първия ден, ще се надява на печалба от осем милиона катара. И ще въведем ограничения. Всеки анализ на залозите ще покаже високата вероятност

играчите да бъдат довършени от местните жители, затова всички подобни вероятности ще бъдат включени в „черни“ билети. Печалбата от тях ще бъде наполовина от нормалната. Ще се опазим от случайности и ще насочим вниманието към други залози. И последното условие — тотализаторът ще бъде достъпен за залагания до смъртта на всичките трима играчи или пет дни преди края на играта. Простолюдието ще продължи да купува билети с всеки изминал ден, но при все по-малки възможни печалби, разбира се.

— Удивително! — възкликна Астър. — Говориш за средна очаквана печалба в размер на седемдесет и пет процента от постъпленията, от която трябва да се приспадат само разходите по организацията. И никакви сериозни капиталовложения, освен за разпространението на билетите, рекламата и съхранението на информацията!

— Един от служителите ми дори измисли девиз за рекламната кампания — подсмихна се Зола. — „Срещу един катар ще спечелиш целия Облак!“ — Коховете изразиха шумно одобрението си. — Моите специалисти по психология поговориха с експертите по вероятности и стигнаха до общия извод, че започне ли веднъж това нещо, ще се разраства неспирно. Заблуждавали сме се, че нашите игри са останали тайна. Простолюдието знае отдавна, а позволим ли да участват и те, хубавичко ще погъделичкаме самолюбието им.

— Играй с коховете и спечели звездите! — въодушевено се провикна Вол и приятелите му го поздравиха за дарбата да измисля рекламни девизи.

— Точно в това е същината — добродушно подметна и Зола. — Тотализаторът става особено привлекателен, разбира се — и много по-драматичен, защото в схватката ще участват и кохове.

— Така масите ще задоволяват долните си инстинкти, а ние ще се простим с достойнството си, защото им позволяваме да залагат на хора, които са ни равни — хладно възрази Букха.

— Да — хладнокръвно потвърди Зола. — Каква по-добра примамка за тълпите да жадуват своя дял? Господа, нека не забравяме основното в живота на коховете — бизнеса. Мислете за печалбите, които можем да изтръгнем от обикновения жител на Облака. — Той огледа съзаклятнически присъстващите и гласът му се сниши почти до шепот. — Една от прогнозите на моите психолози показва, че всеки



гражданин на свят от клас „алфа“ ще похарчи поне сто катара, ако играта продължи осемдесет дни. Признавам, че данните за населението са приблизителни дори спрямо десетте хиляди планети, които разполагат с космически транспорт, но май общата сума ще доближи два трилиона катара, от които средната очаквана печалба е трилион и половина.

Дълго никой не можа да промълви и дума.

— Та това почти се равнява на общото ни богатство, събрано накуп... — дрезгаво изграчи ксарнът.

— Правилно — сдържано му се усмихна Зола. — Да ви кажа защо споделих информацията с вас — за да се разгърнем както повелява добрият случай. Под наш общ контрол са комуникационните линии, компютърните мощности за обработка на залозите, отпечатването на билетите и най-важното — системите за сигурност, които ще регистрират всеки залог и ще предотвратят разпространението на фалшиви билети. Всъщност организационната структура е пред очите ни.

Той посочи надолу, където през панорамния прозорец ясно се виждаше огромното игрално поле, разделено на хиляди временни работни места. Адвокатите и счетоводителите го бяха превърнали в истинско делово градче.

— Всичките ни компютърни системи са свързани денонощно с подпространствените мрежи, осигуряващи ни мигновен достъп до всяка точка от Облака. Както си седим тук, можем да управляваме цялата игра и да сме готови поне тридесет часа, преди тримата противници да слязат в Дупката. Пришпорих хората от рекламата и клиповете са готови за пускане по всяка общодостъпна мрежа. Господа, чуйте ме — разполагам с необходимото, за да дам началото на тотализатора на петстотинте свята, които контролирам. С вас или без вас ще обявя началото на играта след не повече от час. В предложението ми към вас няма нищо сложно за разбиране. Мога да ви включа в системата, така че всяка планета, която владеем или с която имаме икономически връзки, да бъде обхваната в тотализатора.

— На каква цена? — незабавно се обади ксарнът.

— Смятайте го за инвестиция. Влагате пари в начинанието, присъединявате и своите светове към пазара на билети и заедно започваме да събираме печалбите. Продавам дялове — всеки пакет от

хиляда акции ще струва 20 милиона катара и ви позволява да продавате играта на един свят. Разбира се, така си осигурявате и дял в печалбата на компанията. Приятели мои, ще натрупаме стотици милиарди!

— А какъв дял ще запазиш за себе си? — усъмни се ксарнът.

— Петдесет и един процента — безстрастно отвърна Зола.

— Значи ако продадеш всички акции, които ни предлагаш, ще струпаш още сега 200 милиарда катара — ледено изрече Букха.

— Е, да — нехайно се съгласи Зола. — Естествено, можете да се откажете, но пък печалбите, подлежащи на разпределение между акционерите, току-виж достигнат 750 милиарда.

— Значи продаваш акции... — недоверчиво проточи един гаф. — Защо да купуваме дялове от твоята компания, щом можем сами да организираме тотализатори на своите планети?

— Приятелю, информацията е безплатна, но е редно да те предупредя, че ще минат няколко седмици, докато организираш всичко. С всеки изминал ден ще губиш милиарди от неосъществени печалби. Този пазар предлага твърде краткотрайни перспективи. Я си представи, че нашите трима приятели долу бъдат толкова нелюбезни, че се простят с живота си, още преди да си започнал продажбата на билети.

— Това е гнусно — намеси се Букха. — Вярно, ние също се канехме да залагаме за живота на приятелите си, но по-скоро като професионални познавачи на уменията им, на тактиката и стратегията. А ти превръщаш всичко в долнопробно развлечение за целия Облак.

— Никой не те принуждава да участваш — невинно напомни Зола. — Повтарям — моята система е готова, имам гаранции от Надзорниците и възнамерявам да започна, независимо дали някому това се харесва или не. Всички вие имате избор — да вземете дял от печалбите или да се откажете. Ваша воля.

— Значи ще споделиш печалбите с нас от добро сърце, а? — изръмжа Букха.

— По-уместно е да кажем, че съм предпазлив бизнесмен. Ще ми се рискът да е разпределен по-равномерно. Да речем, че всички купите дялове, но само ден по-късно играта приключи. И аз ще съм на печалба. Ако играта продължи всичките осемдесет дни, печалбите от вашите дялове далеч ще надхвърлят онова, което сте ми платили за

тях, а аз също ще спечеля много. Осигурявам си по-широка капиталова основа, това е всичко. Напомням, че без вашето участие тотализаторът не може да бъде разпространен навсякъде из галактиката.

— Подозирам — обади се друг човек, — че си обмислял всичко седмици наред и си крил информацията от своите приятели, за да си осигуриш основния дял.

— Ха, а ти веднага ли щеше да изтърчиш при нас, ако се бе сетил пръв? — ухапа го Вол.

— Разбира се! — увери го другият мъж, за което бе възнаграден с гръмки подигравки.

Повечето кохове не се поколебаха да признаят, че старият хитрец само е направил онова, което биха сторили и те на негово място.

— Е, вече ви е ясно какво съм намислил — доволно каза Зола. — Разбира се, помежду си ще играем както сме свикнали. Ще залагаме кой ще победи, като разчитаме на прозорливостта и опита си във военните игри.

— Естествено! — потвърдиха другите.

— Добре. Ще се обадя на моите служители да донесат проектодоговора, за да го подпишем. Техническите ми екипи също чакат. Щом се присъедините към компанията, пратете своите отговорници по комуникациите, компютърните системи и сигурността да се срещнат с тях. До утре ще можете да управлявате разпространението на тотализатора в своите светове, колонии, станции и кораби — в целия Облак. Здравата ще ги оскубем!

— Първо един въпрос — каза Букха.

— Питай каквото искаш — враждебно отговори Зола.

Никога повече няма да трепери пред този кох. Твърде вероятно е Габлона и Азерматай да изчезнат завинаги, а гафът и приятелчето му ксарнът вече се опитват да налагат волята си в съвета на коховете. Само че след четиридесет и три дни точно той — Зола, ще е най-богатият човек в историята. Тогава ще им покаже какво е истинско могъщество...

— Да предположим, че някой купи голям пакет печеливши билети — тихо започна гаварнецът. — Не говоря за печалбите от последните дни или дори седмици, които няма да са особено значителни. Нека си представим, че някой купи много печеливши билети още сега. Ако струпа достатъчно при съотношението на

залозите в началото, май ще разори целия Облак. И ти не можеш да откажеш изплащането на печалбите, защото тогава Надзорниците ще се заемат сериозно с тебе. Забелязах в проектодоговора интересна подробност — ако печалбите не бъдат изплатени, всички акционери в компанията носят отговорност.

В гробната тишина напрежението можеше да избухне всеки миг. Надзорникът настоя за тази точка в договора, но и двамата със Зола се отнесоха шеговито към нея, защото вероятността за такова събитие бе едно на няколко милиона.

— Няма никакви проблеми — отвърна Зола с привидно спокойствие. — Когато заредите договора в компютрите си, ще намерите и анализа, направен от моя водещ специалист по вероятностите. Подобно събитие почти не може да настъпи.

— Но ако имаме този лош късмет? — настоя Букха.

— И някой купи голям пакет печеливши билети? — повтори съперникът му и започна да се киска. — Ами ще трябва да го убием.

В тишината гръмкият смях на Зола отекна из залата, сякаш бе измислил особено осгроумна шега. Един по един останалите се присъединиха към общото веселие, докато Букха и ксарнът излизаха.

Още чуваха кикота, когато приличащият на гигантско насекомо кох промърмори:

— Надзорниците...

— Значи са говорили и с него — също смънка Букха.

— Чудя се каква ли е тяхната игра — нервно подхвърли ксарнът.

Лоза огледа двора, където обикновено се отдаваше на медитация. Засмя се беззвучно.

Всичко започна с пристигналия пратеник на ксарна. Не се съмняваше, че рано или късно коховете ще се опитат да подкупят онези, които наричаха Надзорници, за да си осигурят безнаказаност. О, колко майсторски Лоза изигра своя праведен гняв от греховните им привички, дори заплаши да прати ксарна на превъзпитание заедно с Габлона!

Принуди пратеника да признае, че самите кохове желаят да накажат своя провинил се събрат и дори ще помогнат на Надзорниците в тази задача.

Толкова лесно бе да им подсказе избора на Дупката, а после позволи на всеки да си въобразява, че Габлона е бил спасен успешно от центъра за превъзпитание.

Така щракна капанът, който Лоза обмисляше цели столетия, за да си получат най-после заслуженото наглите натрапници, нахлули в прастарите територии на Надзорниците.

Познаваше ги добре. „Наказанието“ бе просто лицемерно прикритие за противните им игри, но това също влизаше в плана му.

Само че изобщо не очакваше кроежите на онзи Зола. Каква великолепна изненада! Възможност да отклони напълно вниманието от истинските си намерения. Хаосът, таящ се в тълпите алшиги, щеше да се съчетае чудесно с бъркотията, която Зола ще причини, преди всичко да свърши. А Върховният надзорник ще научи за станалото твърде късно. Няма да му остане друго, освен да отстъпи мястото си на онзи, който след толкова време е решил болезнения проблем и е премахнал натрапниците, без да засегне с нищо строгите нравствени устои.

Ако Лоза имаше длани, би ги потрил с удоволствие, докато се рееше из личните си покои.

## 4

— Ти си труп, Ларайс. Щом те зърна отново, моите хора ще те пречукат.

Алдин гледаше недоумяващо Габлона. Нима бе толкова обезумял?

— Слушай, Корбин...

— За тебе съм кох Габлона!

Вазбата отиде по-близо до другите две жертви на играта, седнали в отсрещния край на стаята, за да се насладят на брентито и пурите преди спускането в Дупката.

— Господа, тук можем да говорим съвсем откровено — започна той и двамата кохове различиха ясно гневното отчаяние в гласа му. — Предлагам ви да се отнесем по-логично към положението си. Ще си имаме предостатъчно разпавии с местните, дори ще бъдем големи късметлии, ако се доберем до посочените ни убежища след слизането. Защо да влошаваме шансовете си? Нужно е само да оцелеем през тези четиридесет денонощия, после всичко ще е забравено, а ние отново ще бъдем свободни хора.

Габлона плъзна по него пренебрежителен поглед.

— Май си се уплашил, а? — подсмихна се той. — На прочутия Алдин Ларайс не му ли стиска лично да участва в няколко дребни схватки?

Вазбата се обърна с надежда към Сигма. Старият кох само разпери ръце в жест на примирение и се усмихна печално.

— Щом Корбин е настроен така, аз трябва да съм готов за всичко — изрече с равен глас, а очите му не се отделяха от лицето на Алдин. — А и как да се уверя, че ти не се преструваш на невинно агънце и че няма заедно със самураите си да размахаш ножа, още щом се стъмни?

— Но защо да не отидем и тримата в едно убежище? — учуди се вазбата. — Ще се затворим и ще изчакаме да мине наказанието ни. Така ще натрием носовете на останалите. Помнете, че цял живот съм търсил интересни стълкновения, на които вие да залагате. Но дори аз

не бих припарил доброволно до поклонниците на Ал-Шига. Та те са най-побърканите мръсници в целия Облак! Щом ни видят, ще заприличат на котка, забелязала мишка. Малко ще си поиграят с нас, после ще ни довършат възможно най-бавно и мъчително. По дяволите, нали точно в Дупката пращаме най-закоравелите престъпници, вместо да ги екзекутираме направо. И те се молят да ги убием, вместо да се спуснат там. Повтарям ви, че ако искаме да оживеем долу, трябва да се обединим.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако се оправям сам — отказа Сигма.

— По-спокоен ли? — излая Габлона. — Ти ли, дете ме натика в центъра за превъзпитание? Ще ти осигуря вечно спокойствие, не се съмнявай.

— Грижех се за бизнеса си, приятелю, нищо лично — кротко отвърна Азерматай.

— Добре тогава, моите убийци ще ти покажат другата страна на бизнеса.

— Господа — опита се да ги вразуми Алдин, — говорим за оцеляване!

Прозвуча сигналът на разговорната уредба и тримата млъкнаха веднага.

— Време е — чу се безизразният глас на ксарна. — Присъствахте при тегленето на жребия и се убедихте сами, че Сигма ще слезе с първия асансьор. Твоите гаварнци те очакват, Сигма.

Възрастният кох се изправи, отиде до прозореца и надникна надолу към Дупката. Допи на един дъх брeндито и запрати кристалната чаша в ъгъла, където тя се пръсна на парченца. Изгледа двамата си противници, сви рамене и без да продума излезе от стаята, стиснал пурата между зъбите си.

Алдин се озърна тревожно към Габлона и срещна кръвнишкия му поглед.

— Планът ми за последната игра беше съвършен! Ако ти не се бе намесил, сега щях да съм най-богатият човек в Облака, а ти — най-заможният възба.

— А Александър щеше да бъде подло убит — тихо отвърна Алдин. — Съжалявам, кох Габлона, но като възба съм се клел да следя

за спазването на правилата, затова исках играта да е честна до самия край.

Корбин сякаш се опитваше да го изпепели с очи. Накрая промърмори:

— Опасявам се само, че алшигите първи ще ти прережат гръкляна.

Повече не си говориха. Чакаха дълго, докато и Габлона бъде повикан. Алдин стана и се взря неспокойно през прозореца. Небесният асансьор, наречен Седа от местните жители, се спускаше към планетата в идеално права линия.

Каза си, че Дупката е извънредно подходящо име. Цялата планета бе покрита от дебел и гъст облачен слой, с изключение на кръгло възвишение с диаметър около петстотин километра, разположено точно на екватора. Всъщност възвишението представляваше гигантско плато, издигащо се почти пет хиляди метра над морското равнище. Парниковият ефект под облаците правеше условията убийствени, но платото имаше умерено топъл субтропичен климат през цялата година. Уникален оазис на живота на иначе мъртвешката планета.

Седа се точеше нагоре от средата на обитаемия район, бялата повърхност на великанския шип отразяваше мътно лъчите на червения гигант, показал се току-що на изток. Това устройство и досега си оставаше изумителна загадка за трите раси, населяващи Облака. Поредното свидетелство за техническия гений на Първобродниците.

Никой не бе предложил правдоподобно обяснение защо някогашните господари на галактиката са построили Небесния асансьор точно на тази планета, безполезна от всякаква практична гледна точка. Мнозина смятаха, че случаят е същият като с колосалния изкуствен пръстен Колбард — просто за забавление.

Някои дори дръзваха да твърдят, че всичко е заради шегата в една зрителна измама. От по-голямо разстояние млечнобялата планета с кръглото тъмно петно приличаше на плаващо в космоса око, а Небесният асансьор — на игла, стърчаща от средата на зеницата.

През настоящата епоха Седа предоставяше поне едно удобство — ограничаване на достъпа до Дупката без никакви затруднения. Кацането на кораби долу бе абсолютно забранено. Търговците можеха



да слизат и се качват само с асансьора, стигащ до скачената с него станция, висяща в синхронна орбита над платото.

Затова нямаше проблеми със сигурността. Имаше пункт за отстраняване на нежелани пътници почти до самото равнище на земята. А дори алшигите да превземеха пункта, пак трябваше да завладеят и орбиталната станция, което трите раси в Магелановия облак не биха позволили с цената на всичко.

Подът се разтресе лекичко под краката на Алдин и за миг той се поддаде на паниката — тази невъобразимо тънка за височината си кула сигурно се клатеше! Но, разбира се, трябва да се клати. Мести се с усилването и затихването на слънчевия вятър, бурите в атмосферата, притеглянето на обикалящите около планетата две луни, редките земетресения. Първобродниците се бяха погрижили и за това. Вазбата се сети, че контролните системи на кулата компенсират движението. Не се ли намесеха, хаотичното люшкане можеше бързо да застраши целостта на структурата.

— Кох Габлона, асансьорът те очаква заедно с твоите хора.

Корбин стана усмихнат.

— Да знаеш, Алдине, че очаквам с нетърпение следващата ни среща.

Дебелакът пусна пурата си на пухкавия килим, стъпка я и излезе.

Алдин наблюдаваше как голямата прозрачна кабина започна спускането си към далечната планета. Вдигна чашата си в присмехулна наздравица.

— Имаш ли нещо против да постоим при тебе?

Обърна се. Старите му приятели бяха до вратата.

— Ксарнът каза, че нищо не пречи да сме заедно, докато дойде ред и на твоята кабина.

Ярослав и Зердж влязоха в стаята. Алдин забеляза веднага, че гаварнецът вече не носи традиционната си туника на вазба, а е облякъл самурайска униформа и дори е затъкнал древните японски оръжия под препаската на кимоното си.

— Какво си намислил, мътните те взели?!

— Реших, че идвам с вас да се поразкърша малко.

— Ами че нали може да те убият долу!

— Е, да, и това го има в играта. Но онези самураи направо ми сгряха душата. Май за пръв път срещам човеци, които разбират честта

като мен. И не искам никакви спорове. Ксарнът разреши на всеки от вас петдесет телохранители, а на тебе не ти достигат шестима. Помолих да ме пусне като доброволец и той се съгласи.

Алдин само поклати глава и потупа приятеля си по рамото.

— Аз пък ти нося нещо — каза Ярослав.

Отвориха пакета и Алдин зяпна учудено съдържанието му.

— Церемониалното облекло на самурай от началото на осемнадесети век — гордо обясни старецът. — Доста се порових в останалите от онова време източници, но си струваше труда. Не е излишно да направиш добро впечатление на охраната си, а?

— Какво мислиш за тях?

— Чудесни хора! — намеси се разпалено Зердж. — Доста се измъчих, докато ги убедя да дойдат с мен. После нашите техници промениха хомоботите, вложиха им подходяща програма, след като незабелязано снеха запис от паметта на Оиши, и кротичко ги пуснаха на същото място. Още с прехвърлянето на самураите в кораба ги приспахме и бяха събудени едва преди час. Вече получиха следящите си устройства и автоматичните преводачи, настроени за галактическия език и диалекта на алшигите. Присаждането на преводачите не им хареса особено. Приеха го като унижение, но аз им обясних веднага, че ще трябва да разбират всички говорещи наоколо, ако искат да оцелеят. — Той помълча и се навъси. — Но още не съм сигурен, че направи правилния избор. Бесните басаки на Сигма ми се виждат корава сган, а пък убийците на Корбин сякаш са създадени специално за Дупката. Боя се, че твоите самураи ще изглеждат съвсем не на мястото си. Първо заради расовите особености — всички разновидности на човешкия род отдавна са се слели в среден тип и явните азиатци са рядкост. А и тези мъже са горди, държат се с безстрашието на истински воители. Това няма да допадне на алшигите.

— Знаят ли вече какво ги чака долу?

— Обясних им само каквото решихме предварително. Задачата им е да подкрепят приятел на своя господар.

Алдин кимна и се загледа в новите си дрехи.

— По дяволите, как трябва да навлека всичко това?

Ярослав побърза да подреди всички части от облеклото на пода и накара приятеля си да се съблече. Алдин сметна набедрената превръзка за нелепа и тримата доста се посмяха, когато се усетиха, че

я е вързал обратно. Последна беше наметката, вазбата я вдигна пред очите си, за да ѝ се възхити. На гърба бе извезана бяла роза върху светлосиния фон.

— Да уважим традицията — обясни ученият. — И твоят род трябва да има свой символ.

Накрая Алдин пое дългата сабя от ръцете на приятеля си. Като професионалист гледаше на тези предмети като на колекционерски ценности, произведения на изкуството. Но в този момент ледена тръпка плъзна по гърба му — може би животът му щеше да зависи от първобитното оръжие.

Правилата на играта се съобразяваха напълно с наложените в Дупката закони — допустими са само оръжия, задвижвани с физическата сила на притежателя си. А самите алшиги бяха забранили дори метателните оръжия като лъковете. Някои търговци рискуваха и пазеха лъкове в домовете си, но научеха ли местните жители, щяха да им налетят на тълпи. Алдин бе обмислил дали да не пренесе долу микровзривател, като го глътне, но вече присаденото му следящо устройство вероятно щеше да го засече. И едва ли би имал голяма полза от съвременно оръжие. Един път да си послужи с него и само час по-късно ще бъде разкъсан от петдесет хиляди разярени религиозни фанатици. Значи саби или кинжали. Или пък върви за душене, отрова, стилетите на алшигите...

Помъчи се да не мисли за това.

Ярослав му помогна да нагласи правилно сабята и късия меч.

— Не е зле, Алдин-сан.

— Моля?!

Старецът само врътна глава и се засмя. На вратата се показва ксарнът, последван от тауг Букха.

— О, ето ви и вас! — Алдин вложи много старание в опита да се покаже наскърбен. — Верните приятели идват да изпратят жертвата на екзекуция, така ли?

— Хайде де, Алдине... — започна гаварнецът.

— Стига с това „Хайде де, Алдине“! Ама че отношение! И ти, Букха, се нагуши в играта с Александър дори повече от мен, но само аз ще го отнеса, нали?

Ксарнът изви очи въпросително към гаварнеца, който разпери ръце в пресилено недоумение.

— Човекът май се поддава на напрежението.

— Очевидно е — подкрепи го и Зердж, като си позволи незабележима усмивчица.

— При това са само четиридесет дни — побърза да добави Букха, за да няма повече забележки за предишната игра. — Справиш ли се успешно, тук вече ще сме изяснили финансовите плетеници и всичко отново ще потръгне нормално.

Алдин не го слушаше. Застана до Ярослав.

— Пази се — каза му тихо.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с тебе? — попита старецът.

— А нима ти гориш от желание да дойдеш?

— Долу ли? — Ученият се намръщи смутено. — Ами едва ли ще е особено здравословно за човек като мен.

Вазбата се засмя и пак го тупна по рамото.

— Да се махаме — обърна се към Зердж.

Двамата излязоха от стаята, без да се озърнат, но Букха им препречи пътя.

— Обзалагам се, че ти ще победиш — прошепна засмян, но достатъчно силно да го чуе ксарнът.

— Благодаря за доверието — студено отвърна Алдин и продължи по коридора.

Арбитърът на играта го догони веднага.

— Ще срещнеш телохранителите си в преддверието на кабината. Щом спускането започне, можеш да им даваш каквито указания пожелаеш. Ще стъпите на повърхността на планетата точно четири часа по-късно. Погрижили сме се да ви посрещне един от агентите на търговския консорциум „Рий“. Единственото му задължение е да ви отведе до убежището. Застанете ли пред входа, оправяйте се сами. Ще ви приберем при входа на кулата осемдесет дни по-късно според календара на Дупката, по залез слънце. Другите две групи вече са долу. Има само един вход и изход, затова нямаше как да уредим слизането иначе. На практика играта е започнала, още щом Сигма е излязъл от асансьора.

— Чудесно предимство — изпръхтя Алдин. — Единият може вече да се е разправил с другия и да ме чака на изхода, без да помръдне.

— Съмнявам се.

— И защо?

— Ами там има нещо като празник днес. Ще разбереш, когато слезеш. Желая ти сполука!

Ксарнът му протегна и двете си десни ръце. Вазбата се поколеба само миг, после остави десницата си в дружеската хватка на съществото.

— Никога не ми е хрумвало, че самият аз ще участвам в някоя игра — подхвърли, опитвайки се да прикрие уплахата.

— Само така можехме да сложим край на неразборията — натърти ксарнът.

Професионалното любопитство надделя.

— А ти на кого залагаш?

— Знаеш, че нямам право. Аз съм арбитър на играта.

Погледът на Алдин показваше недвусмислено, че няма да се хване на тази опашата лъжа. Ксарнът го доближи още малко.

— Прости ми, приятелю — обля го с вонящия си дъх, — но шансовете на Габлона са най-големи.

— И на тебе много благодаря за доверието! — отсече вазбата и го отмина.

Вратата се плъзна встрани да пропусне Алдин и Зердж, после се затвори веднага. Щом се чу щракането, събралите се в преддверието воини коленичиха.

— Алдин-сан, готови сме да ви служим в трудното за вас време.

Огледа мъжете пред себе си и почувства как страхът избледнява в душата му. Озърна се през рамо към вратата, сети се, че онези зад нея вече бяха отписали и него, и ронините. Изведнъж се ободри. „Ще имате да вземате!“

Воините още бяха на колене, свели глави.

— Оиши!

— Да, господарю.

— Стани и ме погледни!

Самураят се изправи и очите му бяха наравно с очите на Алдин, който отново изпита вина за стореното на тези мъже. Бе ги повел към почти сигурна смърт. Но иначе не хомоботите щяха да си разпорят коремите, а тези храбреци. Сега поне отново можеха да се сражават.

— Да вървим! — заповяда сдържано и всички тръгнаха след него към свръхскоростния асансьор, който щеше да ги спусне хиляди километри до Дупката.

Минаха часове и платото видимо се приближаваше, а извивката на хоризонта ставаше все по-плавна и се отдалечаваше. За миг Алдин се взря право нагоре към орбиталната станция, но не успя да я различи от такова разстояние. Пак се обърна към самураите. Бе се постарал да им обясни особеностите в култа към Ал-Шига, както и принудата да се пазят не само от фанатиците, но и от други двама „велики владетели“. Незнайно защо чувстваше, че самураите започват да се досещат и за премълчаното.

Бяха здраво вързани с предпазни ремъци за креслата по цялата периферия на кабината и виждаха всичко под себе си през прозрачния под. Преживяната безтегловност по време на спускането покрай кулата заедно с гледката обезсърчаваха и най-опитните пътешественици. А неколцина от самураите просто припаднаха, повечето от останалите, за свой срам, не сдържаха напъните за повръщане.

Оиши се чувстваше преситен от чудеса. Струваше му се, че само преди няколко часа е коленичил пред гроба на Асано, изпълнил задълженията си, готов да приеме смъртта по заповед на императора.

А сега се спускаха стремглаво от небесата по тялото на тази невъобразима колона и не знаеха какво ги чака долу.

Нещо не е както трябва, каза си той. Този Алдин изобщо не приличаше на могъщо същество от друг свят. Веднага долови страха у мъжа, комуто се закле да служи. Оиши също с мъка потискаше уплахата си, но от какво би могъл да се бои жител на това приказно царство? Защо Алдин сякаш седеше на тръни?

А възбата също се вторачи в Оиши и усети измъчващото го съмнение. За миг го бодна угризението, че не сподели с предводителя на самураите дори половината от истината, но в момента имаше нужда само от непоколебимата преданост на тези мъже, а знаеше, че тя твърде скоро ще бъде подложена на изпитание.

А и как да им разтълкува всичко? Все пак беше време да каже нещо, защото Оиши явно не се задоволяваше с чутото досега.

— Всички долу са смахнати — изрече тихо.

— Но защo е така? — учуди се самураят.

— Просто се довери на нашия господар Алдин — прекъсна го Зердж. — Нека първо стигнем живи до определеното за нас укрепление. Движете се плътно един до друг, не говорете с никого. И най-важното — каквато и обида да чуете, не отговаряйте!

Неколцина от мъжете изръмжаха недоволно. Смиреното понасяне на оскърбления не се вписваше в представата им за достойно държание.

— Помнете — продължи гаварнецът, опитвайки се да ги успокои, — господарят Алдин е първата и единствената ви грижа. Заложихте честта си, когато се заклехте да го защитавате. Ако приемете нечие предизвикателство на улицата, може изведнъж да връхлетят още хиляди, жадуващи да ни изстребят. Сега разбрахте ли ме?

Оиши обмисли думите му и кимна. Обърна се към съратниците си.

— Ще се подчинявате на тази заповед! — изрече безпрекословно.

— Щом стигнем до убежището, ще се затворим вътре — продължи Алдин. — После ще се опитаме да открием къде са останалите двама. Но дотогава важно за нас е да стигнем живи и здрави, нищо друго няма значение.

— Ами ако видим вашите врагове на улицата? — попита Оиши.

Зердж се вторачи в Алдин, който пък се прокле мислено, че увлечен в тревоги за оцеляването си в Дупката, не се сети за никаква нападателна стратегия. Корбин и Сигма едва ли бяха допуснали такава грешка.

— Ако случаят е благоприятен, ще ги нападнем — тихо събщи решението си.

Погледна неуверено стария си приятел, който му кимна с одобрение.

Оиши забеляза безмълвния разговор, но не каза нищо. На свой ред се озърна към Такаши. Неговият брат и отдавнашен боен другар също бе разбрал погледите, които си размениха Алдин и Зердж.

Внезапно усещането за тежест се възвърна. Вече навлизаха в атмосферата и започваше процесът на спиране.

Небето над главата на Алдин се променяше от бездънен мрак в наситена червенина. Обратното ускорение ставаше все по-силно, скоро надхвърли двукратно привичното за самураите земно притегляне. Мъжете отново трябваше да се борят със страха. Едва се бяха нагодили към странното олекване на телата си, а ето че отново неколцина от тях заповръщаха.

Страхотно, въздъхна Алдин. Тези хора ще трябва да се бият само след няколко минути, а са почти болни.

Загледа се между краката си. Различаваше подробности по повърхността. Около Небесния асансьор имаше град. От основата на кулата започваха пет широки булеварда, минаваха четвърт от разстоянието до края на платото и завършваха с още пет градове. Пространството между населените центрове бе запълнено от гъсти джунгли, а най-външните райони до ръба бяха заети от добре очертани ниви и градини.

Последно друсане — кабината още веднъж рязко намали скоростта си и бавно се понесе надолу.

Оставаше по-малко от километър и на Алдин му се стори, че наблюдава купчина насекоми, които някой е раздразнил с пръчка. От западната страна на Небесния асансьор се простираше огромен площад, дълъг поне половин километър. Изведнъж възбата изтръпна — осъзна, че целият площад е запълнен с люшкаци се тълпи хора и гаварнци. Бяха стотици хиляди и поне наглед се вкопчваха в стръвни схватки помежду си.

Вратата се отвори и всякакви разговори потънаха във връхлетялата плътна стена от оглушителен шум.

Още докато пътниците се опитваха да излязат, насреща им припряно се блъскаха ужасени хора, гаварнци и ксарни, повечето в разноцветните дрехи на петдесетина търговски къщи.

Самураите склучиха кръг около Алдин, опитваха се да разширят защитения периметър, а гръмогласните заповеди на Зердж просто се губеха в дивашката врява.



Алдин направо обезумя от страх. Дали в града бяха започнали безредици, дали Габлона или Азерматай не са уредили този смразяващ хаос?

Неочаквано нечий писък прониза гълчавата. Алдин се извъртя и остана вцепенен на мястото си. Гаварнски търговец рухна по лице точно до кръга от самураи, наобиколили новия си господар със саби в ръце. Някакъв мъж бе съборил търговеца и дясната му ръка бързо се движеше наляво-надясно по гърлото на жертвата.

Взрив от алени пръски. Гафът се надигна конвулсивно и рухна отново, заливайки всичко наоколо с поток от кръв.

Мъжът в синя мантия отскочи от трупа и размаха изцапаниа назъбен кинжал.

— Исма за Ал-Шига! — нададе вой убиецът, очите му искряха от лудешка радост.

— Зердж, недей!

Беше късно. Старият приятел на Алдин вече изскочи от защитния кръг. Хванал дългата сабя с две ръце, той я стовари в смъртоносна дъга. Отсечената глава подскочи във въздуха и се изтърколи в краката на Алдин.

Приветствен вик се изтръгна от гърлата на самураите и неколцина се струпаха да вдигнат бойния трофей. Зердж се върна на мястото си и се ухили доволно, срещнал възхитените погледи на воините около него.

А наплашените търговци продължаваха да се тъпчат в кабината. Неколцина обаче не пропуснаха да се хвърлят към изтървания от убития вързоп и с ножове в ръце се препираха разгорещено кой да отмъкне плячката.

— Да се махаме по-бързо! — изрева с всички сили Оиши и започна да разблъсква навалищата. Алдин и другите го последваха.

— Голяма грешка направихте! — подвикна им някой от тълпата.

Човек в развяваща се виненочервена туника на консорциума „Рий“ се мъчеше да си пробие път до тях. Най-после стигна до самураите и отметна качулката от главата си.

— Аз съм Еда, от „Рий“. Ксарнът ме нае да ви отведа до убежището — кресна той.

— Не му се доверявай! — изкрещя на свой ред Зердж и самураите пред Алдин вдигнаха сабите си, готови да ударят.

Мъжът отстъпи малко и вдигна ръце. После с отмерени бавни движения бръкна под гънките на дрехата си.

Оиши никак не хареса жеста му, произнесе отсечена заповед и самураят, застанал най-близо до дребничкия човек, замахна, но спря острието на сантиметър от гърлото му.

Еда сякаш не виждаше опасността, само кимна уважително, впечатлен от уменията на боеца. Внимателно измъкна ръката си изпод туниката и показа малък комуникационен екран.

— Вземете го! — нареди Алдин.

Първо му хрумна сам да пристъпи напред и да вземе екрана, но бе настръхнал целият. Тук всичко можеше да се окаже капан — бомба в устройството или отровно шипче отстрани.

Гледаше как самураят протегна лявата си ръка и рязко измъкна екрана от пръстите на търговеца. Чак тогава Алдин успя да си поеме дъх. Току-що за пръв път заповяда на друг да рискува живота си вместо него. Преживяването изобщо не му допадна. Каза си, че трудно ще свикне с тази необходимост.

Самураят отстъпи бавно и друг веднага зае мястото му пред пратеника. Воинът застана с поклон пред Алдин, който недоверчиво пое устройството. На екрана бе изписано личното кодово име на ксарна, под което някога правеше залозите си при вазбата.

— Пуснете го! — заповяда Алдин.

Оиши изгледа своя владетел. Твърде доверчив. Опасността от клопка не бе преминала. Самураите се озъртаха към предводителя си, който им кимна. Алдин не пропусна случката. Макар засега да го приемаха за свой господар, Оиши си оставаше техен командир.

Мъжът влезе в кръга и въздъхна с облекчение. Алдин изведнъж осъзна, че през последната минута бе съсредоточил вниманието си само върху него, а хаосът наоколо продължаваше. Стотици търговци и други жители на външните светове се блъскаха трескаво, а от изхода към площада налиташе дивият неспирен рев на битката.

Вазбата стрелна с поглед Оиши. Видя как очите на японеца шареха, поглъщайки всяка подробност, спираха се за миг на някого, после веднага се взираха в друг. Алдин попита Еда:

— А как да съм сигурен, че просто не си откраднал това?

— С нищо не мога да те уверя — кресна търговецът в отговор.

Вярно беше. Трябваше да му се доверят, освен ако искаха да разпънат лагер в преддверието на кулата през следващите четиридесет дни.

— Добре, накъде ще вървим?

Вазбата разбираше, че е принуден да вземе решение веднага. Разколебаеше ли се, самураите щяха да усетят. Длъжен беше да действа непреклонно дори и само за да заслужи уважението им.

— Според получените указания трябва да ви отведе до убежището. Това е укрепена къща на няколкостотин метра оттатък площада, в квартала на чуждите търговци.

— От другата страна ли?! — извика Алдин. — Че навън има истинско въстание!

— А, преувеличавате — усмихна се Еда. — Вярно, че търговците на зелен кехлибар се плашат до пощуряване, но е обикновен верски празник. Кореняците си го правят на всеки десет дни. Е, този стигна до грубости, имаше малко погромче за по-интересно.

— Верски празник ли? А на мен ми прилича на масови безредици.

— За местните е едно и също.

Търговецът огледа мъжете около Алдин.

— Видях и групите на другите двама. Май ще заложа пари на ония смахнати гафове със Сигма. Дори главите да им отрежеш, пак ще те връхлетят.

— Много благодаря! — кисело подвикна вазбата. — Между другото, накъде се запътиха моите противници?

Еда размаха пръст.

— А, не мога да ви кажа. Хайде сега да тръгваме към вашето убежище.

— А защо не почакаме тези типове да се укротят малко? — намеси се Зердж.

— Да стоим тук до тъмно? Ама вие всички ли сте побъркани? Тогава ще стане още по-лошо.

— Хъм, не ми липсва време — неприязнено подметна гаварнецът.

— Само че моето свършва — озъби се търговецът. — Дяволите ме взели, че се съгласих, но парите за този ден са колкото годишната

ми заплаха у дома. Искам да ви отведа до мястото и по-бързичко да се разкарам от тази планета на идиоти. Вие сте последната ми задача.

— Няма да мръдна, докато тия не престанат! — изрева Зердж.

И за всеобщо учудване шумът затихна изведнъж, сякаш тълпите на площада бяха чули желанието му и бързаха да се подчинят. Гаварнецът се усмихна смутено, все едно беше носител на мистична сила, който не би признал, че си е послужил с нея.

— Да вървим! — натърти Еда, разблъска вледенените от ужас търговци и пристъпи под червеникавите лъчи на тукашното слънце.

Алдин огледа спътниците си — чакаха неговата заповед. А водачът продължи, без да се озърне, и се скри зад ъгъла.

Можеха ли да не го последват?

Алдин пристъпи към изхода и щом зърнаха лъскавите остриета в ръцете на самураите, търговците незабавно им направиха път. Групата излезе на открито.

И зашеметени от гледката, застинаха на местата си. Намираха се върху платформа, обикаляща около основата на Небесния асансьор. А на площада пред тях се бяха натъпкали стотици хиляди и за миг вазбата се уплаши, че множеството го е забелязало и му готви специално посрещане.

Тълпите май се бяха разделили. Вдясно се виждаха хора в сини мантии, до тях стояха гафове в червено. Нататък имаше хора в бяло, зелено и оранжево. А около основата на кулата в плътни редици стояха онези в жълто. Широките булеварди разделяха цветовете, а жълтите бяха образували кръг около Седа.

„Тази игра ще бъде твърде кратка“, каза си Алдин. Не би се учудил, ако многохилядните тълпи се втурнеха да смажат него и придружителите му. Чудатата тишина продължаваше, но внезапно я проряза тържествуващ вопъл откъм белите наметала и десетина отрязани глави на гаварнци литнаха над булеварда.

Гърленото яростно ръмжене на гафовете в червено отекна над площада. Петдесетина от тях се втурнаха да пресекат дялящата ги от белите празна ивица. За миг настъпи бъркотия, после нападателите си оттеглиха при своите, понесли гърчещо се тяло. След секунди главата на човека бе подхвърлена през булеварда и врявата започна с нова сила.

— Моментът е добър да се раздвижим и ние — подсказа Еда. — Доста се разгорещиха и може изобщо да не ни погледнат, докато минаваме. Само кажи на хората си да не изостават и да не отвързват никому, каквото ще да стане. Вашият гаф вече ви навлече кръвното отмъщение на сектата Исма — онези в синьо. Не си съкращавайте живота още повече!

Преди Алдин да отговори, търговецът тръгна по стъпалата към пролуката между гафовете и хората в синьо. Самураите се движеха след него, без да нарушават защитния кръг от щръкнали навън остриета на саби.

Вазбата се огледа — площадката около кулата беше почти пуста, ако не се броят групичките алшиги, повечето в жълто, които се взираха в пришълците с нескрита ненавист. Бяха малцина и не се осмеляваха да предприемат нещо, но личеше, че биха се възползвали от всяка благоприятна възможност.

Един от мъжете със сини мантии се откъсна от своята групичка и затича към площада. Изчезна в плътните редици на своите.

— Май смята да осведоми приятелчетата си какво направих — обади се Зердж.

Кресна предизвикателно и размаха сабята си към останалите убийци в синьо, които предпазливо следваха групата. Отвърнаха му с жестове, чийто смисъл беше твърде ясен.

— Да, струва си да привлечеш вниманието им — промърмори Алдин. — Пък ти се тревожеше, че самураите щели да се набиват на очи тук.

Когато тръгнаха по булеварда, разделящ редиците на враждуващите, вазбата за миг помисли, че шумотевицата, прахът и вонята на стотици хиляди мръсни тела ще го довършат. Сякаш за да се увери, че има и друг, по-нормален живот, той се обърна и вдигна глава. Можеше да зяпа омагьосан с часове това чудо на Първобродниците.

Кулата се вливаше в мътночервеното небе — идеално права линия, която изтъняваше, докато в една точка се губеше от погледа.

Но отчаяното положение не му позволяваше да се разсейва. По лявата страна на булеварда хиляди гафове припяваха и скандираха, а сред тях се развяваха стотици червени флагове, извезани с вълнообразните писмена на алшигите.

Вдясно стояха хиляди хора, повечето със сини мантии, но се виждаха и малобройни купчинки от зелени и оранжеви.

— Тук е култът към Сутар, противопоставен на Исма, при които има и съюзници от сектите Бенгада и Кулн — закрепця Еда, като че някой можеше да разбере за какво говори.

Търговецът кривна по-наблизо до гаfoвете. По средата на празната ивица бяха проснати обезглавени трупове — повечето човешки, но имаше и гаварнци.

Изведнъж плътен отряд гаfoве с червени превръзки на главите изскочи от множеството и се втурна право към чужденците. Повечето размахваха назъбени кинжали, а ръцете на неколцина стискаха дървени дръжки, между които зловещо лъщеше телта на гароти. Японците настръхнаха в бойна стойка, вдигнали сабите за удар. В последната секунда нападателите претичаха край тях, едва отбелязвайки присъствието им, ако не се броят две-три гневни изръмжавания.

Хората в синьо закрепцяха диво. Повечето се заблъскаха объркано в усилие да застанат по-далече от булеварда, но други, също с червени превръзки на челата, скочиха срещу враговете.

Десетки хора падаха, стъпкани от своите, а отрядът се гмурна в тълпата и изчезна от погледите на пришълците. След миг човешка глава се извиси над гъмжилото. Гаварнциите от другата страна нададоха победен вой. Тълпата се люшкаше, сякаш беше живо същество в агония. Следващата запратена нагоре глава беше на гаварнец и хората се развикаха ликуващо. Купчинката гаfoве се появи ненадейно, а сините се пръскаха на всички страни, за да се махнат от пътя им. Двама от нападателите влачеха човеци, които се извиваха безпомощно в могъщите им ръце.

Сините редици напиреха бясно след тях. Един от гаfoвете, явно ранен, бе застигнат и след малко главата му се стрелна в небето. Другите изобщо не се обърнаха, а влачеха припряно през булеварда своите пищящи от ужас пленници.

За миг Алдин се скова. Беше уверен, че ей сега малката им група ще бъде смазана в схватката.

Но гонитбата спря до въображаемата линия, разделяща булеварда. С весели викове десетината гаварнци завлякоха пленниците

сред червените си редици. Всички се скупчиха около тях, миг по-късно две глави започнаха да се подмятат като топки.

През цялото време противниците се държаха, сякаш възбата и спътниците му не съществуваха. Алдин се надяваше празненството да е погълнало изцяло вниманието им и махна на своите да догонят Еда. Затичаха след водача си, внимавайки да не се отдалечат от гафската страна на булеварда и да не настъпят кървавите останки от разкъсани трупове.

— Е, сега започва по-трудното — каза търговецът. — Трябва да минем през тая сган.

— Защо не ги заобиколим? — кресна Алдин, за да бъде чуто.

— Много повече ще вървим. Повярвайте, по задните улички е по-зле, отколкото на площада. Не изоставайте!

Остро изсвирване прониза въздуха.

— Измяна! — извика Еда. — Стойте на място и не правете нищо!

Сред хората започна някакво трескаво оживление, а гафовете от другата страна изреваха радостно. Оранжевите се втурнаха като таран към булеварда, замахвайки срещу всеки, който не носеше техния цвят. В няколкото секунди на пробива си успяха да подметнат поне десетина глави. Запахна варварска победна песен и мигом се прехвърлиха при гафовете, които ги поздравиха оглушително.

— Майсторска измяна! — възкликна търговецът. — Да тръгваме, преди тълпата пак да се е скупчила.

Другите го последваха право в пролуката, образувана от бягството на няколкостотин оранжеви. Самураите от защитния кръг бяха на ръба на самообладанието си, готови да посекаат всеки, който посегне.

Оиши претичваше из кръга и крещеше на хората си да запазят спокойствие. След няколко минути групата се изтръгна от гъмжилото и се втурна в тясна уличка, започваща от площада.

Еда спря за миг, като че имаше нужда да си поеме дъх.

— Какво правят тези, проклетите да са? — извика Алдин и посочи продължаващото масово безумие.

— Казах ви вече — празник е. Провеждат го на всеки десет дни, когато по-близкият спътник на планетата е в новолуние. Шестте клана

живеят отделно, всеки в своя град. При новолуние се събират на площада пред Седа, за да се молят пред кулата. Чакаят знамение.

— Знамение ли?!

— Вярват, че някой ден кулата ще се отвори и за тях. Виждаш ли това?

Търговецът сочеше нагоре, където стърчеше площадка около триста метра над площада.

— Наричат го „съдното място“. Представители на всеки клан се качват дотам още с първия асансьор сутринта. Избраниците смятат, че са удостоени с висша чест. Стигат до контролните системи. Сервоботите от сигурността пресяват отпътуващите. Никой от алшигите няма документи, нито присадки с необходимите кодове, затова ги отделят настрана. Обикновено доста сервоботи не стават за нищо след проверката, но пък никой нормален човек не би се съгласил да върши тяхната работа.

— А после? — подкани го Алдин.

— Ами сервоботите извеждат нарушителите на площадката и ги хвърлят.

Сякаш да потвърди думите му, горе се появи дребничка фигурка в жълто. На площада настъпи тишина, после стотици хиляди гърла започнаха да викат в един глас:

— Ема! Ема!

— Ема ли? — обади се Оиши учудено.

— Така наричат тайния си учител. Нещо като месия, който ще ги освободи от заточението. Ако някой от техните се покаже на площадката и не бъде хвърлен, значи той е великият Ема. Онзи идиот сигурно се е промъкнал с последната кабина. Няма ли да се откажат някога тези изроди?

Фигурата в жълто изведнъж се наклони напред и привидно полетя, мантията плющеше от напора на въздуха. Тялото се заби с главата надолу в основата на кулата.

Тълпата изрева и врявата започна отново.

— На всеки десет дни е така! — закрещя Еда. — Разбира се, не се появява никакъв Ема и започва страхотията. Всеки клан вярва, че нечистите мисли и дела на останалите са причина скритият велик наставник да не им се яви най-после. Ония с червените превръзки са мукби, „избрани“. Имат право да режат глави. Правилата са много



строги, иначе тези боклуци отдавна да са се изтребили взаимно. Всеки мукба е на голяма почит и само той се развихря по време на празника. Другите са дошли да позяпат и рискуват. Също като тичането по улиците пред дракони, което ония слабоумници деките толкова обичат... Я, май е по-добре да си плюем на петите — търговецът се извърна към площада.

От сините редици се отделяха хора, които се взираха настървено в пришълците.

— Щом сме излезли от площада, всеки може да ни прави каквото си поиска. Тия млади празноглавци май си търсят още развлечения. Да тръгваме!

— Неверници!

— Свинеядци!

— Безбожници!

Виковете на алшигите, които полека скъсяваха разстоянието, отекваха из уличката, затрупана с отпадъци. Обитателите на бордеите започнаха да надничат от горните етажи.

Твърде скоро отгоре вече падаха огризки, обелки, изплискваха се гърнета. Побеснелите японци се включиха в словесната престрелка.

Деца подскачаха по покривите, някои дори мятаха керемиди, други пък пикаеха върху пришълците.

— Не спирайте! — крещеше Еда. — Иначе ще ни пресрещнат. Почти стигнахме до квартала на чужденците.

Миг по-късно се чу страховито пращане. Един от самураите изстена и се свлече на земята, повален от точно запратен тежък камък. Децата се разпищяха весело и заиграха лудешки, а японците размахваха юмруци в безсилна ярост. Неколцина понесоха другаря си. Изпод шлема му се стичаше кръв. Оиши притича до него, наведе се и се върна веднага. Лицето му се бе сковало в студена маска на гнева.

Стъписаният Алдин разбра, че самураят е мъртъв — първата жертва сред хората, приели да му служат. Понечи да каже нещо на предводителя им, но размисли. Взря се в убития и вбесените му сподвижници. Изтръпна, щом се сети, че дори не бе научил името на този мъж.

— Почти стигнахме — развика се Еда, също поддал се на напрежението. — Просто ще свърнем наляво на следващия ъгъл!

Така и направиха, а в следващата секунда спряха, като че ги блъсна нещо.

Стена от петнайсетина мъже в синьо им преграждаше пътя. Алдин се надигна на пръсти, за да ги огледа над главите на своите телохранители. Най-високият в средата на редицата май беше същият, който видя смъртта на приятелчето си в преддверието на Небесния асансьор. Зад живата стена се виждаше укрепеният квартал на чужденците, но железните врати висяха унило на разбитите си панти, а над улицата се стелеше избледняващ облак дим.

Престореното хладнокръвие на Еда се пропука изведнъж.

— Гнусни фанатици! — развика се той. — Как ги мразя само! Някой от тия манаици е подпалил къща в квартала!

— Стига си хленчил! — срязва го Оиши. — Помисли как да се измъкнем.

Предводителят на самураите изгледа преценяващо противниците. После се обърна — тълпата отзад набъбваше непрекъснато, а пороят от керемиди, вонящи боклуци и изпражнения не секваше.

Изплашеният търговец преглътна тежко и пристъпи напред.

— Готови сме да платим кръвна дан, за да измием позора. Носим главата му и ще ви я върнем.

Той показа с недвусмислен жест на японца, на чийто пояс висеше главата, че трябва да се раздели с бойния трофей.

— Няма да стигне всичкият кехлибар в Дупката, за да се разплатите! — изрева високият.

— Времето не е добро да се пазарим — изнервено отвърна Еда и облиза пресъхналите си устни. — Мъртвият вече се е въздигнал в рая и сега е в прегръдките на вечните девственици. Радвайте се за него, а нас пуснете да минем. Кръвната дан ще ви бъде изпратена.

— Настояваме и да източим кръвта на някой от тези слуги!

— Не бива да стоим така! — извика Оиши. — Онези отзад се готвят да ни нападнат.

Алдин тъкмо се извърна да погледне и застаналият до него самурай го събори на земята с гръмък вопъл. Чу се тъп удар и мъжът се свлече в несвяст до вазбата, а наоколо се пръснаха парченца от керемидата.

— Атака! — ревна Оиши и размаха сабята си към чакащите отпред противници.

Самураите скочиха като един, жадуващи да отмъстят на мъчителите си.

— Не! Спрете, мътните ви взели, спрете! — пищеше Еда, но никой не го чу.

Воините викаха от радост, втурнали се в битката. Смаяни от неочакваното нападение, сините се опитаха да отстъпят — техните къси кинжали и гароти бяха безполезни срещу страшните саби на японците.

Кръв опръска уличката, падаха посечени тела, стонове и писъци огласиха околността. В пристъп на ярост и Зердж размахваше сабята си, стиснал дръжката с две ръце. Алдин го следваше по петите. Групата се изтръгна от обръча, а повечето врагове останаха да лежат, където стояха преди малко. Малцината оцелели се разбягаха из съседните улички или хлътнаха във входовете на мизерните къщурки.

Щом влязоха през разбитата порта на укрепения квартал, всички се обърнаха да посрещнат новото нападение, което Оиши очакваше. Но всичко наоколо беше пусто. Чуваха се само стонове на неколцина ранени убийци, изоставени от своите.

Тълпата се бе отдръпнала, но мълчанието ѝ сякаш таеше още по-голяма заплаха.

— Какво направихте! — изръмжа Еда и се изпречи пред Алдин. — Те само искаха да се повеселят за ваша сметка...

— Това ли наричаш ти „веселба“?! Един от хората ми е мъртъв!

— Ами те така са свикнали да се забавляват! — изкрещя търговецът. — Искаха да видят колко струват. Днес имат празник. И мукбите се бият за правото си да станат мъченици на вярата. Трябваше да има двубой между вашия тъп гаф и оня високия, за да сложите край на кръвното отмъщение. А вие нарушихте всички закони и сега всеки от сектата Исма — ония със сините мантии — ще ви убива, щом ви зърне.

— А ти защо не ни предупреди, вдън земя да потънеш дано? — викна му Оиши, застанал до господаря си.

— Защото не ви издържаха нервите и нямаше време! Я ги погледнете — никакви преговори повече. Ще ви изтребят.

— Мръсни кретени! — изведнъж изръмжа Алдин и се обърна към Оиши. — Ти постъпи както трябва — каза и стисна рамото му.

Предводителят на самураите изгледа отровно Еда, който си бе позволил да сгълчи господаря пред неговите служители, и въздъхна с облекчение. Решението му бе одобрено.

— Пострада ли още някой от нашите? — разтревожено попита вазбата.

Оиши се извъртя рязко. На земята бяха оставени убитият и удареният преди атаката. Веднага забеляза, че и Томоичи, един от най-младите, седи и трепери.

Предводителят коленичи до юношата, който се усмихна насила.

— Обикновена драскотина... — прошепна и показа дясната си ръка.

Кожата бе разпорена от китката почти до лакътя, но раната изглеждаше повърхностна. Оиши си каза, че момчето още не се е опомнило от битката и кимна със съчувствие. Първата рана, получена в бой, можеше да стресне дори най-големия храбрец.

— Томоичи, и ти вече си мъж — каза меко и тупна младока по гърба.

— Ранен ли има? — уплашено промърмори Еда и разблъска стоящите наоколо самураи, за да погледне.

— Нищо страшно, нужни са само няколко шева — успокои го Оиши.

— Сабя — кресна търговецът, — дайте ми сабя!

Обърканият самурай зяпна дребния мъж пред себе си, сякаш виждаше призрак. А Еда се хвърли диво към оставеното до Томоичи оръжие и го вдигна за удар.

— Изпружи си ръката напред! — извика с все сила. — Веднага!

Юношата се втренчи смаяно в него, а Оиши застана пред търговеца, също готов да замахне със сабята си.

— Ръката му! — крещеше Еда. — Отсечете я, докато не е станало късно!

Обърканият предводител се обърна към Томоичи, който трепереше все по-силно и внезапно се сгърчи на земята.

— Да, късно е — прошепна търговецът, пусна сабята и се извърна, но Оиши го сграбчи за рамото.

— За какво е късно?

— Ама вие и това ли не знаете? Тия гадове си мажат ножовете с отрова. Затова остриетата са назъбени. Потапят ножа в гъст разтвор, който застива между зъбците. Надявам се само вашето момче да е извадило късмет с някоя по-бърза отрова.

Предводителят се завъртя бавно на пети, очите му зееха от ужас. Томоичи се мятеше в конвулсии. Задавен вик се изтръгна от устните му, после тялото се отпусна с въздишка и замря.

— Бърза е била — тежко изрече Еда.

Японците се взираха като зашеметени в мъртвия си приятел. Мълчаливата досега тълпа в началото на улицата също разбра какво се случи и веднага се разкрепя:

— Свинско изчадие, ще гориш в ада!

Неколцина самураи забравиха всичко друго и понечиха да връхлетят сганта. Оиши мигновено им се изпречи.

— Не сега! — излая той. — Ще си разчистим сметките в подходящ момент. — Мъжете се поколебаха. — Вие сте самураи! Подчинявайте се на заповедите!

Резкият му тон им помогна да си възвърнат разсъдъка и групата тръгна след Еда по тясната криволичеща улица на квартала.

Димът постепенно скри отвратителното сорище зад тях, но виковете още измъчваха самураите, които трябваше да напрягат волята си докрай.

— Само да свием зад онзи ъгъл — каза Еда, — и приключвам с вас.

По улицата не се виждаха хора. Магазините приличаха на крепости под обсада. Нито една постройка нямаше обърнати към улицата прозорци, а само тесни процепи като бойници. Почти всички врати бяха от стомана с гъсто наредени по тях шипове, освен това бяха защитени от еркери, откъдето лесно можеше да се изсипе врящо масло върху нежеланите посетители.

Щом завиха, димът стана още по-гъст.

— Имам твърде неприятно предчувствие — прошепна Зердж.

Алдин се постара да не издаде собствените си опасения и само кимна, но най-лошите му очаквания се сбъднаха само след миг.

— Е, това е — ледено изрече Еда, сочейки източника на дима. — Изпълних задълженията си договора.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — пристъпи към него вазбата.

Посочената от водача къща бе цялата в буйни пламъци, които изригваха от бойниците. Съседите бяха наизлезли, но само за да поливат с вода собствените си застрашени от пожара домове.

В този момент покривът рухна с гръмовен тътен и пръсна към небето безброй искри.

— Това е... тоест било е вашето убежище. Аз си свърших работата.

— А кой направи тази гадост, по дяволите? — изрева Зердж и също пристъпи към търговеца, който само вдигна рамене.

— Може би съперниците ви. Нали слязоха преди вас? Пък и ви казах, че ще си имате проблеми, след като заклахте оня от сините. Може другите да са научили къде трябва да отседнете и са ви подготвили тази мила изненада.

— А сега какво да правим?

Гласът на водача натеза от презрение.

— Аз нямам повече задължения към вас. Оправяйте се сами. Достатъчно затруднихте измъкването ми оттук, защото сините може би си мислят, че съм с вас.

Алдин вече усещаше напирателната паника. Досега си представяше, че ще се барикадират за два-три дни в укрепената къща, за да обмислят стратегията си.

— А не можем ли да платим за услугите ти? — предложи припряно. — Ще ти дадем колкото поискаш.

— Колкото и да предложиш, няма да стигне — равнодушно отвърна търговецът. — Ти вече воняш на мърша. Достатъчно живях тук и вече познавам кой е мъртвец, ако ще още да диша.

— Виж какво, там горе — вазбата посочи в небето, — имам богатство, каква ли не недвижимост. Кажете цената си! — примоли се накрая. — Искам да ни помогнеш само още един стандартен ден.

Еда се вторачи пренебрежително в него.

— Освен парите от ксарна имам и цяла торба зелен кехлибар. А твоето богатство не означава нищо — щом те убият, ще бъде конфискувано от коховете. Ти също вече си нищо, Алдин Ларайс.

Той се изсмя дрезгаво и се обърна, но острието на Оиши спря на сантиметър от гръкляна му. Самураят безмълвно чакаше какво ще заповяда Алдин.

— Пусни го... — отвратено махна с ръка вазбата.

Еда се засмя пак.

— Мъдро постъпи. Дори да оцелееш в играта, ксарнът ще ти търси сметка.

— Разкарай се! — отсече Алдин. — И кажи на ксарна да ме целуне по гъза.

— О, сигурно би го направил с голямо удоволствие — прихна търговецът. — И един безплатен съвет към тебе, мъртвецо. Побързайте да си намерите подслон за през нощта, защото алшигите обожават нощния лов. Освен това ще ти кажа, че двамата ти противници са съвсем наблизо — друг квартал за чужденци няма в цялата Дупка. Пожелавам ви интересна игра!

Помаха им присмехулно за сбогом и изчезна в пушеците.

— Весело копеленце! — процеди Зердж през зъби.

— Ами има на какво да се радва. Скоро ще се махне отук. — Алдин огледа съкрушено догарящите останки от „убежището“. — Готов съм да изслушам внимателно всяко предложение — добави тихо.

## 5

— Господарю Габлона.

Корбин уморено вдигна глава да погледне убиеца в черни дрехи, който стоеше пред него. Не бе ходил толкова от години. Краката му още потръпваха от изтощителното тичане към убежището.

Ония гнусни типове със зелените мантии... Пък и вонята...

Впи поглед и в мъжа пред себе си. Този също беше варварин, но поне му служеше.

— Какво има? — изръмжа и се наведе да разтрие месестите си прасци.

— Наставникът желае да говори с вас.

— Добре де, тогава му кажи да дойде при мен.

Трябваше да покаже на тези зверове къде им е мястото.

Тук са неговите покои и хората ще молят за среща с него, а не обратното. Погледът му се плъзна по стаята. Ама че покои! Още смърдят на ксарните, които бяха освободили къщата заради играта. И отвратителните мебели бяха прекалено големи, караха го да се чувства като хлапе, пък и бяха предназначени за насекомоподобни със сгъващи се назад долни крайници, тъй че столовете никак не подхождаха за пълни хора.

— Но наставникът би искал да видите нещо, което той забеляза.

— По дяволите, защо не каза веднага?

Корбин изпъшка, когато стана. Излезе от стаята, разположена в самата среда на постройката, и тръгна след убиеца по тесния коридор към предната порта. Хасан стоеше в една от двете бойници, издадени напред над вратата, и гледаше през процепите.

Щом чу стъпките на идващите, наставникът на исмаилитите се извъртя с котешка пъргавина, която всеки път предизвикваше тръпка на безпокойство у Корбин, сякаш очакваше този мъж да го повали с един удар.

Бледа усмивка се плъзна по измамно кроткото лице на Хасан.



— Стори ми се, че ще ви хареса онова, което става на улицата. — Посочи един от процепите, но Габлона се поколеба. Подозираше капан. — Да, мъдрият е предпазлив — отбеляза Хасан, без да се засегне. — Не се тревожете, безопасно е.

Очите на Корбин не се отделяха от него. Едва от половин ден беше с този човек. Хасан се отнасяше с подобаваща почит към него, призна го за свой повелител и заповяда на другите да изпълняват безпрекословно всяко нареждане на Габлона, иначе ги чака незабавно смъртно наказание. Корбин обеща щедро титли и богатства, поне това май наистина впечатли новите му служители и техният наставник се закле, че ще направят за него всичко, което е по силите им. По време на спускането към Дупката главният убиец изслуша сведенията, които Корбин пожела да му съобщи, с будната проникателност на извънредно умен човек. Зададе множество въпроси за двата зли джина, с които трябваше да се преборят, също и за местните жители. Габлона изведнъж си даде сметка, че повечето му въпроси бяха за вярата в Ал-Шига, а и още неколцина от исмаилитите не успяха да прикрият напрегнатия си интерес към обясненията.

Разбираше, че си има работа с твърде студенокръвна твар. Когато заплаши, че всеки техен провал, причинил гибелта на новия им господар, ще ги осъди на вечни мъки в ада, Хасан се вторачи в него, без мускулче да трепне по лицето му, макар останалите да се развикаха уплашени, че никога не биха допуснали такава беда.

Имаше и един чудноват въпрос. Хасан попита накъде е юг. Корбин не даде воля на учудването си, а просто посочи под прав ъгъл спрямо посоката, откъдето щеше да изгрее светилото в тази звездна система. Скоро узна причината — убийците коленичиха в молитва, още щом стигнаха благополучно до укрепената къща.

Габлона разбираше, че трябва да изпълнява ролята си докрай, затова коленичи с тях и започна да им подражава. Помнеше достатъчно подробности от историята на тази секта, за да се сети, че прояви ли се като неверник, ще падне ниско в очите им. И оплю мислено подчинените си, че не го бяха подготвили достатъчно добре. Ако Алдин се бе заел с това, каза си почти тъжно...

Изведнъж осъзна, че Хасан още чакаше той да погледне какво става навън. Благата, почти невинна усмивка не слизаше от лицето му. Корбин се приведе към процепа и се закиска тихичко. Значи там е

трябвало да бъде убежището на Алдин. И сега непокорният възба беше на улицата, напълно беззащитен. Дръпна се от процепа и се засмя.

— Един от другите двама господари ли е? — сдържано попита Хасан.

— Ами да, Алдин.

— Както предположих. Личеше по защитния кръг, който образуваха неговите хора. Чувал съм за тях. Живеят отвъд монголските земи на изток.

Корбин го зяпна — как е могъл да научи за самураите в първобитната си епоха на разделени от разстоянията народи?

— Имат и едни хора като нас... — Хасан се помъчи да си спомни, — ...да — ниндзи. Великият наставник понякога имаше вземане-даване с тях. Тези самураи са добри воители, но прекалено обвързани от разбирането си за чест.

Корбин кимна. Хасан вече му допаднаше. Виждаше, че си приличат много. И в същото време знаеше, че такъв човек трябва да бъде държан изкъсо, защото накрая се оказва прекалено опасен.

— Ще опитаме ли да ги довършим? — попита Корбин.

Бе решил да остави всички тактически решения на този опитен боец. Хасан пак притисна лице към процепа.

— Ех, да имах лък... Та той е само на стотина крачки от нас. Лесен изстрел.

— Ами ако изскочим сега, за да ги премахнем още в началото?

Убиецът поклати глава, без да се обърне.

— Нямаме предимството на изненадата, а винаги трябва да го търсим. Движенията на онези мъже издават, че са майстори на сабята, освен това са настръхнали за битка. Не, господарю, ще победим с потайни ходове, каквито врагът не може да разгадае. Първо ще ги сплашим, после ще ги изтощим с постоянния страх, а накрая ще им вземем живота.

— Ами ако дойдат насам?

— Дори да опитаме атака, вратата позволява нашите хора да излизат само по двама, а онези са в плътна група и ще ни посрещнат както подобава. Сега знаем къде са, но те нищо не подозират за нас. Накъдето и да тръгнат, двама от нашите ще ги последват. И да намерят скривалище, ще знаем. После времето и мракът ще станат наши добри съюзници. А и пратеникът ни вече носи предложението за съюз на

господаря Сигма. Открихме убежището му. Засега тази уговорка ни е от полза. Нека той нанесе първия удар, после ще дойде и нашият ред.

Този път Хасан се обърна с вълча усмивка и Корбин неволно се засмя в отговор.

— Не можем вечно да стърчим тук — напомни Зердж.

— Прав е, господарю — подкрепи го и Оиши. — Загубихте крепостта си, сините знаят къде сте, а и трябва да се подслоним някъде, преди да е паднала нощта.

Алдин погледна небето. Слънцето се бе снишило забележимо към тукашното съответствие на запада. Трудно беше човек да свикне с проклетите къси дни на Дупката.

Улицата вече бе опустяла. Хората от съседните къщи се прибраха веднага, щом се убедиха, че пожарът няма да се прехвърли и при тях.

Сякаш да придаде тежест на думите на Зердж, далечен вик се разнесе откъм разбитата порта на квартала. Оиши кимна рязко на Такаши, който поведе на бегом няколко самураи по обратния път. Щом надникнаха иззад ъгъла, те се върнаха още по-бързо.

— Цяла тълпа — изръмжа братът на Оиши. — Стотици са и идват насам.

— Натам! — още по-отсечено изрече предводителят и без да чака съгласието на Алдин, поведе групата навътре в квартала.

Такаши избърза напред, следван от още петима. Огледаха първата пресечка и махнаха на останалите да продължат.

Алдин стрелкаше с очи сградите, докато претичваше край тях. За миг се мяркаха лица в процепите на бойниците — ту човек, ту гаварнец, понякога и триъгълната муцуна на ксарн.

Подминаха поредната къща близо до ъгъла и Алдин успя да забележи, че никой не надничаше оттам. Стори му се странно, но продължи, без да се замисля повече. Оиши също се озърташе напрегнато, готов да реагира мигновено на всяко нападение, било то със запратено по тях оръжие или размахала ножове сган, изскочила от безшумно отворена врата.

Завиха и затичаха по следващата улица. Беше толкова тясна, че се виждаше само ивица от небето, бягаха в почти здрач. Един от самураите изостана да наблюдава ъгъла, после догони останалите.

— Тъкмо стигнаха до пожара — извика, останал без дъх.

Групата бе спряла за секунда на площадче, от което започваха поне пет-шест отклонения.

— Натам! — заповяда Оиши и скоро се махнаха от откритото място.

Но знаеха, че не са се отървали от преследвачите, защото скоро по уличката отекна дивашки вой — сините убийци даваха воля на яростта си, че подгонените жертви са избягали страховито, а не са останали да посрещнат свирепия напор на стотиците, вързали червени ленти на челата си.

Запъхтян като астматик в прашна буря, Алдин се мъчеше да не изостане. Не би понесъл унижението японците да го влачат. Минутите се точеха безкрайно, докато изкатериха наклона и стигнаха до малка залостена порта в дъното. Явно шумното веселие на празника продължаваше неудържимо из града, и то точно зад стената.

— Проклятие! Другият край на квартала — изпъшка Зердж. — Май не е особено добра идея да се върнем при тези безумци.

— Няма и накъде да отстъпим — мрачно отвърна Оиши.

Всички оглеждаха улицата, но нямаше друг път, освен да се върнат до площадчето с надеждата, че тълпата още не е нахлула там. Но останалият да наблюдава в началото на уличката притича към тях.

— Пръснаха се навсякъде. Някои идват насам.

Оиши се намръщи и завъртя глава. Безмълвно освободи дясната си ръка от ръкава на кимоното, като го подпъхна под пояса си. Така щеше да си служи по-свободно със сабята. Воините наоколо веднага сториха същото.

Алдин се обърна към Зердж, който вдигна рамене и подчертано повтори жеста на японците, а после измъкна дългата си сабя от ножницата. Самураите замърмориха одобрително, щом зърнаха могъщите му мускули, без да знаят, че виждат гаварнец, отдавна прехвърлил възрастта на върховната си сила.

— Ако е настъпил смъртният ни час — каза вазбата с леко потрепващ от уплаха глас, — аз съм горд да умра до мъже като вас.

Знаеше, че само подражава на някой от любимите си древни пълководци. Така Наполеон или Александър биха се опитали да ободрят войските си преди сражение. И какво от това? Сега японците

бяха неговите бойци в тази първа и най-вероятно последна битка на вазбата. Не очакваше обаче незабавното въздействие на думите си.

Оиши рязко си пое дъх през зъби. Изражението на лицето му стана почитателно, другите воители също леко сведоха глави. В очите на предводителя блесна някаква мимолетна искрица, ъгълчетата на устните му трепнаха. Дали се бе досетил, че това е само преструвка?

Самураите преградиха улицата от стена до стена в три редици. Ревът на сганта се чуваше все по-силно.

— Ей, вие — отекна мощен глас. — Не искате ли да пийнете по едно, преди да се разкършите?

Алдин се извъртя. Пред тясната врата наблизо се бе облегал гаварнец с невероятно дори за расата му телосложение. Носеше типична за гафовете безвкусна премяна — цял гащеризон на зелено-оранжеви карета. Няколко японци веднага се дръпнаха от редиците и се изпречиха пред непознатия, готови да нападнат при най-дребния знак за враждебни намерения.

— Който и да заповядва тук, нека бъде любезен да каже на тези хора, че не искам да ме ръгат в корема, иначе моите приятелчета може да се разсърдят.

Алдин забеляза, че зад тесните процепи на горния етаж се тълпят гафове, а още неколцина с мечове в ръце са се събрали зад застаналия на вратата.

Крясъците на сините се чуваха още по-ясно.

Не вдигайте ръка срещу него! — веднага извика вазбата, разбута воините и доближи гафа.

Оиши неволно изохка от тревога и светкавично закри с тяло господаря си. Алдин се бе опомнил от страха.

— Добре ще ми дойде някоя и друга чаша — изрече с добре изиграно безгрижие и протегна ръка.

Ако беше някой от бесните басаки на Сигма, значи му предстояха последните секунди от неговия живот, но нямаше друг изход, освен да рискува.

Великанът се разсмя гръмовно и му подаде кана с чудовищни размери, побираща поне двацетина литра. Вазбата се пребори с тежестта и поднесе съда към устните си. Пак проклетото любимо вино на гафовете — мускател. Едва не се задави от прекалено голямата глътка. Алдин подуши въздуха и реши да се довери на обонянието си.

— Май мирише на кръчма.

— Тъй си е. Аз съм съдържателят. Единствената в цялата гнусотия наоколо. Да знаеш, местните много мразят кръкането. Било грях, та затова я караме по-кратко.

— Не може ли да вдигаме наздравиците си вътре? — попита възбата малко припряно.

Кръчмарят се усмихна толкова зъбато, че Зердж настръхна. После погледна към началото на улицата и пак се вторачи в Алдин.

— Местата струват скъпичко.

— Ще си платим — увери го възбата, едва сдържайки се да не крещи.

— По сто катара на човек — отсеке съдържателят. — Нашият събрат, който е с вас, може да влезе безплатно.

Общата сума надхвърляше с четиристотин катара парите, които ксарнът отпусна на играчите за целия им престой в Дупката.

— Десет! — изрева Зердж. — И пак ще е много.

— Край на пазарлъка — вдигна рамене кръчмарят и понечи да влезе вътре.

Оиши се напрегна да скочи към него, но грамадният гаф размаха пръст и посочи приятелите си по бойниците горе, също и добре въоръжените бойци зад гърба си.

— Двадесет и пет! — нервно предложи Алдин.

— Хайде да са седемдесет и пет, за да се споразумеем — кротичко отвърна кръчмарят, сякаш можеше да стои тук цяла вечност.

Така щяха да им останат поне седемстотин катара и възбата отвори уста да потвърди съгласието си, но Зердж го възпря.

— Нито катар над петдесет! — заяви сърдито. — Иначе преди да пукнем ще ти разбием вратата, та сините да влязат лесно, щом ни довършат.

Алдин впи стъписано поглед в приятеля си.

Съдържателят отметна глава назад и се разкикоти страховито, но връвата на приближаващата тълпа погълна звуците.

— Шестдесет и нито катар по-малко!

— Дадено! — изпъшка Алдин и се втурна към вратата.

— Чакай, чакай, я първо да видя парите!

Гафът подложи широката си лапа.

Вазбата бръкна с треперещи ръце под ризата си и напипа кесията. Започна да отброява монетите сред засилващите се крясъци на убийците наоколо. Видя, че не може да даде точната сума и с проклятие на уста добави още една монета. Кръчмарят веднага даде всичко на един от помощниците си.

— След малко ще си получите рестото — изрече с равен глас и отстъпи навътре.

Самураите вихрено се втурнаха в кръчмата, а Оиши стоеше отвън и подканяше хората си да побързат. Нахълта последен, бутна вратата с все сила и я налегна с гръб, докато съдържателят наместваше тежкото стоманено резе. Гаварнецът отвори малка шпионка и подкани Алдин да надникне.

Разминаха се на косъм със смъртта и вместо да изпитва благодарност към домакина, вазбата се вбеси до полуда от разтакаването.

Тълпата заля като вълна уличката и спря пред затворената порта. Сините се скупчиха, оглеждаха се, гневните им викове отекваха от стените наоколо.

— Трябва да са дошли насам!

— Може пък наистина да са магьосници, както ни разправяха — подхвърли огромен гаф, също със синя мантия. — Изплъзнали са се с магия.

— Я да изтърбушим тия къщи! — изпищя яростно друг.

Неколцина го подкрепиха шумно. Един се вторачи заплашително към вратата на кръчмата и Алдин се сети, че окото му сигурно се вижда.

Инстинктът му подсказа да отстъпи и след частица от секундата тясното острие на стилет щръкна през дупчицата.

Кръчмарят прихна невъздържано и трясна на мястото му стоманения капак, като пречупи ножа на две. Някой веднага задумка с юмруци по вратата. Най-сетне гласовете започнаха да се отдалечават към другите улици на квартала.

— Е, какво ще кажеш за пиенето? — добродушно попита гафът. — Вече си го плати.

Алдин го последва в ниската зала, която вонеше на вкиснало вино, лоши гозби и естествените последици от тях върху по-слабите стомаси. Съдържателят и неколцина от едрите му помощници извадиха

на тезгяха достатъчно чаши за всички гости. Появиха се още няколко пълни до горе кани.

Самураите се вираха със страхопочитание в гаварниците. Струваше им се, че наподобяващите вълци същества трябва да са под покровителството на небето. И добре разбираха, че тези гиганти, чиито глави стърчаха два метра и половина над пода, могат да ги размажат с един удар, без да се напрягат особено. Но още не им бяха известни слабите места на другата раса — мудни движения и непохватност.

Но като японци мръсотията в тази кръчма ги отвращаваше и погнусата им личеше във внимателното боравене с тежките кани и предпазливостта, с която помирисваха питието, преди да го сипят в чашите си.

Оиши през цялото време остана до една от стените. Не остави нищо да убегне на погледа му. Вярно, засега се спасиха, но може би попаднаха в по-изтънчен капан. Упойка във виното би направила победата на врага твърде лесна. Излая кратка заповед на японски, без да си послужи с езиковата присадка.

Другите се обърнаха към своя предводител и едновременно оставиха чашите на масите.

— Аха, боите се от отрова, нали? — подсмихна се съдържателят, мина поред край масите и отпи изобилна глътка от всяка кана. — Хайде де, момчета, платихте си виното, сега не го оставяйте да изветрее.

Макар японците да не забелязаха обидата в гласа му, Алдин познаваше твърде отдавна гаварниците и я долови. А и съдейки по говора, кръчмарят бе от Джуркха, където се бе родил и Зердж. В този свят традициите на гостоприемството се съхраняваха, каквито ги бяха завещали прадедите на гафовете.

Пак реши да рискува.

— Най-скъпата помия, която съм пил през живота си — измънка, докато си пълнеше чашата.

Стрелна с поглед Оиши, за да предотврати намесата му, после изгълта всичко на един дъх. Почти се задави от сладостта и мехурчетата, но гаварниците наистина така си обичаха виното.

Оиши обаче не отстъпи и воините му седяха смълчани около масите. Някои от тях поглеждаха с копнеж пълните кани.



— Както желаете — промърмори гафът, — но вие си платихте, аз ви донесох поръчката. Да не чувам никакви оплаквания.

— Чудех се какви ли още услуги би могъл да ни предложиш — започна вазбата и се облегна на тезгяха.

— А, знаех си аз, че днес ще ми провърви, като ви видях да подтичвате право към моята кръчма. Брей, Малади, викам си, имаш клиенти, и то в един от шантавите празници на алшигите, когато всички из квартала се свират по къщите. Страх ги е празникът да не стане по-разгорещен. Тоя път имаше защо — чух, че подпалили тук-там, изтрепали двайсетина търговци. Ама такъв си е животът в Дупката.

— Търсим си подслон за през нощта...

Очите на Малади светнаха от удоволствие.

— Доста ще ви струва — каза благо.

— Ей, стига си ги тормозил! — отекна глас откъм люлеещата се врата, отделяща залата от кухнята.

Едната вратичка трясна в стената и се появи внушителна жена.

Странно, но толкова приличаше на бившата съпруга на Алдин, че той я зяпна невежливо. В тъмната, почти черна коса, вече личаха издайнически бели нишки, фигурата ѝ беше малко закръглена, но в никакъв случай непривлекателна, макар скрита в обикновена риза и широк панталон.

Разликата беше в погледа на светлосините ѝ очи — в тях не личеше змийско коварство. Тя също се взря в лицето на Алдин за миг и веднага забеляза как се е втренчил в нея. После се обърна да види и останалите.

— Аз съм Мари — представи се безстрастно. — Добре дошли в „Свинска целувка“. Собственичка съм наравно с него — посочи тя гафа.

— „Свинска целувка“! Какво именце избрахме на това свърталище, а? — избоботи Малади. — Ех, ако алшигите научат, как ще побеснеят...

— Вие сте от играчите, нали? — със същия сдържан глас попита Мари, без да обръща внимание на съдружника си.

— А, знаех си аз! — не мирясваше кръчмарят. — Ти случайно да не си Габлона?

— Не — студено отрече вазбата. — Аз съм Алдин Ларайс. Защо?

— Жалко — изведнъж охладня и Малади. — Заложих парици, че накрая Габлона ще оживее. Пръснах петстотин катара за билети с двайсет различни комбинации. Да пукна, ама даже купих два, в които ти се изпружваш още първия ден.

„Как този тип е научил за играта?“, изуми се вазбата, но реши, че още е рано да го разпитва.

— Е, ще ни приютиш ли? — върна се към главната си грижа.

— Щом сте от играчите, става друго. Аз все едно сам си отрязах ръката, като ви пуснах да влезете. Хвърлих петстотин катара на вятъра, като не оставих един от противниците на Габлона да бъде размазан по камъните на улицата.

— Ще ти възстановя загубата — уморено обеща Алдин.

— Ей така ми харесваш! Тъй, а пък нощувката ще струва...

— Петстотин за всички и остават една седмица! — сръза го Мари. — И пак ще им вземем двойно повече от други клиенти. Между другото, заложи само сто катара и половината от тях са мои.

Малади я изпепели с поглед, но тя изобщо не се притесни, а добави:

— Чух вече колко им взе за първото питие.

— Е, наглеждам бизнеса.

— Ами погледни тогава по-добре — подкани го жената. — Те са от играчите, значи през цялото време ще знаеш точно какво става, ако са тук. Май доста ще си помогнеш със залозите, а? Тръгнат ли си, губиш ценни сведения, които би могъл и да продадеш.

Гафът отново грейна в усмивка.

— Знаех си аз, че ненапразно станахме съдружници — похвали я добродушно. — Следващите кани с вино и вечерята са от мен.

Прихна, подритна люлеещата се врата и изчезна в кухнята, за да поразмърда готвачите.

Алдин само поклати глава. Още през първите четири часа се простиха с почти всички пари, които трябваше да им стигнат за осемдесет местни дни.

Помощниците на Малачи се изнизаха след шефа си, но Мари остана.

— Много щедър стана изведнъж твоят съдружник — саркастично подхвърли вазбата.

— Можехте и да сте на улицата — веднага се сопна тя.

Да, но вече нямаше да ни има, каза си Алдин, а жената добави:

— Да се надяваме, че няма да се сети какво го чака, ако враговете ви решат да нападнат, докато сте тук.

За миг по устните ѝ плъзна затворническа усмивка. Алдин пак се улови, че я зяпа.

— Нещо не ми е наред ли? — равнодушно попита Мари.

— Ами, вижте, аз...

— Просто много приличате на ужасната му бивша жена — засмя се Зердж, застанал до приятеля си.

— Това дразни ли те? — намръщи се съдържателката.

— А, не. Само малко се обърках.

— Стига толкова мили спомени — прекъсна го Зердж. — Ще ни кажете ли как научихте толкова бързо за играта?

— Ами всички наоколо знаят — учуди се жената, сякаш и те би трябвало да са наясно.

— Сега вече затънахме — изпъшка възбата гаварнец. — Ако мнозина залагат на Габлона, имат интерес и да му помогнат. Ти знаеше ли? — обърна се към Алдин. — Аз през цялото време бях със самураите и загубих всякаква представа какво се мъти.

— Аз пък бях под арест. Ярослав сигурно е надушил нещо, но си мълчеше.

— Е, тук поне всички знаят — пак ги увери жената и си сипа вино. — Като си помисля, мълвата трябва вече да е стигнала и до алшигите при всички приказки, дето се носят из квартала.

— Има още нещо — съвсем тихо промълви Алдин. — Малаци направо ни издаде, като спомена за игра. Оиши непременно е чул, а това никак не се връзва с досегашните ни обяснения за сблъсъка с противниците ни. Той смята, че се боря със смъртни врагове, а после онова грамадно дрънкало казва, че всичко е хазарт. Вярно, за нас пак си е твърде опасно, но подробностите може би няма да харесат на един самурай.

Возбата се озърна през рамо. Предводителят на японските воители се бе вторачил право в него, сякаш четеше мислите му. Алдин прецени, че не му остава нищо друго, освен да бъде напълно откровен.

— Това може да почака — каза Зердж. — Хайде първо да си осигурим храна, да поставим стража и да огледаме това местенце по-подробно.

— Един съвет от мен — намеси се Мари. — Не се опитвайте да хитрувате с парите, само защото сте довели всички тези корави бойци. Малади не е гадняр и почти винаги си държи на думата, но надуши ли измама, ще свика завчас толкова свои приятели, че свят ще ви се завие. Ще подарят главите ви на алшигите, за да ни оставят на спокойствие.

— Много си любезна. Имам един въпрос към тебе.

— Май се досещам какво ще питаш. Малади ви пусна заради печалбата. А защо аз ви оставям да се подслоните тук ли? Ами пак има нещо общо с печалбата. Напоследък тук бизнесът доста замря. Алшигите ги прихвана нещо и повечето търговци се магнаха през последните две седмици. Това е — натърти жената, впила поглед в очите на Алдин.

— Надявам се поне храната да е по-добра от виното — отвърна Алдин, за да смени темата, но Мари вече бе събудила любопитството му.

— Няма как да е иначе. Аз съм главната готвачка в тази бърлога — подсмихна се жената и се върна в кухнята.

Вазбата махна на Оиши да седне при него до маса в ъгъла. Самураят опря гръб в стената. Не каза нищо, но напрежението сякаш звънеше във въздуха.

— Длъжен съм да ти обясня нещо — немощно започна Алдин.

— Не съм искал обяснения — вежливо отвърна японецът.

— Но аз ти дължа истината. Твърде често и твърде много хора съм лъгал. Сега обаче няма да си го позволя. Имах нужда от мъже на честта, на които мога да се доверя. Затова исках точно вие да сте с мен.

— Но за самурая самият смисъл на живота е в честта.

— Именно това ме подтикна да избира вас. Вярно е, че някои наричат ставащото сега игра. Ще ти обясня как стигнахме дотук по-подробно, когато имаме време. Но за мен е много повече от игра. Чел съм за вас, Оиши. Изучавал съм делата на мнозина воители в човешката история. И поне в едно съм убеден — истинско величие са достигали онези, които са ценили честта. А хората, срещу които съм изправен, са безчестни. Те вярват, че с измама и лукавство се постига могъщество. Да, така е, но в края на краищата лъжите им се разкриват и властта им рухва. А приятелите на тези хора си представят, че всичко, което ще преживеем тук, е забавно и ще залагат парите си на живота ни. Но те се заблуждават, Оиши. За мен е въпрос на чест. Могат ли достойните

да победят хитреците? Ако в отредената ни участ изобщо има игра, това е смисълът ѝ — изпитанието.

Седналият до тях Зердж не се сдържа и изсумтя пренебрежително.

— Добре де, я ни обясни как се случва, че коварните гадове все печелят? Алдине, ти си прекален идеалист. Затова дойдох с тебе. Искам да те опазя от собствената ти наивност.

Самураят слушаше мълчаливо разговора.

— Нищо, че е игра — продължи Алдин. — Ще се види кой е прав. Зердж, говоря за общата насока на историята. Има епохи на мрак, когато лъжите надделяват, но аз вярвам, че пробуди ли се същинската природа на хората, гаварниците и дори ксарните, всичко отново тръгва към по-добро, като премахва от пътя измамниците. И искам да докажа това на мръсниците, които ни гледат отгоре! — Вазбата се загледа в Оиши. — Още много трябва да ти разказвам за зяпачите на нашия сблъсък. Но още отсега те уверявам, че ви избрах, защото са ми нужни достойни воини. И знай, че аз също няма да те излъжа.

Гледаше японца съсредоточено. Самураят също се взря задълго в очите на Алдин, търсеше още някой скрит отговор на незададен въпрос.

— Да, ще има още за какво да говорим, господарю — каза тихо накрая.

— Нещо става!

Вазбата се обърна рязко. Такаши бе застанал до него.

— Какво има?

— Дошъл е един гаф, който настоява да говори само с вас и с никой друг.

— Кой е? — изръмжа Оиши и се изправи като пружина.

— Твърди, че бил пратеник на господаря Сигма и трябва да уреди среща.

— Мътните го взели Сигма! Как е научил къде сме? — промърмори вазбата.

Такаши вдигна рамене. Малади излезе небрежно от кухнята да нагледа гостите си.

Алдин и Зердж се спогледаха.

— Тук мълвата наистина се разнася бързо — навъсено каза гаварнецът.

— Ще се заема с това. Ще продължим разговора си по-късно —  
предложи Оиши и се запъти към вратата.

Зердж се приведе над масата и прошепна безизразно:

— Май си на изпитателен срок.

„Ами ако не издържа изпитанието?“

## 6

— Не е въоръжен, но не му вярвам — каза Оиши. — Вече видях странни оръжия тук и може да е скрил нещо под дрехите си.

— Прав е — обади се и Зердж. — Гаф като онзи... — той посочи пратеника в ъгъла на залата, — ...може да смаже човек с единствен удар. Спомни си защо Сигма избра тези басаки — убедени са, че чрез смъртта в бой се постига най-голямото величие.

— И не иска да предаде съобщението на тебе, така ли? — попита Алдин.

Самураят поклати глава.

— Настоява да говори с вас.

— Можем да му го изтръгнем насила — проточи Зердж.

Вазбата се огледа към приятеля си, който понякога много го изненадваше. Притиснат в ъгъла, той се държеше смразяващо.

— Добре, ще го вържем. А ти със собствените си ръце ли ще го изтезаваш? Помни, че вече не обсъждаме интересна игра на чаша вино. За нас това е действителност.

— Ако се наложи, ще го направя — заинати се Зердж, но вазбата с облекчение чу неуверената нотка в гласа му.

— Всъщност Зердж намери отговора — изрече Оиши, поклони се и отиде при пратеника.

След няколко минути Алдин седна до масата в ъгъла. Насреща беше един от легендарните басаки, може би най-добрите бойци в Цялата история на гаварнската раса. От люлката ги отглеждаха с внушението, че съществува само мигът на смъртта и трябва да отнесат със себе си слуги в отвъдното, за да изпълняват всяко тяхно желание. Ако някой загинеше особено геройски, съратниците му принасяха в жертва още слуги на погребалнатаклада.

Вазбата знаеше как да се държи с този бесен гаф. Зяпна го в очите и се озъби.

— Ще пълзиш в краката ми, когато се присъединя към прадедите си.

Басакът се изплю на пода и отдръпналите се в другия край на залата самураи посегнаха към дръжките на сабите си, готови да отмъстят незабавно за обидата. Алдин им махна да не се намесват.

— В отвъдното ще ядеш онова, що изхвърля коремът ми, и ще благодариш за високата чест.

Вазбата се засмя. Ръцете и краката на пратеника бяха вързани. Отначало гафът бе готов да откаже. Ръмжеше, че и така няма никакъв шанс срещу толкова врагове. Алдин накрая убеди басака, като обеща да бъде вечен негов слуга в другия свят, ако животът му бъде отнет с измама.

— Ти направи голяма отстъпка, като се съгласи да те вържем.

— Заклех се на тауг Сигма, че ще предам съобщението. Не изпълня ли волята му, имам само един достоен изход.

— Жалко ще е да прахосаш живота си със самоубийство. Няма да отведеш със себе си никакви слуги, а твоите братя ще се срамуват от тебе. — Гафът премълча. — Е, какво трябва да ми предадеш?

— Тауг Сигма ме натовари със задачата да уредя среща между вас двамата.

Да, както винаги, Сигма не си губеше времето. Но защо нищо не каза, преди да слязат? Или пък не се е престрашил, защото Габлона щеше да чуе всичко?

— А той срещна ли се вече с другия тауг — Габлона? — Басакът само му се усмихна зъбато. — Да, глупаво е до очаквам отговор от някого, който се е заклел да умре за своя тауг.

— И без това виждам, че си глупак. Избрал си такива дребосъци за телохранители. Скоро всички те ще ни служат в отвъдното.

— Ще видим — сдържано отвърна вазбата. — Кажи на Сигма, че винаги е добре дошъл тук.

Гафът прихна презрително.

— По-уместно е ти да отидеш при него.

— Не съм чак толкова глупав! — отсече вазбата. — И на Сигма му е ясно това.

— Моят тауг е готов да предложи няколко възможни места за среща.

— Неприемливо. Щом той ще избира, лесно ще подготви клопка.

— Значи имаме нужда от посредник.



Алдин се замисли. Беше по-склонен да се довери на стария кох, ако трябваше да избира между двамата си противници. Подозираше, че и Сигма се отнася така към него. Съюзът ли се още в началото, могат много да облекчат положението си. Само че за да се договорят, трябва да се срещнат. Не биваше да изпуска този шанс. Пък и Сигма вече имаше тактическо преимущество — знаеше къде се е скрил той, а Алдин дори не предполагаше къде е убежището му.

— Добре, ще се срещнем. Нека някой друг избере мястото.

— А кой да бъде?

Вазбата се досети мигновено, че старият кох е предвидил решението му и е заповядал на басака да се съгласи. Капан в капана? Поколеба се, защото съзнаваше, че за него това вече не е игра. Не рискуваше пари, а трябваше да преценява опасността на всяка крачка, преди да заложи живота си. Озърна се през рамо.

— Зердж, я доведи Мари от кухнята.

Взе две от останените на масата чаши и ги напълни с вино. Гафът се взря подозрително в каната.

— Посочи ми коя да изпия — вежливо предложи Алдин.

Щом басакът направи избора си, вазбата надигна чашата и я изля в гърлото си. Чак тогава гаварнецът протегна вързаните си ръце и непохватно пресуши своята чаша.

— Сигма обясни ли ти за какво е всичко това?

— Що за въпрос?!

— Ами каза ли ви защо сме се вкопчили един в друг?

— А, да, спомена нещо за бога, който го поставил на изпитание срещу тебе и другия зъл демон.

Алдин се подсмихна неволно.

— Нещо искате ли от мен?

Мари стоеше наблизко, в очите ѝ личеше лека насмешка.

— Вече си пълномощна и извънредна посланичка — обяви вазбата тържествено.

— Май си прекалил с пиенето.

— Ах, и в това ли трябва да приличаш на моята бивша... Нужен ни е безпристрастен посредник, който да избере място за среща.

— Жена? — изпръхтя басакът, а Мари го изгледа свирепо.

— Добре, ще помолим тогава и съдружника ѝ да се включи. Дватама ще решат насаме къде да бъде срещата. Тя ще дойде с тебе и

ще съобщи на Сигма. После тя, Сигма и шестима телохранители ще тръгнат натам, а Малади, онзи там — Алдин посочи грамадния кръчмар, който ги наблюдаваше с любопитство иззад тезгяха, — ще заведе нас. Двама от вашите и двама от моите хора първо ще влязат да проверят дали всичко е наред. След това жената ще влезе с вас, а съдружникът ѝ с нас.

— Ха, че защо аз да предам съобщението, а не Малади? — сопна се Мари. — Пък и не съм казвала, че съм съгласна да се забърквам.

— Защото ти вярвам повече, отколкото на него. Би могъл да отиде при Сигма с този пратеник и да уреди клопка за мен, ако му се стори, че ще спечели достатъчно от това.

Басакът го изгледа внимателно.

— Моят тауг каза и че понякога ставаш голям хитрец. Добре, споразумяхме се.

Алдин мислено потри ръце, защото чрез Мари щеше да научи къде се крие старият кох.

— Вие може да сте се разбрали, ама аз не участвам, проклети да сте! — отсече жената. — Сините душат навсякъде, за да ти вземат главата. Навън е опасно.

— Ще ти се отплатя — обеща вазбата.

Тя изсумтя и се отдалечи решително, но Малади успя да я спре, преди да влезе в кухнята. Поприказваха, после съдържателят доведе обратно съдружницата си, обгърнал с ръка раменете ѝ. Алдин настръхна, макар да не разбираше защо държанието на гафа го дразни.

— Благородни ми приятелю — подхвана Малади, — значи отново имаш нужда от моите скромни услуги. Аз и Мари се радваме, че можем да сторим нещо за тебе.

— И делим по равно! — натърти жената.

— Разбира се — небрежно потвърди кръчмарят. — И се налага да ти поискаме доста пари за толкова опасна задача. Какво ще кажеш за петстотин катара?

Вазбата изохка и след няколко минути разгорещен пазарлък смъкна цената до двеста и петдесет.

— Разбира се, двамата с противника ми ще си поделим разходите — не пропусна да отбележи той. — Ще дам на Малади моята част, а Сигма ще плати на Мари, преди да започне срещата.

Стрелна с поглед басака. Знаеше, че препирните за пари са неприятни за тези воители, но гафът само изръмжа съгласието си, защото беше длъжен да изпълни задачата.

— Добре. Ще се срещнем след час. Сега хората ми ще те развържат, двамата посредници ще решат кое място е най-добро и можеш да се върнеш при своя тауг.

— В отвъдното ще ближеш земята пред мен, за да не изцапам ботушите си!

— Ти и твоите братя ще ме носите на раменете си и ще ликувате, че съм ви оказал тази милост — незабавно отвърна вазбата.

— Всички сте побъркани — промърмори Мари, когато двамата взаимно се изплюха в краката си.

— Знаеш, че сините дебнат из целия квартал, за да те намерят — весело каза Сигма.

Алдин се намести по-удобно в креслото и огледа стаичката, осветена от свеци. Нервите му се бяха изопнали докрай, докато стигне до този склад за зелен кехлибар, собственост на един редовен клиент на Малади. Само двама самураи останаха да пазят кръчмата, другите чакаха в изоставена сграда на следващата пресечка. Шестима дойдоха с господаря си до постройката, посочена от Малади.

За съжаление Мари не бе успяла да научи къде се крие Сигма. Басаките я спрели на улицата, след малко кохът дошъл да преговаря с нея и бързо се съгласил с условията. Все пак Алдин предполагаше, че тя ще може да го улесни много в издирването.

— Не се съмнявам, че си обмислял дали да не ме продадеш на убийците от сектата Исма, за да си осигуриш благосклонността им — отвърна на противника си.

Кохът се вторачи в безупречния си маникюр. Дори когато бе арестуван в очакване играта да започне, бе уредил някак да му изпратят неговите масажисти, фризьори и маникюристи. Вазбата се забавляваше с предположения как ли ще изглежда Сигма след четиридесет стандартни дни, прекарани в Дупката.

— Ако изчезнеш от сцената още първия ден, Габлона ще насочи усилията си само към мен. Предпочитам да те имам като буфер.

— Аз също съм доволен ти да си между мен и него — озъби се Алдин.

— О, я стига! Та ти си най-обикновен вазба, при това си позволявам да изтъкна, че успя да вбесиш мнозина изтъкнати граждани през последната година. Аз и Габлона разполагаме с връзки и богатство, които ни дават несъмнени предимства пред тебе. Като стар любител на облозите бих преценил твърде ниско твоите шансове.

— На планетата на алшигите сме — невъзмутимо напомни Алдин. — Затова не мога да се съглася с тебе.

— Обещаем ли достатъчно пари, двамата с Корбин ще си осигурим могъща подкрепа.

Вазбата се изсмя.

— Сигма, самият ти току-що спомена, че аз, а не вие, съм специалист по военните игри. Работата ми е да уреждам сражения, затова много по-добре от вас познавам военната история. Последователите на Ал-Шига ме плашат, би трябвало и ти да се опасяваш от тях. Те са най-силното политическо движение в целия Облак. Доберат ли се някога до възможност да излязат от затвора си, ще ни разкъсат.

— Нелепи измислици! Системите за сигурност на Небесния асансьор никога няма да допуснат това. Нали затова всички търговци, идващи в Дупката, плащат толкова тежки такси?

— Не подценявай тези безумци.

— Тъпи кръвожадни зверове — пренебрежително изрече Сигма. — Не знам какво си заварил, когато слезе, но аз и моите басаки трябваше да преминем през истинска лудница. Каква гадост — да си подхвърлят отрязани глави! Не проумявам как още не са се изтребили взаимно.

— Днес видях достатъчно, за да разбера, че убийствата са част от сложен ритуал. Иначе наистина ще пощуреят и ще се избият за ден-два. Това е най-любопитната особеност в култа на Ал-Шига. През цялото време са на ръба на оцеляването, но техните водачи някак успяват да им стягат юздите. Предполагам, че днес са загинали само стотина-двеста алшиги. Значи за година стават може би пет или шест хиляди. Ако добавим още десет-петнадесет хиляди отделни убийства, за да си поддържат формата, имаме най-нормален социален дарвинизъм, приложен в живота на Дупката.

Алдин се взря в Сигма. Жалко, че тази игра ги направи смъртни врагове. Уважаваше най-много него сред коховете човеци. Колко ли вечери бяха прекарвали в обсъждане на интересни военни сблъсъци от миналото? Сигма не беше от най-осведомените ценители, защото за разлика от повечето други членове на своето съсловие сам се занимаваше с управлението на делата си, а не прехвърляше това задължение върху плещите на своите служители. Нямаше време да вниква в тънкостите на военното изкуство, както правеха Зола или Вол. За него игрите си оставаха занимателно хоби.

— Опитвам се да ти обясня — продължи вазбата, — защо според мен алшигите са ужасяваща сила. Всъщност не знаем особено много за тях. Никой човек от външните светове не е успявал да проникне в техните секти. По дяволите, дори аз не подозирах за тези празници, докато не стъпих на планетата им. Но съм чел в някои проучвания, че за тях убийствата са част от всекидневието. Всяка постъпка, всяка мисъл е посветена или на преследване на жертва, или на защита от нападател. Знаеш ли, че когато посвещават някого, казват му само името на непознат от друг клан? Нито снимка, нито описание — абсолютно нищо! Длъжен е сам да открие жертвата си и да я проследи.

— За да убие ли?

— Не. Точно това е любопитното. Ако премахне жертвата, остава си ученик. Иначе от алшигите скоро щяха да останат само жалки групички. Не забравяй, че правилата се отнасят еднакво и за мъжете, и за жените. Логиката на оцеляването не допуска система, която изтребва жените, преди да са родили следващото поколение. И тъй, новопосветеният получава на церемония своя нож и чува името на жертвата. Мнозина прекарват дълги години в издирване и проследяване. Често изобщо не постигат успех, защото всеки се старее да не се издава. Но намирането на целта е само началото. Ученикът трябва и да се добере до жертвата. Позволено му е само да я одраска с неотровно острие, после трябва да избяга невредим. Едва тогава става пълноправен член на своя клан.

— Нали ти казах — до един са идиоти! — изръмжа Сигма.

— Не, гениални са — възрази вазбата. — Така никой няма да пострада, но пък уменията се усъвършенстват. А одрасканите винаги губят правото да се издигнат в клана. Ако вече заемат високо положение — губят го. Следователно ритуалът има много сериозни

последници за престижа и ранга на преследваните. Но тази игра е смъртно опасна. Жертвата има право да се брани с всички средства, а има ли свидетел — направо да убие нападателя. И последната подробност. Одрасканият може да си върне честта и положението, ако убие новака, който го е опозорил. Затова убийствата на чужденци са само допълнителна забава за алшигите. — Алдин сниши глас, за да не го чуят неговите самураи. — Точно както японците са пробвали остриетата на сабите си върху осъдените на смърт. Ние сме под достойнството на алшигите, но не се колебаят, ако искат да се поупражняват. Затова мястото е толкова опасно. Пречукаме ли един от тях при самоотбрана, целият му клан се обръща срещу нас, както се убедих толкова злополучно.

Сигма се загледа в Оиши и съратниците му, опрели гърбове в отсрещната стена. Сабите им проблясваха злоещо. Побърза да се озърне към собствените си телохранители, готови да размахат тежките брадви, ако Алдин е подготвил хитра клопка.

— Всичко е свързано и с преклонението им пред Седа — каза вазбата в този момент.

— Да, стори ми се необяснимо. Обожествяват това чудо, а само ние можем да го използваме.

— Точно това е причината. За тях Седа е светиня на светините. Според техните предания ние — демоните, сме им отнели небесата и сме си присвоили онова, което им принадлежи по право. Вярват, че падението им се дължи на собствената им греховност. И смятат, че ние идваме при тях да ги тормозим, като напомняме с присъствието си за падението им.

— Тогава защо изобщо допускат чужденци на планетата? — учуди се кохът.

— Ами защото вярват, че още не са готови да се върнат сред звездите. Имат нужда от своя Ема, скрития наставник. Той ще им се яви, когато един от клановете се пречисти достатъчно.

— Но как?

— Чрез подходящото жертвоприношение. Само че не знаем каква трябва да е жертвата. Пазят в строга тайна и тази част от вярата си.

— А какви са онези с червените превръзки на главите? Толкова стръвно участваха в заколението...

Сигма продължаваше разговора не само от любопитство. Смяташе, че Алдин неволно изпуска ценни сведения, които ще му помогнат да оцелее.

— Това е висша чест и за убиеца, и за жертвата. Празниците са нещо като предпазен клапан, отдушник за напрежението. Който носи червена превръзка, убива безнаказано. Слагат си ги техните религиозни водачи — наричат ги „ула“, както и майсторите на ножа от клана. На празниците идват всички, за да видят колко глави ще бъдат отрязани. За особено постижение се смята някой мукба с превръзка да те рани, но да се отървеш. Също като при ритуалите на мъжеството на планетата Лентра. Тамошните ксарни скачат в ямите при отровните влечуги, за да докажат храбростта си. Така постъпват и глупавите деки, на които толкова им харесва да тичат пред дракони. — Алдин помълча. — Тези хора и гафове може да ти изглеждат смахнати, но виж само какво са създали — огромен тренировъчен лагер за война чрез убийства. Очакват да се възнесат направо в рая, ако умрат с нож в ръка. За нас е привидна безсмислица, защото се избиват помежду си, но представи си какво би станало, ако някой им даде съвременни оръжия и им посочи външен враг... Преди да се опомним, ще съсипят цялото общество в Облака.

— Алдин Ларайс, страдаш от мании за преследване.

— Имам пълното право да стана маниак, щом съм сред алшигите. Позволяваме си да поддържаме контакти с тях, защото владеят единственото находище на зелен кехлибар в галактиката. А те съзнават, че войната може да се води с всякакви средства и че един човек е достатъчен да поразии целта, стига да е опитен и решителен. Ако някой реши да ги използва срещу нас, ще ни унищожат.

— Глупости! — възрази Сигма. — Дори да ги нямаше Надзорниците, ние — коховете, сме се споразумели отдавна, че излишните конфликти само пречат на бизнеса. Вярно, пак се стараем да си навредим взаимно, но това е икономическа война и в крайна сметка всички печелим от нея. Никой от нас не е толкова слабоумен, че да си послужи с алшигите, защото ще докопат и него.

— Надзорниците... — промълви Алдин. — Виж, за тях не съм много сигурен. — Той почти зашепна. — Защо изобщо ни позволиха да използваме това място за нашата игричка на гоненица? Не бива да се заблуждаваме. Едно е да уредиш игра в забутано кътче на Облака,

каквото е Колбард. Но Дупката е почти насред галактиката, през тази звездна система минават пет-шест основни транспортни маршрута. Планетата на банкерите, където коховете се опитват да решат проблемите си, също е тук. Едва ли и ти се съмняваш, че Надзорниците знаят всичко това. Естествено е да се чудя защо кротуват. И не мога да не се питам дали не са намислили нещо с участието на алшигите.

— Типично за тебе — изсумтя Сигма. — Трябва да се тревожиш за мен, Габлона и всички побъркани убийци на тази планета, а си блъскаш главата над нещо, което не те засяга. На твое място бих се замислил как да оцелея до утре, а Надзорниците да вървят по дяволите! Дори се моля те да се намесят и да прекратят тази игра, за да се махнем оттук. — Той почака, но Алдин не каза нищо. — Добре, стига празни приказки. Моите гафове сигурно са огладнели... — той също заговори тихо, — ...а техният командир вече ми подшушна, че стават много вироглави, ако не хапнат до насита четири пъти на ден. Да си свършим работата по-бързо, че трябва и да си починем през нощта.

— Е, споразумение ли предлагаш? — предпазливо попита вазбата.

— Ако нямах това на ум, не бих поискал срещата.

— А какви са условията ти?

— Взаимно ненападение през цялата игра.

— Договори ли се вече за същото и с Габлона?

Алдин напрегна вниманието си докрай, но погледът на Сигма не се промени дори за част от секундата. Старият кох беше прекалено добър комарджия, за да се издаде лесно.

— С онзи луд ли? Нали чу как ме заплашваше, преди да слезем.

Вазбата нямаше как да научи истината, но за да се опази от рискове, трябваше да допусне не само че е имало договорка с Габлона, но и че Сигма се е опитал да го примами в капан.

— Значи само ненападение? Аз пък си мислех, че можем да си разменяме сведения и избрани воители от групите ни да се срещат всеки ден, за да знаем какво се опитва да предприеме Габлона.

— Да, защо не — отвърна кохът.

Алдин се облегна в креслото и изгледа противника си неприветливо.



— Вече тридесет години се отнасям почтително към тебе, защото си кох. Но тук няма титли, няма високопоставени и простолудие. Ще бъда откровен до грубост. Първо, няма да посягам на живота ти, докато и ти не станеш заплаха за мен. Познаваш ме добре и едва ли се съмняваш, че говоря искрено. Но опитах ли се да ме отстраниш, няма да се успокоя, докато не те затрия.

Сигма настръхна от предупреждението. Предпочете да не отговори.

— Второ — продължи Алдин, — ако кроиш нещо заедно с Корбин, обзалагам се, че ти ще умреш пръв. И той ще е виновен за гибелта ти. Мрази те почти толкова, колкото и мен. Не му вярвай.

— Предполагам, че ако се бях срещнал с него, щях да чуя от устата му същите думи за тебе.

— Непременно. Има обаче една разлика — ясно ти е кой от нас двамата заслужава доверие.

Миг на колебание, после същата безизразна усмивка. Но вазбата вече знаеше, че единствената цел на тази среща е да го изкарат на открито, за да го довършат.

— Време е да си тръгвам — изрече рязко и стана. — Освен Габлона не подценявай и алшигите. Боя се, че тяхната роля в нашата игра не се ограничава с обичайните им щуротии.

Той повика с жест самураите си, които веднага го наобиколиха. Малади и Мари също тръгнаха с тях. Оиши излезе пръв, огледа улицата и едва тогава махна на другите да дойдат при него.

На вонящата, покрита с гниещи отпадъци уличка беше съвсем тихо. Един от японците се притаи до вратата, за да не допусне подли изненади, а другите продължиха към къщата, където бяха останалите.

Мари дръпна ръкава на Алдин, притисна устата му с длан, за да мълчи, и посочи напред. Оиши забеляза движението ѝ и обзет от най-черни подозрения, понечи да скочи към нея, но видя жеста, обърна се и замръзна на мястото си.

Уличката, показана от жената, беше непрогледно тъмна като всички наоколо, но незнайно защо ги лъхна предчувствие за опасност.

— Тревога!

Викът отекна от къщите и в същия миг нещо блесна мъждиво. Самурай скочи отчаяно и закри с тялото си Алдин, който се бе притиснал в стената. Чу се тъп удар, после тих болезнен стон.

Откъм другата улица изскочиха черни фигури. За миг вазбата изпадна в дива паника, но видя развяващите се кимона на самураите, слабите отражения по вдигнатите саби. Оиши изтича насреща им, отсечено заповяда нещо и половината се втурнаха към мрачната пресечка. След секунди се върнаха и застанаха в кръг около Алдин.

Но той не ги забелязваше. Коленичил над тялото, само гледаше стъписан. От гърдите на самурая стърчеше дръжката на нож и се надигаше с последните конвулсии на агонията. Скоро замря.

Зердж разблъска сборището и застана над приятеля си.

— Благодаря ви, небеса! — ахна тихичко. — Мислех, че уцелиха тебе.

— Не — отвърна Оиши, — просто си отиде още един от моите хора.

Алдин гледаше като омагьосан разкривеното от горчивина и ярост лице.

— Не биваше да го прави! — изпъшка след малко. — Та той сам се изпречи пред ножа.

— Направи каквото му повеляваше честта. Пожертва се за господаря си... или за човека, когото бе приел за господар — с леден глас отвърна предводителят.

Вазбата стана и се взря отблизо в японеца, но скоро се извърна, измъчен от срама.

— Не са били нашите приятели сините — делово отбеляза Зердж, без да им обръща внимание.

— Как позна? — попита Оиши и приклепна до него над мъртвеца.

— Имаш ли нещо против? — поколеба се гаварнецът, стиснал дръжката на ножа.

Измъкна оръжието и го подаде на Алдин.

— От Земята е — прошепна вазбата. — Средновековна Персия.

— Габлона — спокойно добави приятелят му.

Взе ножа и го пъкна под пояса си.

— Позволявам си да ви прекъсна — напрегнато се обади Малади. — Нека се върнем в кръчмата, пък тогава се разберете колко стар и ценен е тоя железен боклук. Ако щете, ще ви свържа и с колекционер, за да изкарате малко пари, но да се махаме по-бързо! Току-що загубихте един от своите, убиецът е някъде наоколо, а

бойците на оня Сигма също са наблизо. Да не забравяме другия ви враг. Държа си на здравето, та затуй да тръгваме най-последно!

Оиши изръмжа с одобрение, нареди на неколцина самураи да носят тялото и поведе групата напред. Само след няколко минути вече бяха в кръчмата, без повече произшествия.

— Кой извика „Тревога“? — попита Оиши, щом вратата бе залостена. — Съвсем навреме беше.

Никой не му отговори. Алдин се обърна към Зердж, който седеше в един ъгъл и разглеждаше ножа. Гаварнецът сви рамене.

— Значи не е бил някой от нас? — пожела да се увери предводителят на самураите.

— Чухме крясъка и тогава изскочихме от къщата — обясни Сейджи. — Мислехме, че ти ни викаш.

— Кой е бил тогава?

За Алдин нямаше съмнение, че са ги нападнали убийците на Габлона. Местните не биха се намесили, нито пък Сигма би пожелал да спасява съперника си. Наглед нямаше други възможности, но след като Мари го възпря да не налети сляпо към ножа, още някой ги предупреди. Незнайният спасител искаше Алдин да оцелее, но какви бяха подбудите му?

— Радвам се, че ми отделихте време — започна Курст още от вратата. — Вече обмислям още някои чудесни идеи.

Зола се засмя, щом видя своя главен аналитик на вероятностите. Този човек му бе спечелил десетки милиарди още в първия ден на играта. Коховете се молеха да вземат по-големи дялове от тотализатора. Пет дни след началото на сблъсъка между противниците в Дупката цената на акциите се удвои с разгръщането на хазартното начинание из цялата галактика. Само това бе донесло още много милиарди на Зола, който си запази контролния пакет от 51 процента. Имаше предостатъчно причини да е в добро настроение.

Зад него на множество екрани се появяваха съобщенията, обхождащи Облака от единия край до другия, проникващи дори в рядко населения Малък облак. Акулите от рекламата поискаха цял милиард, преди изобщо да се захванат с тази работа, но след броени часове разпалената от тях кампания пламна из всеки технологичен свят, разполагащ с подпространствена връзка. Почти денонощно по всевъзможни канали се излъчваха клипове, измислени специално за отделните раси, култури и екологични ниши. Всеки ход на играчите се оповестяваше на минутата.

Нямаше как да не се съобразяват с чудатостите на отделните пазари. Грешките можеха да струват прекалено скъпо. Ако бяха излъчили на Илм реклама, показваща гаф от кастата Оби, застанал на по-малко от сто метра от друг, принадлежащ към кастата Джил, обзетото от погнуса население би потрошило всеки предавател заради светотатството.

Шефовете по рекламата премисляха многократно всяка стъпка, защото всички съзнаваха колко нетраен е пазарът. Нямаха време за кръпки.

Не беше лесно да се справят и с отпечатването на билетите. Тази основна пречка прерасна в остра криза, когато се оказа, че хартията и другите носители в Облака просто не достигат — всеки час машините

бълваха десетки милиарди билети. На няколко планети избухнаха бунтове, в които загинаха хиляди разумни същества.

Имаше и безредици заради проточилите се на километри опашки. Всеки бързаше да се възползва от комарджийския шанс, какъвто се падаше веднъж на хилядолетие. Пунктове за продажба се стъкмяваха в мениджърски фирми, търговски агенции и държавни ведомства, контролирани от различните кохове. И пак не се справяха с наплива от купувачи, изнервени до побесняване от ужасяващия рекламен порой.

Тук-там щастливите притежатели на билети бяха тутакси разкъсвани от тълпите, които не желяеха да проумеят, че да имаш билет в ръката си още не означава нищо. Защото бе създадена сложна контролна система, така че да няма пролуки за мошеници и разпространители на фалшиви билети. Всеки билет се регистрираше заедно с идентификационния код на купувача. Два пъти дневно местните мрежи предаваха информацията до централата на Атор, а това причини поредната криза. Морето от данни далече надхвърляше ограничените възможности на компютрите по цялата планета. Никой дори не си правеше труда да класифицира сведенията и да прави анализи на залаганията.

Започнаха и покупки на едро на нови, по-мощни системи. Включваха ги към мрежата в движение, защото тя работеше денонощно. Разбира се, факирите на информацията веднага изкопчиха тройни надници, изтъквайки мъгляви доводи на загадъчния си професионален жаргон.

Случиха се и други неща, които коховете не бяха предвидили. През последните пет дни търговията в Облака пострада жестоко. Милиарди служители се преструваха на болни, за да се наредят навреме на опашките за билети. А милиони други престанаха да вършат обичайната си работа и бяха включени в управлението на играта.

Кораби оставаха ненатоварени, пътниците и екипажите предпочитаха да не мърдат от най-близкото табло на тотализатора, за да направят нови залози с всяка промяна. Положението още не беше толкова сериозно, че да започне паника, но си оставаше тревожно. В момента обаче Зола не желяеше да мисли за това. Съсредоточи

вниманието си в мъжа, който започна всичко. Курст си взе пура и си сипа бренди, без да пита. Вече имаше право да се държи така.

— Виждал ли си последните отчети? — попита кохът, погълнат от въодушевлението си.

— От билетите за пълните осемдесет дни са продадени над два трилиона! — възкликна ученият. — Готов съм да допусна, че до края на седмицата ще бъдат продадени поне десет трилиона!

— Значи десет трилиона за първите десет дни — прошепна Зола зашеметен. — Падат се по сто и петдесет на всеки в Облака...

— Да, моите идеи си ги бива — самодоволно подхвърли Курст.

— Радвам се, че онези три копелета оцеляха досега — каза кохът. — Ако някой от тях бе допуснал бърза грешка, можеше да съсипе залозите, вероятно и цялата игра. Почти съм убеден, че някой ги наглеждаше да оцелеят.

Младият мъж се вторачи изпитателно в събеседника си с надеждата да чуе нещо поверително. Вече се бе опитал да разбие защитата на комуникационните линии, по които постъпваха необработените данни от Дупката, но коховете съзнаваха ясно колко са ценни те и успяваха да ги запазят в тайна. През първите четири дни имаше трескаво оживление долу — четири покушения срещу Алдин и две срещу Сигма. Но някой наистина сякаш се грижеше за играчите и нито един опит не успя. Акционерите си отдъхваха в края на всеки ден от играта. Ако един от противниците умреше, броят на възможните комбинации би спаднал рязко.

— Забелязваш ли вече намаляване в броя на всекидневните залози? — нехайно попита Зола.

— За десет дни и те, и изплащането спаднаха с една трета. Очаквах това. Ключово събитие за успеха ни би била смъртта на един от противниците към края на първата половина от играта. Отново ще възбуди духовете, а психолозите предполагат, че ще настъпи сензорно пресищане у населението и интересът ще намалее значително. Една смърт... и пак ще се стекат да изкупуват билетите, чак до самия край.

Кохът слушаше внимателно и се усмихваше, докато отново пълнеше чашата на своя талантлив приятел.

Усмивката не слизаше и от лицето на Курст. Съществуваха още възможности, но засега нямаше намерение да ги обсъжда. Все пак и

неговата приятелка, която търгуваше с акции и опции, предложи нещо. Най-добре беше Зола никога да не научи за нейната идея.

— Хайде, кажи ми какво ти е хрумнало — подкани го кохът.

— Как можа да влезеш в съдружие с него? — учуди се печално Букха. — Единият от играчите ти е вуйчо, другият е главата на твоя род. Пратени са там да се вкопчат в смъртоносна схватка, а ти се присламчваш към Зола, който превърна всичко в евтино представление за тълпите. Щом вече си сред коховете, би трябвало да имаш достойнство. А верността към близките ти по кръв е над всичко!

— Хайде да не намесваме роднинските връзки — отегчено изрече Тиа. — А и моето положение на кох е доста крехка формалност. Скъпият чичо Корбин ще ми види сметката набързо, ако оцелее.

Гаварнецът въздъхна.

— Все пак очаквах нещо по-добро от тебе. Надявах се работата с Алдин да ти повлияе поне малко.

— Да, доста се поучих от него — безстрастно отвърна младата жена. — Например узнах, че симпатягите винаги губят в разправиите с коховете.

Букха впи поглед в нея, сякаш се опитваше да проникне в душата ѝ. Роля ли играе или наистина е станала толкова дебелокожа, че в нея говори само кръвта на рода Габлона?

— Е, ще ни кажеш ли защо дойде при нас? — обади се ксарнът и се размърда на своя странен диван в ъгъла.

— Ами прииска ми се да видя двама стари приятели — отговори Тиа с най-бездушния си глас, — които се сърдят насаме, докато останалите са подгонили страхотните печалби.

— Когато с ксарна замислихме играта — тъжно промълви Букха, — смятахме, че ще дадем добър урок на онези тримата.

— Пък вие двамцата бяхте толкова невинни! — с убийствена насмешка вметна жената. — Или онези облози, с които направо помете Габлона, все пак се опираха на някой и друг нечестно научен факт, а?

Погледът на гаварнеца не издаде нищо. Той продължи, сякаш не я беше чул:

— Изобщо не сме и допускали, че ще се избият помежду си. Вярвахме, че страхът от алшигите ще ги принуди да се крият, докато

изтекат тези четиридесет дни. И облозите трябваше да останат между нас — коховете, да отвлекат поне малко мислите ни от факта, че онези адвокати и счетоводители ще ни съдерат по две кожи. Не биваше в никакъв случай да им позволявам сами да си изберат телохранилите. Габлона разруши напълно нашия замисъл, когато се спря на най-добрите убийци в историята. И за миг не му е минавало през ума да се брани. Искал е да се разправи с враговете си.

— Нима очакваш да повярвам на оправданията ти? — хапливо попита Тиа. — Не си се съмнявал, че играта ще стане гадна, че Корбин ще жадува да си отмъсти. И нали се договорихте с останалите кохове, че ако някой от тримата умре, ще облекчите малко изплащането на таксите за арбитража? — Тя млъкна за секунда и изгледа изпитателно ксарна и гаварнеца. — Интересува ме още нещо — защо избрахте точно Дупката? Нека задам въпроса си по-точно — защо се съгласихте, когато Надзорниците ви предложиха да организирате играта на тази планета?

Двамата се споглеждаха крадешком като току-що разкрити заговорници. Букха се престаши да заговори.

— Да, предложиха ни този избор...

Запъна се и поиска с очи помощ от ксарна, който веднага се изправи.

— Това не е твоя работа!

— Най-обикновено любопитство — вдигна рамене жената.

— Няма защо да се вълнуваш.

Тримата продължаваха да си разменят недоверчиви погледи.

— Между другото — подхвана Тиа в неловката тишина, — другата причина да ви навестя е една дреболия. Предположих, че ще ви бъде от полза да я научите.

— За какво говориш? — попита Букха.

— Снощи се зачетох внимателно в постъпващите отчети и забелязах нещо твърде необичайно в сведенията за световите от консорциума „Ливолън“.

— Аз притежавам този консорциум! — раздражено отсече гаварнецът. — Някои от агентите на Вол са започнали да продават билети и там чрез местните си представители. Аз нямам нищо общо, ако това се опитваш да намекнеш.



— Известно ми е — успокой го Тиа. — Само че там е имало дванадесет големи покупки на билети — на цели пакети. Всеки от купувачите се е сдобил с по пет милиона наведнъж на третия ден от играта. И всяка покупка е ставала в различен град, с разплащане в налични.

— Но това е невероятно! — оживи се ксарнът.

— Стъписвам се само като си помисля, че някой е наброил толкова пари на монети от сто катара — добави Букха. — А и разпечатването на билетите... Сигурно са били нужни стотици машини, за да избълват такава планина.

— Да, имало е размирици — прихна жената. — Тотализаторът в цяла провинция бил блокиран от поръчката и никой друг не могъл да направи залозите си.

— Кои са купувачите? — намеси се ксарнът делово.

— Не знам. Имам личните им номера, но са граждани на твоя свят, така че нищо друго не можах да науча.

— И всеки е взел наведнъж по пет милиона билета...

— Точно. Наредих на един от моите хора да започне анализ, но работата ще му отнеме незнайно колко дни. Само че проверката на случайно подбрани няколкостотин залози от пакетите билети показва, че те изобщо не се повтарят помежду си.

— Значи мислиш, че покупките са част от една-единствена афера?

— Мога само да предполагам. Би било невъзможно да засека какво става, защото контролната система не е програмирана да открива особености. Щом обаче научих за бунтовете, веднага започнах да ровя в отчетите — комуникационните линии от онези светове бяха претоварени. И от всеки център постъпваха залози само с един идентификационен номер. Ако се бях разсеяла, щяха просто да се изгубят между трилионите други... — Тя се запъна, преди да продължи. — Цялата проклетия беше скалъпена твърде набързо, успяваме да следим само общите резултати. Макар да напипах далаверата случайно, изглежда ми подозрителна.

— Меко казано — озъби се Букха. — Мръсна работа и мирише на гнило... Който има достатъчно ум в главата да натрупа толкова пари, няма да ги прахоса с лека ръка. Вярно, обикновеният будала ще

купи пет-десет билета, дори петстотин, ако е неизлечим идиот. Но пет милиона наведнъж?...

— Помислих си същото — веднага се съгласи Тиа. — Отначало предположих, че е някой от коховете и се готви да направи номер с играта, за да обере всички. Но май не е така.

— Този път напълно контролирам входно-изходните линии — избоботи ксарнът. — Ако някой мошеник реши да слезе лично и да се набърка — прав му път! Но не вярвам сред коховете да има чак толкова побъркани.

— Добре де, защо сподели цялата история с нас? — попита Букха и впи поглед в Тиа.

— Реших, че случката може да ви се стори забавна — лековато отвърна жената, но гаварнецът я познаваше твърде добре, за да не забележи зле прикритата тревога.

— Тотализаторът си е ваш, какво ме засяга? — студено подметна ксарнът.

— Да, ама тази щуротия идва от твоите и на Букха светове! — ядосано се сопна Тиа. — Нещо лошо се мъти. И вече ми се струва, че сте забъркани в тази игра по-надълбоко, отколкото разправяте.

Букха се наежи от обвинението, но веднага си каза, че препирните са безсмислени. Канеше се да успокои разговора, когато се чу тих сигнал.

— Последните новини за играта — обади се ксарнът и този път гласът издаде възбудата му.

Жената застана по-наблизо, когато той извика информацията на екрана пред себе си. Насекомopodobното същество наблюдаваше скришом Тиа с изпъкналите си очи — бръчица на безпокойство се връза между веждите ѝ.

„ЗА СВЕДЕНИЕ САМО НА АКЦИОНЕРИТЕ. ПЕТНАДЕСЕТИ ДЕН НА ИГРАТА — ПРОВЕЖДА СЕ ПОКУШЕНИЕ СРЕЩУ ЛАРАЙС ОТ СТРАНА НА ГАБЛОНА. ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ МИНУТИ ПРЕСТАНАХА ДА ПОСТЪПВАТ СИГНАЛИ ОТ ПРИСАДЕНИТЕ УСТРОЙСТВА В ТРИМА ОТ ТЕЛОХРАНИТЕЛИТЕ НА ЛАРАЙС И ДВАМА НА ГАБЛОНА.“

Данните се предаваха в реално време и настъпи тежка за тримата пауза. Екранът светна отново и Букха усети как пръстите на Тиа се впиха в рамото му.

„ЛАРАЙС Е РАНЕН, НЯМА СВЕДЕНИЯ ДАЛИ ОСТРИЕТО Е ОТРОВНО...“

Гаварнецът се взря право в разкривеното лице на жената.

— Може това да е краят... — промърмори той.

„Проклети да сте всички!“ Тиа му обърна гръб. „Защо оня шишко не е внимавал?!“

— За вуйчо си ли се тревожиш или за залозите? — неприязнено попита Букха.

— Мръсник!!!

Той вдигна ръце да се предпази от някой шамар.

— Добре де, по-кратко. Само исках да съм сигурен. Значи и ти си започнала своя игричка, а? И Алдин не е само фактор, който да обърне тотализатора с главата надолу. — Жената се вторачи яростно в него. — Все едно, няма нужда да ми отговаряш. Ще проверя какви са онези странни залози. Няма да е лесно, но ти наистина събуди интереса ми — добави гаварнецът тихо. — Може би още някой знае за тази игра повече, отколкото би ни се искало. Ако е така, значи Алдин е изложен на още по-голяма опасност.

Екранът блесна отново и се запълни с редовете на ново съобщение.

— Според нашите сведения е настъпил пълен хаос.

Лоза се отдели плавно от ъгъла на стаята, където медитираше, и погледна вестоносеца.

Каза си, че ако е възможно Надзорниците да изпитват чувства, точно това му се случва в момента. Сети се за предишния път — когато Габлона си въобразяваше, че се изтръгна на свобода. Лоза не беше сигурен какво точно трепна в съзнанието му тогава, щом видя гримасата на зловна радост по лицето на коха. Минаха дни, докато прочисти съзнанието си от абсолютно ненужната емоция.

А сега виждаше без никакво съмнение колко развълнуван е Вуш — по-младият и малко закръглен негов събрат. Твърде нежелан обрат... Дали натрапниците, смутили спокойствието им в Магелановия облак, някак успяваха да ги опетнят с присъствието си? Дали желанието да сложи край на всичко бе по-скоро поражение, а не победата, на която се надяваше?

— Продължавай — подкани Лоза безстрастно.

— Постъпи информация за нов опит да бъде отстранен един от участниците.

— Какви са последиците?

— Невъобразим хаос. Икономическата активност почти замря, всички чакат и слухтят. Данните показват ясно, че броени минути след първото съобщение производството е почти прекратено. Наши агенти вече съобщават и за безредици — пред пунктовете на тотализатора са се събрали тълпи, които отчаяно се опитват да купят билети, преди комбинациите да намалее катастрофално.

Лоза кимна, сякаш бе очаквал това.

— Владеем ли положението?

— Разбира се, независимо от събитията. Погрижих се лично за необходимите мерки.

— Значи който и да е резултат от нападението е приемлив — кротко отбеляза Лоза и се върна в ъгъла, за да продължи по Вътрешния път.

Да, въпреки всички опасности за душевното спокойствие на Надзорниците, идеята му беше особено хитроумна. И ако можеше да си позволи някакво чувство, то беше задоволство от собствената си изобретателност.

— Такаши, зад тебе е!

Брат му се извъртя толкова бързо, че беше невъзможно да се проследи движението. Слабо свистене от смъртоносната дъга на сабята, после звучният удар от острие, прорязало дрехи и плът.

Приклепналият в мрака Оиши не се помръдна. Такаши или убиецът се прости с живота си току-що? Нямаше време да се чуди, защото вдясно от себе си по-скоро усети, отколкото видя някой да шава лекичко. Сигурно беше друг от нападателите. Сега мракът беше враг на самураите. Ако можеше да се докопа да лампа и да я запали, за да провери жив ли е Алдин...

Атаката беше ненадейна. Алдин будуваше през нощта и с него в залата седяха шестима от телохранителите му. Другите спяха в горните стаи, превърнати във временна казарма. Още от слизането в Дупката господарят им свикна да не мигва през едната къса нощ, а да си

отспива през втората. Обсъждаше със Зердж какво да правят или си приказваше с Мари.

Оиши го предупреди да постъпва различно, да не спи в една и съща стая. Но Алдин само се подсмиваше с пренебрежение към самия себе си.

На самурая му оставаше да благодари на боговете, че му пратиха предчувствие, което го вдигна от сън. Тъкмо слизаше по стълбата, за да види какво става, и пет-шест тъмни фигури изскочиха стремглаво откъм кухнята. Трима се втурнаха право към Алдин. Единствената маслена лампа в залата бе преобърната, преди Оиши да стигне до господаря си, за да го брани.

Пак едва забележимо движение. А откъм ъгъла, накъдето скочи Такаши, се чуваха тежко дишане и приглушен шум от боричкане. Вратата към стълбата за горната площадка бе затворена, вътре се биеха. Японецът се поблазни да нападне в гръб убийците и да освободи стълбата, за да слязат останалите му хора, но беше длъжен първо да се погрижи за Алдин.

Тъмната сянка вдясно се премести сантимегър-два. Оиши изтегли безшумно сабята си от ножницата, стисна здраво дръжката на късия меч и се плъзна ниско над пода, за да препречи пътя на неясната фигура към ъгъла, където за последен път видя Алдин.

Сянката налетя с мощен отскок. Оиши се претърколи на гръб и замахна със сабята пред себе си. Леко съскане и острие разпра мускула на рамото му. Неочакваният удар отхвърли японеца назад. А нападателят настъпваше и непрекъснато удряше с ножа си, опитвайки се да го улучи отново.

Оиши отвръщаше с къси мушкащи ритници, но не уцелваше врага. Най-сетне усети прашенето на кост под петата си. Сянката изохка от болка и се хвърли напред, ножът се заби в дъските на пода, на два пръста от гърлото на японеца, който отвърна със страничен удар. Късият меч се заби в плът, после една ръка сграбчи острието и го притисна към пода. Лепкави пръски попаднаха в очите на самурая от разрязаните пръсти на убиеца.

Оиши незабавно освободи лявата си ръка и удари нагоре, смазвайки гръкляна на врага. Ужасен пукот и отвратително гъргорене. Хватката на убиеца омекна. Самураят спокойно и бързо вдигна сабята

си и я завъртя успоредно на пода. Сега цял поток кръв шурна в лицето му, трупът тупна до него.

В същата секунда острието на кинжал докосна врата на японеца. Смъртта го дебнеше. Загадката, дала му още няколко дни живот и позволила му да зърне приказни чудеса, най-последно свършваше. Ще се пренесе в онези небесни владения, където всичко е правилно, както трябва да бъде, и ще загърби бъркотията на този странен свят. Очакваше студената целувка на острието, но ножът не се заби.

— Самурай ли си? — прошепна някой в ухото му.

Алдин.

За миг Оиши изпита страшен гняв. Нима можеше да опази този човек жив, щом самият той не се грижеше за себе си? Един истински господар щеше просто да му пререже гърлото, без да рискува. Ако по грешка убиеше някой от своите воители, цената не би била прекалена, за да се съхрани повелителят. Но след като надникна за миг в бездната и я видя да се затваря, самураят изпита непознато за него облекчение.

— Оиши — прошепна и усети как ножът се отдръпна.

Избута настрана кървящия труп и Алдин припълзя до него. Внимателно, за да не стресне господаря си, японецът притисна длан към устните му, за да му покаже, че не бива да говори повече, после съвсем бавно го поведе към ъгъла. Схватката на стълбата продължаваше. Оиши не бе успял да преброи в мрака нахлулите врагове, а и как да знае дали външната врата не е все още отворена?

— Оиши, не мърдай! — подвикна Такаши на родния им език.

Значи бе довършил противника си. По-възрастният брат се надигна предпазливо и пристъпи към вратата пред стълбата. Предводителят отвори уста, за да кресне, но Такаши усети опасността. Сабята му изсъска отново и този път преряза убицеца на две, но удари още веднъж, преди трупът да е паднал. После брат му стигна до вратата и я отвори с тържествуващ рев.

В залата проникна сноп слаба светлина и ръмжащият Такаши изфуча по стъпалата, нападайки в гръб убийците. Самураите на площадката го приветстваха гръмко и с нови сили притиснаха враговете си отгоре. Оиши изгаряше от желание да се хвърли в битката, но не биваше да се отделя от Алдин. И при такова осветление

не можеше да е сигурен още кой се крие в залата. Различаваше неколцина от своите, проснати сред локви кръв, а поваленият от самия него враг беше на една ръка разстояние.

Озърна се към Алдин, който седеше с гръб към стената, стиснал отнет от враг кинжал. Острието бе изцапано с червено чак до дръжката. Едва сега видя раната на главата на господаря си. Ако оръжието е било намазано с отрова, нямаше какво да се направи. Изведнъж лицето на вазбата се изопна от напрежение, мускулите му се напрегнаха за скок.

Един от убийците се бе изплъзнал покрай Такаши и за частица от секундата замря насред залата. Оиши се готвеше да го нападне, но изведнъж се сети, че мъжът в черно не го вижда, защото досега се е бил на светло и очите му не са свикнали с почти пълния мрак. Трябваше да остане до Алдин.

Врагът се извъртя и изчезна през подвижната вратичка па кухнята. Веднага се чу задавен вик и крилата на вратичката пак тряснаха в стената. Самураят се приготви да посрещне нападението на следващата група, но само един човек се затътри заднешком в залата — същия, който избяга преди малко. Касапски нож бе забит до дръжката в гърдите му, върхът се подаваше от гърба. Мъжът се свлече бавно до тезгяха.

След него влезе Мари. Дясната ѝ ръка беше окървавена, мрачно удоволствие светеше в очите ѝ.

— Най-добре се погрижете за задния вход — предложи тя невъзмутимо. — Вече десетина минути преча на ония гадове да влязат, докато вие, дечица, си играехте вътре.

Изуменият Оиши се изправи.

— Такаши, проверете залата, после всяка педя от зданието!

Брат му закрещя заповеди, а предводителят се зае с раната на Алдин. Побърза да изтрие кръвта от лицето му, но веднага плъзна нова струйка. Липсваше парченце от лявото ухо, разрезът минаваше от темето до бузата. Грозна рана, но нищо особено. Оиши следеше всяко мускулче по лицето на господаря си в очакване на гърчовете. Нямаше опасни признаци.

Алдин го гледаше някак учудено.

— Тук е чисто! — извика Сейджи, после се втурна към кухнята начело на още няколко самураи.

Други веднага образуваха защитен кръг около Алдин. Зердж, който бе слязъл до мазето да се облекчи, едва сега разбута мъжете и се стъписа, щом видя кръвта по главата на приятеля си. Оиши завъртя глава, за да го успокои.

— Значи са били хора на Габлона — обади се Мари и също застана до Алдин.

Вазбата оглеждаше труповете, пръснати в залата. Петима мъртви убийци... и трима самураи, с които допреди минути се шегуваше. Тръгна бавно към стълбата и вдигна глава. Още двама съсечени врагове.

— Но защо са само седмина? — учуди се гласно.

— Осем — поправи го жената.

Всички я зяпнаха, а тя хвана Алдин за ръката и го поведе към кухнята. Осмият труп в черно бе прикован към стената с дълъг касапски нож.

— Кой го направи? — натъртено попита Оиши.

— Аз се погрижих за тоя скапаняк — сдържано отвърна Мари и кимна към мъртъв гаф.

Беше Малади, с прерязано от ухо до ухо гърло.

— И него ли затри? — смаяно промълви Алдин.

— Какво?! Съдружника си? — възмути се жената. — Видя ми се малко чудно, че даде почивка на биячите си тая вечер. Както наминах при вас да видя имате ли нужда от нещо, чух три потропвания на вратата, после още три. Косата ми настръхна и се скрих в кухнята. Малади тъкмо отваряше вратата. Първите осем от убийците се вмъкнаха вътре, той затвори, пък аз си казах: „Момиче, сега стана много зле!“ Не можех да се развреця, защото ми преградиха пътя към залата. Един от вашите самураи май надуши нещо и влезе да провери. Всичко стана много бързо. Убиха човека и седмина нахълтаха при вас. Последният се обърна към Малади и без да му мигне окото, направи още една уста на моя съдружник. Чувах врявата в залата, а тоя гад искаше пак да отвори вратата и да пусне вътре дружките си. Искрах да си опазя кожата и си викам : „Що не му видя сметката?“

Както разказваше, Мари доближи убития, изгледа го с любопитство, сякаш се канеше да му зададе въпрос, и с едно рязко движение извади ножа. Трупът се свлече на пода, а тя избърса кръвта от острието с престилката си.



— Залостих вратата здраво — продължи делово. — Ония навън пощуряха от бяс. Кряскаха врели-некипели на глупавия си език, от единия край на квартала до другия.

— Ти спаси всички ни — изрече Оиши възхитено. — Ако не беше им попречила да влязат, щяха да ни смажат, защото изненадата беше на тяхна страна.

— Щяха да ме кльцнат като Малади. Затова се отървах и от оня, дето се върна в кухнята. Иначе той щеше да се разправи с мен.

Самураите наоколо я зяпаха втрещени. Жената описваше как е надвила двама от страховитите убийци, като че е клала прасета в подземие. Дори Такаши, който току-що срази неколцина от тях, клатеше глава, сякаш не можеше да повярва.

— Както излиза, вече сама владее бърлогата — спокойно добави Мари. — Никога не съм чувала Малади да има роднини. Хрумвало ми е, че и да имаше, никой не би си признал от страх моят съдружник да не му изкопчи веднага малко пари. Не е зле вече да ви призная, че от ден-два го подозирах. Канеше се да ви продаде на останалите двама играчи. Нищо не можех да докажа, затова си затварях устата. Доста пари му дадох назаем, защото късметът му никакъв го нямаше със залозите. Може да се каже, че неговият дял и без това беше вече в джоба ми.

Погледът на Оиши шареше от нея към трупа на гаварнеца и обратно. Мари се усмихна със стиснати устни. „Нима го е направила?“, изумен се питаше самураят. А жената го потупа по ръката, сякаш двамата вече имаха своя малка тайна, и се върна в залата, притегляйки като с магнит всички останали.

— Ама че касапница... — промърмори тя, щом огледа набързо.

Тримата мъртви самураи бяха положени в ъгъла, където съратниците им ги готвеха за погребение в подземие. Погребалната влада беше немислима.

Мари се взря загрижено в Алдин, който се облегна унило на една маса.

— Какво ще правиш сега? — попита го тихичко и пръстите ѝ за миг се плъзнаха по ръката му.

— Ще оцелявам — натърти той горчиво и се обърна към Оиши, който седеше до загиналите си приятели. — Ще оцелея, ще надхитря и поразя враговете си, за да останат живи и моите хора. Това е

единствено важното. Никакви принципи, никакви комарджийски приумици нямат значение. Искам да си запазя живота, за да не умират и моите приятели. Габлона е виновен за това — продължи със смразяващ глас и посочи труповете. — Бях готов да кротувам, да го оставя на мира, дори след всички нападения. Странно — всеки път някой успяваше да ни предупреди, но не и тази вечер. За да оцелеят моите самураи, Корбин трябва да изчезне или поне да бъде притиснат в ъгъла, за да не се ежи. Онзи кох още си въобразява, че играе на война. Време е да научи истината за своя сметка. Ако не му набия ума в главата, мъжете, които приеха да ми служат, ще продължат да умират.

Алдин се изправи. Оиши го наблюдаваше втръчено, като че се опитваше да проникне в мислите му. Той също стана и отиде при вазбата.

— Ще се разправим с Габлона — спокойно каза Алдин.

Японецът осъзна, че този човек накрая е разбрал и почувствал с душата си какво е да бъдеш самурай. И за пръв път си позволи надеждата, че има шанс някой от тях да останат живи.

— Трябваше да ме убиете тогава, в мрака. Не знаехте дали съм аз или някой от нападателите.

— Реших, че си струва да рискувам.

Устните на Оиши трепнаха в сянка на усмивка. Мъжът пред него не приличаше на господарите, които той познаваше, но в края на краищата не беше недостойно за самураите да му служат.

— Значи вратата е била залостена, преди втората група да влезе?

— Така беше, учителю.

Хасан изгледа мъжа с погнуса. Ако още бяха в планинската си твърдина, всичко щеше да е ясно. Двайсетината убийци или щяха да изпълнят задачата си, или нямаше да се върнат. Но тук бяха прекалено малко. Затова допусна първата си грешка. Не се довери напълно на кръчмаря, който обеща да ги пусне през задния вход.

Обзет от подозрения за клопка, Хасан заповяда първите осмина да влязат, да прочистят кухнята и едва тогава да се намесят останалите от скъпоценните му подчинени. Може наистина да е имало капан, но вече се съмняваше в това. Нещо се е объркало с влизането на първата група.

— Свободен си. И докато лежиш на постелята си тази нощ, замисли се за своите мъртви другари, които вече вкусват райските наслади.

Вратата се затвори и наставникът на хашашините остана сам.

Дебелакът нямаше да се зарадва на новината. Хасан изпръхтя презрително. Какво от това? Засега има изгода да се преструва, че служи на Габлона. Скоро всичко ще се промени. Тлъстото нищожество го смята за такъв глупак, че да се прекланя пред някакви божества във висините. Ако този Габлона наистина е посветен във висшите тайни, както се кълне, знае — няма аллах, нито други богове, а единственото важно е властта, която чувствата или колебанието само подкопават.

Когато издигнаха Хасан до наставник, обясниха му, че вярата е залъгалка за простолюдието. За великите в ордена важеше само едно правило — да потискат чрез страх и лъжи. И той бе твърдо решен отново да се добере до властта на този свят, сякаш създаден точно за него.

Преброди предрешен тези чудновати улици и научи онова, което дебелакът не пожела да му разкрие. Слуховете бяха плъзнали из града, а в тях се криеше зрънцето истина, която можеше да прозре всеки мъдър човек.

Отначало разсъдъкът му се размъти от сътресението. Познатият му свят вече бе само легенда за тукашните хора и странни същества. Пресметна, че почти двеста поколения са отминали в забравата. Ако Габлона и подобните нему изобщо наподобяваха по нещо божества, то бе в умението им незнайно как да се носят през времето. За миг наставникът на исмаилитите дори се усъмни кое е вярно. Нима такива чудеса бяха по силите на друг, освен на бог?

Наблюдаваше зорко дебелака и виждаше съвсем посредствен човек. При това погълнат от похот, алчност и жажда за отмъщение.

Чу и други слухове — каква беше тази битка всъщност. Излязъл от небесната кула търговец му показа парчета хартия, изписани с непознати букви, и предложи да му ги продаде, защото били част от играта.

Хасан се усмихна, щом се сети колко лесно надхитри онзи търгаш. Купи няколко хартийки и подхвърляше въпросите си между другото, а наивникът с удоволствие бърбореше за залозите, в които се

бяха впуснали хиляди светове. Опитваха се да отгатнат онова, в което важна роля играеше и самият наставник.

После се върна в града при хората, които сякаш бяха нишка, свързваща го с миналото. Понякога нямаше нужда от машината за превод, защото чуваше стряскащо познати думи. А и ритуалите не му бяха чужди, дори преклонението пред Седа. И знаеше, че тукашните вярващи са наследили учението си за властта от първия Старец в планината — Сабах, макар и да не помнеха името му.

Накрая срещна и Улсак, водача на един от клановете. Тогава зародишът на плана започна да покълва в ума на Хасан.

Не разкри нищо пред онзи Улсак. Наставникът не изгърва и дума за това, че въплъщава съдбата на алшигите, че ще ги поведе към величие, а дебелакът само ще му утъпче пътя към сбъдването на мечтата. Първо щеше да донесе победа на сегашния си господар, а после — да се сдобие с власт, надхвърляща невъобразимо жалките награди, обещани от Габлона. Защото нищожното човече не можеше да му даде единственото, за което Хасан копнееше. Властта да се разпорежда с живота и смъртта на другите.

Вратата се отвори с трясък зад гърба му. Наставникът се усмихна на ум. Дебелакът се гневеше.

Придаде подходящо изражение на лицето си и се обърна.

— Вече знам — каза тихо.

— Но така силите ни намаляха с почти една шеста! — натърти Габлона.

— Вероятно същото важи и за тях — хладнокръвно отвърна Хасан. — Моите мъже не умират, без да повлекат и врага със себе си към нищото. Спомнете си обаче, че се присмивахте на онези хора с дългите саби. Мислехте си, че ще ги сразим лесно. Според мен вече знаем колко добри бойци са. Нека повече не ги подценяваме.

— Но сега Сигма има предимство! — кресна кохът, без дори да разбере, че Хасан стовари вината за провала върху него. — А още дори не сме опитвали да го извадим от играта, защото искахме първо да очистим Алдин. Пък и Сигма уж обеща също да направи какво трябва!

— Очевидно е постъпил като благоразумен владетел — прекъсна го наставникът. — Изчакал е да се изтребим взаимно.

— Май намекваш, че аз не съм измислил плана както трябва? — изсъска Габлона, доловил най-последна упрека. — Нали и ти го одобри?

— О, да. Та това беше ваш план. Очаквах да е безпогрешен.

Дебелакът се намуси. Не знаеше дали Хасан го поднася или просто проявява дължимото уважение.

— Е, сега какво предлагаш? — промърмори след малко.

Ясно му беше, че отчаяно се нуждае от помощта на този човек, но усети първата пронизваща тръпка на уплахата — смътният усет, който го бе предпазвал винаги от опасните противници.

— Да се отървем веднага от Сигма.

— Но защо?

— Защото в момента той е най-силен, освен това не нападна Алдин според уговорката. Дължни сме да предположим, че ви е предал. Твърде е вероятно и той да замисля удар срещу вас. Значи ще го изпреварим.

— Ами Алдин? Може би е решил да ни отвърне с атака.

— Сините обаче го търсят неуморно — спокойно напомни Хасан.

— Нямам доверие на онази сган. Нищо не им пречи да налетят и на нас.

— Ще се погрижа за това — увери го наставникът, без да се смути. — И вече знам къде се крие Сигма. Ще подготвим подробностите за броени дни. — Габлона се колебаеше. — Доверете ми се — каза му Хасан с блага усмивка.

Сигма погледна седналия отсреща главатар на басаките. Последната седмица беше спокойна. Единственото му главоболие бе изхранването на ордата басаки. И сам се улавяше, че започва да изпитва симпатия към тези грамадни, тромави бойци.

Почти не му даваха да мигне нощем с техните крясъци и препирни, но кохът признаваше охотно, че излезе ли на улицата, заобиколен от петдесетимата, дори алшигите отстъпваха припряно и се престашаваха само да мятат боклуци отдалече.

Ех, защо и на Алдин не му стигна умът да наеме такива телохранители? Какви схватки щяха да видят!

Жалко за вазбата, каза си кохът и поклати печално глава. Вече получи сведения за покушението. Ако нападателите са били от

убийците на Габлона, отрядът на Алдин несъмнено е станал много по-слаб. Значи имаше само едно възможно решение...

Алдин заслужаваше доверие, но пък Габлона бе несравним в лукавството си, значи и мъчен противник. Вероятно вече му е прекипяло и е готов да се вслуша в гласа на разума. Сигма беше готов да му предложи част от конгломерата „Сулай“, за да си плати безопасността. Нали самият Габлона от години се стремеше да докопа тази група фирми? Ще сключат сделката, ще дочакат края на играта и спокойно ще се приберат по домовете си. Все пак за коховете печалбата е по-важна от отмъщението.

Но първо трябва да прояви волята си за разбирателство. А Алдин е плебей, вазба...

— Момчета, мисля, че ви е време да се набесувате — сдържано каза кохът и лицата на гафовете светнаха.

## 8

— Блеки, това е забележително! — ликуваше Курст. — Ти сътвори чудеса!

Сиса Блек се наведе към него и разроши игриво гъстата му кестенява коса. Също като очилата му дългата до рамене грива бе изостанала с поне десетка години от модата. Вероятно Курст дори не забелязваше, че повечето хора се остригват почти до голо и си оставят дълги кичури само над челото.

Но нейната работа ѝ налагаше да бъде изискана, затова тя винаги следеше най-новото. Тази година се носеха дълги до глезените рокли, но с деколте, което стигаше до пъпа. Двамата с Курст се сближиха още като студенти и макар да не се договориха за постоянна връзка, поддържаха отношенията си въпреки разделящите ги хиляди светлинни години. На Атор нямаше свободни професури, а Сиса дори не помисляше да изостави президентския пост в брокерската фирма, за да затъне на някаква провинциална планета.

— Чу ли нещо за нови удари? — попита тя спокойно, докато си сипваше петия кофеинов коктейл за деня.

— Май долу са се раздвижили. Поддържам връзка със Зола и щом науча...

Спогледаха се усмихнати.

Той отново се поддаде на изумлението от това, което постигнаха. Прекрачи разсеяно към видеоекраните, запълващи изцяло едната стена.

Пазарът вреше и кипеше, Сиса също застана пред екраните.

— Миличък, нашите идеи са страхотни — прошепна и го ухапа игриво по ухото.

Борсата, на която тя доскоро играеше с фючърсни сделки за кехлибар и ценни метали, вече се занимаваше само с опции от тотализатора. Начинанието бе извънредно поверително. Коховете не биваше да научат в никакъв случай. Иначе веднага щяха да се наложат

на пазара, пък и Зола би се досетил кой е основният източник на информация.

Търгуваха тихомълком, но оборотът въпреки това се вдигна до небесата. Вярно, налагаше се билетите да останат с първоначалната си регистрация, но според сключваните договори всички потенциални печалби щяха да бъдат прехвърлени на текущия притежател на опцията.

Участниците наддаваха за цели пакети, предвидливо купени от инвестиционни фирми. Засега крайният резултат изобщо нямаше значение. Важна беше възможността да се сбъднат всякакви вероятности. Следователно всеки билет, в който не бе предвидена смърт на играч преди четиринадесетия ден, още беше ценна стока с потенциала си за печалба, а цената му се пресмяташе според непрекъснато променящите се оценки на вероятностите.

Минималната опция за придобиване на собственост върху билет беше шест часа — половин денонощие в Дупката. Разбира се, ако през това време се случеше нещо непредвидено в конкретната комбинация, всички похарчени от купувача пари отиваха на вятъра. Но ако билетът запазваше потенциала за печалба или още по-добре — настъпеше събитие, предвидено в комбинацията му, цената нарастваше многократно.

Голямото табло в залата долу светна с поредната поръчка за едра покупка и брокерите отново пощуряха.

— Искат да вземат повечко комбинации с успешен удар на Габлона срещу Алдин — забеляза Блеки. — Имаме и такива в нашия портфейл. Ти какво ще кажеш?

Курст не можеше да се опомни от изведнъж събралата се в ръцете му мощ. За броени дни се превърна от никому ненужен професор във финансов съветник, който нехайно си играеше с милиони. И всички това заради разговор в бара със стар приятел!

— Не ми се вярва да стане — изрече накрая. — Нареди да ги продадат. Алдин оцеля и в последното нападение. По-вероятно е той най-после да предприеме нещо срещу Габлона, а не обратното.

Сиса включи комуникатора и след малко нареждането ѝ бе изпълнено.

Курст се хилеше до уши, като гледаше как всяка секунда десетки хиляди билети сменят собствениците си. Стъписваше се, щом



помислеше какви възможности за печалби се крият в този пазар. Започнаха преди няколко дни с плахи сделки за по хиляда билета, а тук вече се въртяха стотици милиони на час. Сиса му каза днес, че цял нов търговски консорциум от гафски свят си купил право да играе на борсата и направо удвоил обема на сделките, още щом се намесил.

Друго обединение на гаварнци налага целия пакет, който тя току-що пусна за продажба.

Пейджърът на кръста ѝ бръмна кратко. Блеки се свърза със своите дилъри. Разговорът беше с кодови думи.

— Прибрахме чисто към двеста и петдесет хиляди катара — каза веднага, щом прекъсна връзката, и стисна ръката на Курст. — Скъпи мой, преди на всичко това да му се види краят, ще бъдем много богати.

За миг той се поддаде на опасенията си. Трябваше непрекъснато да се грижат за опазването на тайната. Научат ли коховете кой е издайникът, ще го смажат. Но огромното табло пак заблещука лудешки и Курст започна да се кикоти.

Улиците бяха пусти. Отново имаше верски празник и чужденците се криеха, а местните бяха заети с подхвърляне на отрязани глави по площада.

Сигма реши, че трябва да вложи всички сили в нападението, а не да остави половината си гаварнци за пазачи на убежището. Петдесетте добре въоръжени грамадни воители се прокрадваха тихомълком, доколкото това изобщо беше възможно, по тесните улички към кръчмата, където се бе спотаил Алдин.

Съгледвачът надникна зад ъгъла и махна на останалите да дойдат при него. Ура, главатарят на басаките, погледна към коха, който му кимна да продължава атаката.

По десетина гафове се наредиха край двете тежки греди и хванаха късите въжета.

Ура вдигна ръка и замахна рязко. С диви резове воитите му вдигнаха тараните и се затичаха. Първата група се втурна по страничната улица, водеща към задния вход, а втората препусна тромаво право напред, следвана от Сигма.

Неколцина басаки прибягаха към бойниците встрани от вратата и притиснаха към тях дебели дървени щитове. Бойците с тарана

поспряха, докато завият, после се устремиха към входа на кръчмата. Мощният удар ги разтърси от главите до петите, укрепените със стоманени ленти дъски изпукаха.

Ура кресна, нападателите се отдръпнаха за ново засилване. Скрит зад гърба на един от телохранителите си, Сигма надничаше към постройката. Очакваше самураите на Алдин всеки миг да отвърнат на атаката, но напразно.

Таранът се заби втори път във вратата, но не я разби. Разярените гафове нададоха вой и отстъпиха, за да опитат пак. Тъкмо набраха скорост и вратата изведнъж зейна. Един от воините, които трябваше да проникнат през задния вход, запълни рамката с туловището си.

Щом зърна тарана, който сякаш летеше към него, той писна уплашено и се просна по гръб, а масивната греда хлътна в залата подобно на чудовищно копие. Десетината бойци внезапно загубиха всякаква опора и се струпиха на ръмжаща купчина, мачкайки най-долните, защото всеки тежеше към двеста килограма заедно с бронята си.

Главатарят застана до тях и се развика сърдито. Прескочи ги и с брадва в ръце хлътна в залата.

Подмамани от възможността да се проявят в битката, стражите около Сигма също препуснаха с радостни вопли към кръчмата. И след малко на улицата останаха само кохът и десетината натръшкани носачи на тарана.

Сигма забеляза, че притиснатият от гредата гаф още не може да се освободи от тежестта, защото другите не гледаха къде стъпват, прониквайки един след друг във вражеското укрепление. Кохът осъзна, че е истинска лудост да стърчи сам наред безлюдната улица. Засили се към вратата и скочи припряно върху гредата, за да се прибере по-бързо зад стените на къщата. Не обърна никакво внимание на гневното пъшкане под краката си.

Вътре цареше пълна бъркотия. Сигма напрегна зрението си докрай и видя, че телохранителите му се щурат из залата и горния етаж и предизвикват противниците да излязат за честна схватка. Не се виждаше нито един друг човек.

Поддаде се на вълнението си. Как само ще разказва пред другите кохове! Неудържимото нападение на препотените от бяс басаки с оглушителните им бойни викове, а той заедно с тях... Ще му завидят.

Ура се върна при него. Гневът му личеше ясно.

— Мръсните страхливци са избягали. Празно е.

— Какво?! Но нали това е мястото...

Кохът също се ядоса. Алдин развали всичко, като се изпари толкова ненавреме.

— Колда, който водеше атаката през задния вход, ми каза, че разбили вратата с първия удар. Не била залостена. Жалките пъзльовци са се скрили другаде — унило изрече главатарят. — Пък ние така се бяхме наточили за хубавичко клане...

А другите гафове вече размахваха брадви и си изливаха яростта, цепейки масите на трески. Някои побързаха да се справят с тезгяха, за да стигат по-лесно до буретата зад него. Скоро надигаха грамадните кани, като поне половината вино се разливаше напразно по броните им.

— Защо не укротиш малко бойците си? — раздражено се сопна Сигма. — Нямам голяма полза от пияни телохранители.

— Нека се поразведрят. Така ще забравят разочарованието си, че не се сдобиха със слуги за отвъдното — весело отвърна Ура. — Вие доста дълго ни държахте затворени с вашето криене. Момчетата имат нужда да се разкършат малко. Иначе току-виж си изкарали яда по начин, който няма много да ви хареса. — Странният блясък в очите на Ура подсказа на коха, че е по-разумно да не започва спор. — Не се тревожете — успокой го гафът с такова тупване по рамото, че коленете на възрастния мъж се подгънаха. — Вашият враг или ще се върне, или ние ще излезем да го потърсим. Пък и момчетата още повече се разпалват за бой, ако пийнат.

Сигма поклати глава и си избра една маса в ъгъла. Друго не му оставаше. Ура побърза да стовари пред него двайсетлитрова кана мускател.

— Чудничко питие! — ревна тържествуващо. — Освежете се, май имате нужда!

Кохът помириса течността и носът му се сбърчи от погнуса.

— Да не е твърде силно за вас? — изсмя се гръмогласно главатарят на смущението му и се върна при приятелите си, които не се отделяха от буретата.

Кохът огледа тъмната зала. С всяка изминала минута гафове ставаха все по-шумни. Неколцина запяха своите особени унили

погребални песни, с които вече му лазеха по нервите.

Нямаше никаква надежда да изненадат Алдин, ако се прибере заедно със самураите си. Но щом възбата не е тук и не е оставил стража в убежището си, какво ли е намислил, по дяволите?

— Нещо не е наред — прошепна Оиши и се дръпна от тесния прозорец.

Досега се взираше в убежището на Габлона отсреща. Алдин бе приклепнал до него.

Няколко дни обсъждаха как да нападнат. След смъртта на Малади, Мари се превърна в безценен съветник. Само ден по-късно успя да разузнае къде се крие Корбин и да наеме малък склад точно срещу къщата. Алдин се стъписа, щом научи, че Сигма е само на няколко пресечки оттам, а изгорялото здание, определено за него, е съвсем наблизо.

Жената му разказа и за катакомбите под града. Според мълвата алшигите погребваха там мъртъвците си. Малцина знаеха тайните на тези безкрайни подземни коридори и пещери. За жалост нямаше входове към тях, които да позволяват незабелязаното проникване от кръчмата до склада. Трябваше да рискуват по улиците.

Алдин изруга беззвучно.

— Да опитаме ли все пак? — обърна се към самурая.

Оиши го изгледа. Мислеше си, че понякога благоразумието е по-нужно от храбростта, но не и сега. Дори ако врагът се бе подготвил за атаката, отстъплението би обезсърчило собствения им отряд, защото самураите жадуваха да отмъстят за гибелта на другарите си. А и противникът би станал още по-нагъл, защото досега все нападеше безнаказано.

— Искате ли да се оттеглим? — попита предводителят.

Лицето на Алдин помрачня.

— Хайде да свършваме с тази проклетия — натърти остро и видя сдържаната усмивка на Оиши, който веднага кимна на хората си.

Неколцина от японците бяха стъкмили два масивни арбалета.

Предводителят застана до затворената врата и взе първата бутилка. Когато господарят спомена за идеята си, Оиши веднага разбра забележителните предимства на такова оръжие. Вярно, така

престъпваха забраните на алшигите, но всички местни жители се стекоха на площада за кървавите си забавления и Алдин прецени, че рискът не е особено голям. Предводителят вдигна запалената свещ към платнения фитил на бутилката и даде знак на стрелците.

Дръпна рязко вратата и арбалетите запратаха стрелите си право в тесните бойници от двете страни на входа отсреща. Оиши метна пламтящата бутилка, която се строши на две педи от прозореца, но горящият дестилиран спирт въпреки това се разля по стената. Още неколцина самураи се изредиха да хвърлят чудатите си бомби. Следващите две бутилки паднаха вътре в къщата и японците едва съдържаха радостните си викове, щом видяха огъня да се разгаря.

Още стрели се забиваха през прозорците на горния етаж. Забравил всякаква предпазливост, Такаши се хвърли напред, стиснал в ръце три запалени бутилки. Започна да ги хвърля към тесните прозорци горе и две хлътнаха през процепите. Пламъците забушуваха и на втория етаж.

И нищо не се случи. Никакъв отпор. Напрегната тишина.

Такаши остана на улицата, сякаш нарочно дразнеше врага. Размаха сабята над главата си.

— Ние сме четиридесет и седемте ронина! — провикна се на японски.

Светкавично се хвърли към едната бойница и надникна вътре, после се върна на бегом при съратниците си.

— Вътре е истинска пещ!

Изад ъгъла вихрено се появи Хидео — ниският кльоцав самурай, който бе пратен да пази задния вход към убежището на Габлона. Другите трима тичаха с него.

— Нищо! — кресна гой гневно. — Хвърлихме всички бутилки вътре, дори надзъртахме през прозорците. Празно е.

— Значи всички са излезли — тихо каза Алдин. — Или Габлона е бил предупреден за нашата атака, или и те са тръгнали нанякъде.

— Накъде? — озъби се Такаши, разгорещен от очакването на битката.

— За да ударят Сигма или мен.

— Не ми пука какво правят, но ние май не сме най-желаните съседи тук — намеси се Мари.

Откъм улицата се чуваха сърдити крясъци. Алдин също долепи лице към процепа на бойницата. Отсрещната къща вече беше огнен ад. А обитателите на съседните постройки се стичаха наоколо, някои придружени от многобройна стража. Вече имаше и такива, които размахваха юмруци към малкия склад. Вазбата забеляза, че в тълпата изневиделица се появиха и хора със сини мантии.

— Ти наруши забраната за всяко оръжие, което не се държи или мята с ръка. Алшигите съвсем ще озвереят — напомни Мари.

— Време е да се махаме — реши Алдин и повечето самураи кимнаха.

Пригответе се да отнесат арбалетите.

— Винаги можем да си направим други. Видят ли ни на улицата с нашите измишльотини, ще загазим.

Сейджи, който участваше усърдно в направата на оръжието, погали нежно своето творение, после тръгна с останалите към задната врата на склада.

Криволичеха по уличките, за да се отърват от преследвачи. Вече се здрачаваше. Алдин избърза напред, за да върви с Оиши и Мари.

Щом доближиха укрепената къща на Сигма, забавиха крачка. Предводителят вдигна ръка, за да спре войните си. Надничаше предпазливо иззад ъгъла. Вазбата също чуваше пиянските вопли. С учудване осъзна, че викат гафове.

— Какво правят, дяволите ги взели? — прошепна той.

Улицата пред тях гъмжеше от гаварнци, очевидно прекалили с виното и много ядосани. Изведнъж видя Сигма само на петнайсетина метра от себе си.

Оиши се озърна към господаря си, който изглеждаше слисан от неочакваната случка. Да премахнат Габлона беше едно, но ей така да нападнат другия кох... Все пак той също им беше противник, колкото и това да не се харесваше на Алдин.

Трябваше да реши веднага. Сигма беше наблизо, а телохранителите му — пръснати по улицата. Стори му се нелепо да види niskия, набит мъж сред тези гиганти с вълчи черти.

Разбра, че чувството за чест го възпира. Как да заповяда нападение срещу човек, който още не бе посегнал открито на живота му? Дали кохът щеше да направи това, ако беше на неговото място?

Вазбата си отговори честно — да, би заповядал атака, без да се колебае.

Тъкмо пак се загледа в Сигма и с изумление видя най-близкия до коха гаф да се олюлява, като че алкохолът го е надвил накрая. Но щом басакаът рухна, от разпраното му гърло рухна ален поток.

Сигма успя да убеди Ура, че с тази врява са загубили всяка надежда да изненадат враговете си. Поумуваха дали да не изчакат Алдин в кръчмата, но вечерта приближаваше и кохът се чувстваше несигурен. Можеше сам да пострада от заложения капан. Собственото им укрепление беше за предпочитане пред напълно съсипаната кръчма. Накрая решиха да тръгнат.

Някой от басаките предложи да подпалят сградата, но никой не се бе сетил да вземе поне огниво. Напразно ровиха из стаите, бързо се отегчиха и се отказаха.

Връщането съвсем не приличаше на несръчния им опит да обкръжат незабелязано убежището на противника. Кръвта на гаварниците кипеше и желанието да се сбият с някого направо ги измъчваше.

Сигма вървеше умислен сред тях. Дали пък някой не е предупредил Алдин? Следящите устройства, които им бяха присадени, позволяваха на сканиращите системи в Небесния асансьор да определят мястото на всеки от тях с точност до сантиметър. Може би имаха двойно предназначение — не само да регистрират дали играчите и телохранителите им са още живи, но и да записват какво казват. Ако вазбата си е осигурил някак достъп до тази информация...

Разсея го гръмък радостен вой. Беше един от гафовете наблизо. Сигма се обърна.

В края на улицата стояха неколцина в зелени мантии. Препречваха пътя към убежището. До един носеха червени превръзки на челата си.

— Е, ще поразмахаме тия брадви най-после — изръмжа друг гаварнец и опипа острието на оръжието си с палец.

Кикотейки се в пристъп на пианско веселие, басаките се наредиха направо по улицата, захвърляйки последните кани вино. Виковете им отекваха от стените.

Кохът се взря внимателно в алшигите. Нещо го притесняваше. Стояха съвсем неподвижно, докато гафовеите започнаха да пристъпят към тях, изчакаха разстоянието да намалее до двајсетина крачки и тогава един от тях направи оскърбителен жест, разбираем за всички раси и народи.

С оглушителен рев неколцина от басаките вдигнаха високо бойните си брадви и се затичаха тромаво. Приятелите им също се настървиха и се втурнаха към очакваното меле.

Изведнъж зелените се извъртяха на пети и побягнаха. Сигма трепна. Никой мукба не би се уплашил от въоръжен гаварнец. Та нали се биеха срещу тях на всеки десет дни по време на празниците?! Повечето му телохранители минаха край вратата на убежището, без дори да погледнат натам.

Кохът се озърташе трескаво, за да намери Ура и да му заповяда да спре бойците си. Но и той бе хукнал да се разправя с алшигите. Внезапно предчувствие вледени Сигма.

— Ура!

Но писъкът му изобщо не се чу в шумотевицата. Яростно ръмжене почти му спуска тъпанчетата. Един от малцината останали край него басаки се люшна напред.

След миг кохът видя шурналата кръв. Гафът се гърчеше в краката му. Сигма заотстъпва по-надалече от умирация басак. От другата страна на улицата рухна друг от телохранителите му. Дръжката на метателен нож стърчеше от отворената му уста.

Объркан, кохът се въртеше в кръг. Какво ставаше тук?

Трябваше непременно да се скрие в укрепената си къща. Понечи да побегне към вратата и в този миг я видя да се отваря. Нима бяха оставили някого да пази вътре?

Още един гаф падна. През широко отворената врата изскачаха мъже в свободно развяващи се около телата им черни дрехи.

Убийците на Габлона бяха превзели убежището, докато те се опитваха да довършат Алдин!

Неколцина от басаките забелязаха заплахата откъм гърбовете си, но гъмжилото от хора в черно вече беше на улицата.

Сигма се опитваше да отстъпи назад. Край него профуча гаварнец, запял смъртната си песен. Един от убийците се хвърли насреща му. Басакът стовари брадвата си в смъртоносна дъга. С почти



презрителна лекота човекът се претърколи, изправи се невредим зад гърба на противника и с един замах на ятагана си преряза краката му.

Не забеляза другия басак, който удари с брадвата, сякаш цепеше дърва. Почти успя да пререже убицеца на две. Сигма се преви от напъна да повърне, щом видя как вътрешностите на човека пльоснаха в прахта.

Но нападателите вече бяха забелязали главната си цел и нищо не можеше да ги спре. Гафът рухна, защото следващият исмаилит заби кинжала си толкова майсторски, че му преряза гръбнака.

Сигма се озърташе втрещен. Двама в черно налитаха право към него. Басак изскочи насреща им. Докопа единия със страничен удар, разпаряйки човека от рамото до хълбока, но другият просто го заобиколи светкавично.

Кохът писна ужасено и затича слепешката по улицата.

Как можеше Габлона да постъпи така? Та нали бяха от едно съсловие, нали се споразумяха?! Това беше само игра!

Почти не забеляза как телената примка се уви около шията му. Усети ледените тръпки, когато гарогата преряза мускулите и нервите. Ослепителна експлозия запълни света пред него.

Само игра!...

Той пропадна в мрака.

На Алдин му призля и той се извърна. Ако Сигма бе побягнал към тях, а не в другата посока, може би щеше да прати своите хора на помощ. Но кохът се бе отдалечил от тях и вазбата знаеше, че би обрекъл още от самураите на смърт без почти никаква надежда да спасят жертвата. Нападението на хашашините беше твърде добре подготвено.

— Един по-малко — с леден глас изрече Оиши и Алдин само кимна зашеметен.

Хасан залости вратата, когато и последният жив от неговите подчинени се гмурна със скок през входа. Един младеж застана пред него задъхан, стиснал окървавената гарота.

Габлона разбута скупчилите се до вратата мъже и по лицето на наставника разгада новината.

— Кой успя да го направи?

Хасан посочи юношата с широко отворени от възбуда очи, който веднага вдигна изцапаното с кръв оръжие пред очите на Корбин.

— Добре — промърмори кохът сякаш на себе си и без нито дума повече се отдалечи.

Всичко стана точно според замисъла на Хасан. Един от неговите подчинени се бе промъкнал върху покрива на убежището на Сигма и подслуша оживените разговори на басаките за предстоящото нападение. Предположиха, че той ще събере всичките си бойци за удара срещу Алдин. Затова заеха опразнената къща, разпределиха хората си и просто изчакаха завръщането на Сигма. А измамата с преобличането на неколцина от хашашините в зелени мантии беше още по-сполучлива от очакванията им. Накара гафовете да забравят всичко друго.

Тъкмо преди да нападнат, един от съгледвачите съобщи, че Алдин се е опитал да премахне самия Габлона и е подпалил убежището му. Кохът само се разсмя, като си представи объркването на вазбата. Хасан бе предвидил и това.

Сега разполагаха с къщата на Сигма и неговите припаси. Скоро щеше да дойде ред и на Алдин, после оставаше да дочакат края на играта и победоносно да се изкачат с Небесния асансьор.

На улицата басаките виеха от бяс. Враговете бяха изчезнали, надбягвайки лесно тромавите воители. Ура бързо се досети, че страхливците изобщо не са имали намерение да се бият. Спря се и чак тогава чу врявата зад гърба си.

Капан! Извика на бойците си да го последват и всички вихрено свиха зад ъгъла. На улицата, където беше тяхното укрепление, неколцина от приятелите им лежаха убити, а двама-трима още се сражаваха с убийците в черно, които се оттегляха в собствената им къща!

Ура нападна с дрезгав вик на ярост, но вратата се затръшна под носа му. Започна да сече с брадвата и през следващите няколко секунди не забелязваше, че неговите басаки продължаваха да падат

наоколо — убийците сипваха врящо масло от дупката над вратата, мушкаха с дълги копия през бойниците.

Най-сетне Ура изрева от безсилие и се отдръпна заедно с оцелелите воители. Злобните подигравки на враговете сякаш звъняха в ушите им. Чак сега главатарят се сети за онзи, когото бе обещал да брани.

Веднага забеляза неколцина от своите, застанали в кръг над нечий труп малко по-нататък. На лицата им бе изписана лека тъга.

Гледаха Сигма.

Ура коленичи до мъртвия старец в канавката. Гаротата бе прерязала врата му чак до гръбнака. Гафът отметна глава назад и нададе вой.

Възрастният кох му се виждаше съвсем поносим за един човек, развеселяваше го с приказките си за военното изкуство и битки, дори с очевидното си смущение от грубите обноски на басаките. Гордостта на Ура беше накърнена. Обеща да запази живота на стареца, а се провали. Погледа трупа още малко и стана.

— Сега какво ще правим? — изръмжа стоящият до него Колда.

Главатарят преброи бойците си и се озърна към доскорошното им убежище. Някой пак подвижна обидни думи оттам.

Поне половината му приятели бяха мъртви. Повечето бяха поразени в гръб при изненадващото нападение.

Вече нямаше къде да се приютят, а се спускаше мрак — времето, когато тукашната сган шареше по улиците на квартала в търсене на лесни жертви. Ново нападение срещу къщата се равняваше на самоубийство, но главатарят не виждаше друг избор. Вдигна брадвата и понечи да се втурне към гибелта си. Поне щеше да срещне голокожия кох в отвъдно-то и да го помоли за прошка.

Колда се усмихна доволно зад гърба му. За тази задача вече не се налагаше да рискува живота си. А може оня Зола все пак да му плати... Пък и имаше още време до края на играта. Току-виж му падне друг шанс да заслужи обещаното богатство.

— Хайде да тръгваме — изсъска Оиши.

И последният самурай се плъзна безшумно покрай стената. Гафовете, скупчени около трупа на Сигма, дори не ги забелязаха в

тъмнината.

Но Алдин и Зердж не помръдваха.

— Всички те ще бъдат мъртви до сутринта — промълви гаварнецът.

— Май няма как да им помогнем — мрачно отвърна човекът.

Още не можеше да се опомни от ужасната смърт, сполетяла стария кох. А някога този човек бе най-богатият в Облака... Ето го, проснат в канавката, загинал в така наречената „игра“.

— Все пак има едно нещо, което можеш да направиш — натърти Зердж.

— Знам за какво си мислите... — намеси се Оиши, готов да възрази.

— И идеята е страхотна — решително го прекъсна Мари. — Тия несръчни великани не са опасни в пряк двубой. Вече се убедихме. Но ако налетят всички наведнъж в тясна уличка, никой не може да им устои.

Зердж почти опря устни в ухото на Алдин.

— Остави ме аз да се оправя. Може и да са диваци, но поне са честни. И са гаварнци — добави съвсем тихо.

Преди приятелят му да каже и дума, Зердж се отдалечи. Оиши изруга под носа си.

Ура видя някой да изниква пред него от здрача. В първия миг беше готов да стовари брадвата, но видя изумен възрастен гаварнец. При това не беше от алшигите, защото сънародникът му носеше странна копринена премяна и на пояса си имаше две саби.

— Дойдох да ви предложа нещо — започна Зердж направо.

— Да чуем.

— Аз съм приятел на Алдин Ларайс.

Неколцина от басаките изръмжаха и вдигнаха брадвите си, но главатарят ги възпря.

— Дебелакът на име Габлона е виновен за нападението, а не ние. Сега имаме общ враг. Можем заедно да го довършим.

Ура се поколеба. Беше воин, не го биваше в преговорите.

Зердж се обърна да погледне къщата, където се бяха залостили Габлона и неговите убийци. Злобните подмятания се чуваха съвсем

ясно.

— Вие сте добри воители — заговори на всички басаки. — Нападнете това укрепление и ще загинете като добри воители.

— Не се боим от смъртта, старче — ядосано се обади някой.

— Разбира се. Но ще умрете, без да сразите когото и да било от онези вътре. Ще застанете пред братята си в отвъдното, но няма да водите със себе си слуги, които да изпълняват желанията ви. И вашите братя ще признаят, че сте смелчаци, но ще ви съжаляват, защото не сте ги почели с още слуги в другия свят.

Минаха няколко напрегнати минути, после Алдин видя Зердж, който водеше басаките. Този път проклятието се изтръгна гръмко от устата на Оиши.

— Ако ни подхванат, както вървят с нас, трудно ще ги спрем — рязко каза той.

— Но с тях имаме по-голяма сила от Габлона — възрази Мари.

Алдин я зяпна. За пръв път говореше, като че се бе присъединила към групата. Тя долови въпроса в погледа му и вдигна рамене, после продължи делово:

— Можем да ги настаним в подземиято. Така ще ги държим под око. Току-що изгубиха господаря си, попаднали са в чужд за тях свят... Май си струва да рискуваме.

Зердж спря до Алдин.

— Ще дойдат с нас. Според мен можем да им се доверим. Нека само се поукуротят малко след суматохата.

Двете групи продължиха напред в нощта. Басаките вървяха последни. Най-послед различиха кръчмата и Мари с вик се втурна към задния вход. Вратата бе изтръгната заедно с пантите.

Оиши заповяда на Такаши и още двама самураи да огледат набързо сградата. Разузнавачите се върнаха скоро. Кръчмата беше пуста.

Нахълтаха вътре и Мари побесня, щом зърна разрухата. Японците побързаха да запалят лампи и започнаха да оглеждат за клопки.

— Кой може да е сторил това? — изкрещя жената. — Вижете само как са съсипали всичко!

— Да не е Габлона? — предположи Оиши.

— Съмнявам се — промърмори Зердж. — Досега някой да е пострадал от хитростите на неговите мръсници.

— Няма как да са били алшигите, защото всички бурета са пресушени — изръмжа Мари и подритна парчетата от счупена кана.

Изведнъж всички се смълчаха и се вторачиха в басаките, които още стояха в тесния заден двор.

— Ами ние малко се ядосахме, че не сте ни дочакали да се сбием както подобава — измънка Ура и лицето му се сгърчи от мъчителен срам.

## 9

Останал без дъх, Курст свърна зад ъгъла. Блеки вече го чакаше. Той се озърна. Нямахме никой друг наоколо.

— Да побързаме! — кресна, сграбчи я за ръката и я повлече след себе си към най-близкия асансьор, който щеше да ги изстреля двеста етажа нагоре към скритата борса.

Той трясна с длан по бутона и кабината се ускори стремглаво.

— Какво има? — изпъшка Сиса, която също се задъхваше.

Беше в кабинета си, когато чу сигнала на кодирания пейджър, осигуряващ ѝ денонощна връзка с Курст. Искеше да го чака при служебните асансьори.

Той оглеждаше кабината недоверчиво. Нищо не пречеше и тук да има устройства за подслушване. Информацията беше толкова жизнено важна, че дори не посмя да я предаде по пейджъра от офисите на Зола. Провървя му невероятно, защото беше в комуникационния център на коха, когато се получи шифрованото съобщение. С вик на буйна радост Зола изфуча от залата, оставяйки Курст да прави каквото му хрумне. И младежът не пропусна шанса. Беше убеден, че е пробягал половината километър дотук за рекордно време.

По дяволите, защо не измислиха някакъв собствен шифър?

Отчаяно порови в джобовете си за някаква хартийка и започна да драска трескаво.

„Сигма убит преди 20 м. от Г. След 10 м. официално съобщение!“

Вратата се плъзна встрани и сега Блеки го повлече на бегот към брокерския си офис.

— Гледай отгук! — отсече тя и продължи стремително към залата на борсата.

На таблото бясно се сменяха поръчки след съобщението преди час, че Сигма е ударил по убежището на Алдин. Вероятността някой от тях да довърши другия преди края на деня нарасна рязко и търговията стигна върховете на безумието.

Курст превключи на друга камера и видя как Блеки бавно и невъзмутимо доближи своите брокери и дилъри, които веднага се събраха в плътен кръг около нея.

Групичката се раздели и след секунди започна да предлага разнообразни покупки и продажби. Опитваха се докопат билетите, в които Сигма биваше отстранен от Габлона през тридесет и първия игрови ден. В същото време бързичко се отърваха от всички пакетни опции за билети, според които Сигма оцеляваше. Курст се стресна. Борсата щеше да получи съобщението само след пет минути и намесата на Сиса би станала твърде очебийна.

След малко си отдъхна. Видя, че тя майсторски прикрива целта си с покупки на опции, които ей сега щяха да станат безвъзвратна загуба на пари.

За две-три минути Блеки прибра четвърт от достъпните билети, покриващи решаващото събитие през този ден. Но няколко други фирми упорито се вкопчиха в остатъка и отказваха продажба на каквато и да е цена, вече конкурираха съперницата си в отчаяни опити да измъкнат по-дребните пакети, държани от незначителни фирми. Сред стотиците участници в търговията тази драма остана почти незабелязана.

В залата отекна мощна сирена. Множеството се вцепени.

Пълното с най-различни опции табло се опразни мигновено и по него се плъзнаха двуметрови букви:

**„ТОКУ-ЩО ПОЛУЧЕНО ПОТВЪРДЕНО СЪОБЩЕНИЕ ОТ РЪКОВОДЕЩИЯ ИГРАТА КСАРН. СИГМА АЗЕРМАТАЙ ЛИКВИДИРАН НА ПЕТНАДЕСЕТИЯ СТАНДАРТЕН ДЕН — ТРИДЕСЕТ И ПЪРВИЯ ИГРОВИ ДЕН, ОТ КОРБИН ГАБЛОНА.“**

И започна истинска лудница. Само допреди секунди съществуваха няколко милиона вероятни завършека на играта. Броят им спадна под четиридесет хиляди. Над 99 процента от опциите, които струваха милиарди, се превърнаха в никому ненужни късчета хартия. Първият страховит удар по пазара...

Сляпо щураци се хора из залата, писъци. Медицинските екипи в белите си дрехи бяха готови от няколко дни за такъв момент. Веднага нахлуха в залата. Пет-шест от търговците вече бяха рухнали от инфаркти, инсулти или истерични припадъци. В далечния ъгъл изтрещя изстрел от „Ерик 10“, но самоубиецът нехаеше за останалите



и куршумът прониза още двама. Мнозина други, обаче, избраха далеч по-нормалния път за спасение от проблемите. На цели тълпи препуснаха към адвокатите си, за да подготвят защитата си в бъдещите съдебни процеси. Не един нищо неподозиращ вложител в инвестиционен фонд щеше да научи неприятната новина, че брокерът му е бръкнал дълбоко в чуждите средства, за да покрие „временните си нужди от оборотен капитал“.

И макар вариантите да намаляха стократно, все още предстоеше търговия с десетки милиони опции за билети, чиято цена също скочи стотици пъти.

Блеки най-после успя да се изтръгне от суматохата и се върна незабелязано в офиса си.

— Едва хванахме сполуката за опашката! — изохка тя и се свлече в най-близкото кресло.

— Не мислиш ли, че много се набивахме на очи? — промърмори той, изведнъж усетил как нервите му се изопнаха.

— Купихме предостатъчно губещи билети, за да подведем всяко разследване. И въпреки това възвърнахме инвестициите си с печалба поне 10 000 процента. Можем вече да върнем средствата, които... хъм, взех назаем. А печалбата си остава само за нас! Струваше си да рискувам с малко чужди пари отначало.

Курст поклати глава смаян. Веднага забрави страха си от Зола — отново го заплени безмерното богатство, предлагано от този пазар на всеки, който успееше пръв да надхитри останалите.

— А и мога да си премеря силите с всеки мошеник в този бизнес — похвали се Блеки. — Да му се не види, та аз започнах, като пробутвах фючърсни сделки с полиестер на гафовете. Хайде сега да се разберем за кодираните съобщения, за да не изтървем следващия голям удар.

— Какво са направили?!

С бесен вик Улсак, висшият ула на жълтите, скочи от тапицирания с коприна диван. С дълъг нож в дясната си ръка пристъпи към тресящия се от ужас вестител.

— Хайде сега повтори ясно и разбрано — изрече с равен глас.

Всички, които служеха на Улсак, най-много се бояха от моментите, когато трябваше да му съобщят, че нещо не е потръгнало според кроежите и заповедите му.

— И тримата опитаха да се изтребят взаимно — със запъване промълви младият ула, загледан в стената зад повелителя си.

— Продължавай!

— Човекът на име Сигма бе убит от хората в черно.

Улсак не продума поне десет секунди. Помощниците му наоколо не смееха да помръднат.

— Не се ли намесиха онези, на които заповядах да не допускат подобно нещо?

— Не бяха на мястото си — с леко разтреперан глас обясни вестителят.

— Защо? — кресна друг ула, застанал зад Улсак. — Това им беше задачата!

— В квартала проникнаха мукби от клана Исма, започнаха сбиване и нашите братя напуснаха постовете си, за да помогнат.

— Проклети да са всички глупаци на този свят!...

Улсак щеше да добави още нещо, но се сети, че присъстват и други.

— Излезте. И чакайте заповедите ми в преддверието! — излая той.

Вратата се затвори тихичко зад последния изнизал се помощник.

Отпаднал от гняв, висшият ула се върна на дивана. Разбираше как е станал провалът. Всички нисшестоящи се отнасяха крайно подозрително и наежено към останалите кланове. Така и трябваше да бъде — неспиращо нито за миг обучение и схватки, чийто смисъл прозираха само вътрешните кръгове на посветените. И все пак... глупавата грешка можеше да му струва всичко, към което се стремеше.

Отново се надигна и отиде в достъпната само за него стая зад приемната. Взе една от свещените книги. Когато я отвори, отвътре изпаднаха няколко листа. Хвана ги и погледът му се плъзна по редовете. Пръстите му усещаха материал, непознат досега в Дупката. А и никой не бе виждал такава перленобяла хартия, почти прозираше. Изобщо не приличаше на грубия пергамент, който използваша. И онзи миг, когато решимостта му се поколеба, отново изплува в паметта му.

Преди почти четиридесет дни той влезе сам в Седа. Вестоносецът бе дошъл сутринта, съвсем същият като онзи, който го навестяваше вече пет-шест пъти, за да му разкрие толкова смайващ план, че Улсак отначало го отхвърли безпрекословно.

Но словата на първия вестоносец постепенно оплитаха висшия ула в магията си. Най-сетне изрече ясно онова, за което само намекуваше при предишните им срещи.

— Време е скритият Ема да се покаже пред народа си — прошепна чудноватият пратеник.

Сякаш бе надникнал в най-мъчителните мечти на Улсак, в терзаещите го нощем кошмари, с мисълта за които се будеше всяка сутрин през последните години.

Нима бе възможно самият той да е Ема? Онзи обещан на вярващите в Ал-Шига обединител, който ще сложи край на изгнанието им, за да ги поведе към предопределената им съдба сред звездите?

Вестоносецът предложи да докаже собственото му величие.

— Ела с мен в Седа, изкачи се в небесата и там ще срещнеш Архангела, който ще ти предаде Ключа към двата Облака.

В пристъп на див ужас Улсак уби пратеника. Всъщност странното същество го предизвика да направи това. И не умря, въпреки че стоеше с разпран корем. Накрая улата му отсече главата и се вледени — тя продължаваше да нашепва заветните слова.

— Ти ще бъдеш Ема. Но първо ще се издигнеш в небесата, за да бъдеш помазан.

Вечерта на следващия ден се появи друг вестоносец. Знаеше какво сполетя предишния и настояваше, че архангелът очаква Улсак. Но ако още не може да се претраши, някой друг висш ула ще бъде призван да се възвиси до величието.

И посред нощ повелителят на жълтите последва пратеника към кулата. Смяташе се за обречен, защото никой от народа му не бе оживял, щом се издигнеше над основата на Седа. И в същото време бе уверен, че не се ли претраши, ще загине от съжаление и безсилна ярост, че е останал сляп за съдбата си.

Само те двамата влязоха в грамадния стъклен сандък и се понесоха нагоре. За миг се забавиха там, където бе лобното място на всички храбреци от Дупката, но за учудване на Улсак не спряха и

изведнъж започнаха да се издигат с такава страшна бързина, че висшият ула неволно писна от уплаха.

Отдавна бе посветен в тайните. Известно му бе, че няма архангели. Но докато Дупката се смаяваше под краката му, а блясъкът на звездите ставаше все по-остър и безмилостен, за миг се замисли дали не грешеше през целия си живот.

Накрая стъкленият сандък забави стремителното си движение и спря до огромно здание, сякаш залепено за кулата.

А отстрани Улсак забеляза странен предмет и мина немалко време, докато осъзнае, че е първият от последователите на Ал-Шига през тези две хилядолетия, който вижда с очите си кораб, прекосяващ безмерните пространства между звездите.

После вратата се отвори.

За пръв път в живота си Улсак преживя вцепенението на ужаса, който няма граници. Ако изобщо бе възможно да има архангели, сега стоеше пред един от тях.

Съществото се рееше във въздуха, дългите му одежди стигаха до пода и онова, което му заместваше очите, се взираше с бездушна внимание в човека.

— Аз съм Лоза — прошепна то. — Покори се на волята ми и чрез мен ще се явиш като Ема пред народа си.

Висшият ула още изпитваше мразовитото докосване на черния страх всеки път, когато си припомнеше срещата. След време разсъдъкът го убеди, че не е видял нито ангел на Невидимия бог, нито някое друго легендарно създание, споменато в свещените книги.

И сега се постара да отърси спомена от мислите си, защото дори пред себе си не можеше да признае, че се е поддал на слабостта. Нима странната твар не се оказа накрая част от собственото му предопределение, явила се да му покаже пътя към висшето призвание на Ема? Твърде отдавна вярваше, че тази съдба му се пада по право.

Пусна пренебрежително книгата на пода и седна до единствената лампа, осветяваща стаята. Подреди листовите върху масата. Дадените му от Лоза указания бяха недвусмислени. Съществото показва мъдрост, когато го предупреди, че не всички събития могат да се направляват според желанията им. Улсак само трябваше да се погрижи някои нежелани обрати да не настъпят на каквато и да било цена.

Висшият ула прегледа набързо нарежданията, стигна до тридесет и първия ден и въздъхна шумно от облекчение. Веднага започна да чете какво му бе позволено или не да предприеме от този момент нататък. Време беше да премисли отново плановете си. Допусна една грешка, но втора щеше да се окаже пагубна.

Той ще е Ема. Нима всичко досега не съвпаднаше с пророчеството? Нищо не беше случайно. Нали Лоза се яви точно навреме за подготовката преди Великото затъмнение, очаквано само след пет празника? Тъкмо преди да дойде първият вестonosец, наблюдателите на небето предупредиха със страхопочитание водача си за предстоящото небесно знамение. Гадателите и шаманите нашепваха отдавна, че Великото затъмнение ще е най-доброто време Ема да се разкрие пред народа си. Тълпите още не знаеха нищо за знака на съдбата, но и те щяха да научат... в най-подходящия момент.

Улсак прегледа пак внимателно листовете и се усмихна. Време беше да даде наставленията си и на онзи особняк с черните дрехи, и да намери начин да внуши необходимото на другия предводител на неверниците.

Върна се при рафтовете, вдигна книгата от пода и прибра указанията в нея. После излезе.

— Застанете пред мен! — извика заповедно.

Подчинените ули побързаха да се подредят пред погледа му.

— Заповядвам — това да не се повтаря! И с каквито слова изрека волята си, така ще бъде написано и извършено, защото от днес нататък всяка моя дума е закон. Скоро ще настъпи Великото затъмнение и тогава ще разкрия истинската си същност.

Улсак говореше съвсем безизразно, втренченият му поглед пронизваше поред всеки от висшестоящите.

Улите се споглеждаха смутено. Само един имаше право да предрече, че думата му ще е закон — онзи, който щеше да се яви и разкрие... като Ема. И да ги поведе да завладеят Облака.

А водачът на клана ги гледаше и се усмихваше.

— И ще запомня кой ми е служил вярно в дните, преди да обявя сбъдването на пророчеството — добави той. — Имам вест. Пратете ми писаря и някой да отнесе посланието. Вече можете да си вървите.

Улите пак се спогледаха.

— Да остане и онзи, който не успя да изпълни заповедта ми — кротко изрече Улсак.

Обреченият спря като прикован и бавно се обърна да чуе присъдата си.

— Ще отидеш в храма на нашите праотци...

Висшият ула замълча и се взря в мъжа пред себе си. Винаги изпитваше изтънчено удоволствие, когато се вторачеше в очите на поредната си жертва.

— ...и там ще се прободеш — завърши равнодушно.

Другият пребледня като платно. Зениците му се разшириха. Някои ридаеха, други се хвърляха в краката на Улсак да молят за милост. Той чакаше да види какво ще направи този смъртник.

Мъжът се олюля и падна в несвяст.

— Махнете го от очите ми — изръмжа висшият ула отвратен.

Скоро остана сам.

Човекът, който очакваше мечтите му да се сбъднат, се изкикоти тихичко и отиде до прилепената към стената маса, за да си отреже парченце от любимия деликатес.

— Ама че хаос... — промърмори Букха, вперил поглед надолу към полето на закрития стадион, където хилядите адвокати и счетоводители разнищваха плетеницата от играта с Александър.

Дори до него стигаха измъчените вопли. Медицинските екипи вече бяха отнесли неколцина. Гаварнецът се ухили криво, щом се запита дали и от болничните легла ще продължат да искат по осемстотин катара на час за услугите си.

Тиа се обърна към него.

— Продажбите на билети отново нарастват като лавина, точно според предвижданията на Зола.

Младата жена разбърка коктейлите и предложи един на Букха.

— Е, значи и цената на твоите акции е скочила — отбеляза гаварнецът.

— Да, има от какво да съм доволна. Зола току-що обяви, че цената на всеки дял се е повишила още два пъти. Проклетата да съм, ако не прибрах още един милиард през последния час... поне на хартия.

— Хартия, изписана с кръвта на Сигма! — сопна ѝ се Букха.

— Ти и ксарнът измислихте тази лудост! — не му остана дължна и Тиа.

— Знам, знам — промълви гаварнецът и вдигна ръце, сякаш да се защити. — Но тогава си представяхме, че всичко ще остане само игра. Е, пак щеше да има някаква опасност, но как да предположа, че ще стигнем дотук...

Посочи хилядите уж хладнокръвни познавачи на закона и хитреци на сметките, които продължаваха да се щурат трескаво из стадиона.

— Хайде да не се караме. — Жената докосна ръката му в знак на помирение. — Получих съобщението ти в личния си комуникатор. Откри ли нещо?

— Да, може да се каже. Май намерих двама от онези, за които си говорихме.

Букха се дръпна от прозореца и седна зад бюрото си. С едно докосване на бутон затъмни стъклото, чу се и бръмченето на статичното поле, правещо подслушването невъзможно.

— Както е тръгнало, никоя предпазна мярка не е излишна — процеди той през зъби.

— Значи наистина си открил следа — предположи Тиа и се настани срещу него.

— Още ровим, за да намерим останалите. Дяволски трудна работа. Идентификационните номера са валидни, съвпадат със снимките на ретината и отпечатъците, взети при раждането им. Но толкова пъти са си сменяли имената, че едва ли можем да научим как се казват в момента. Повечето в моята служба за сигурност правят същото. Все едно, като че напипахме нишката към двама от тези особняци. Единият е толкова заклет наркоман, че в главата му едва ли е останала здрава клетка. Разправя, че спечелил парите при страхотен удар на комар, купил си билетите, после ги пробутал на някакъв дилър, за да си набави още дрога.

— За пет милиона катара?! С кого се майтапи този кретен?

— Освен това твърди, че го нападнали и му прибрали стоката.

— Ксарнска помия! — изръмжа Тиа.

— Именно.

— Значи сме в задънена улица. Нещастникът е подставено лице, а не знаем за кого играе.

Букха поклати глава и Тиа забеляза уплахата в очите му.

— Вторият също се дрогира отдавна, но има една сериозна разлика — последната му месторабота е консорциумът „Алма“.

Долната челюст на Тиа увисна. „Алма“ представляваше съвет на директори, които от името на Надзорниците осъществяваха малкото делови контакти между тях и другите обитатели на галактиката.

— Надзорниците са се намесили!

Гаварнецът кимна бавно.

— Но защо, вдън вселената да потънат дано!

За всички нощта беше неспокойна. Басаките най-сетне се оставиха да бъдат убедени от Зердж, че подземие то е най-подходящото място за тях, за да могат всички да си отдъхнат през нощта. Той също се съгласи да слезе.

Двете унищожени врати бяха неприятен проблем. Нямаше какво друго да направят, освен да струпат парчета от маси и други останки вместо барикади и да поставят на пост зад всяка по трима самураи.

Кратката шестчасова нощ отмина незабелязано и гафовете се измъкнаха от мазето.

— Не може да продължава така — нетърпеливо прошепна Оиши, когато грамадните воители нахлуха в кухнята да искат храна, а Мари ги посрещна с яростни крясъци, че точно те са виновни припасите да са толкова оскъдни тази сутрин.

— За добро или за зло, вече ги приехме — отвърна Алдин уморено и се прозина. — Опитаме ли се да ги прогоним сега, ще имаме още двадесет и шестима смъртни врагове, готови да ни разкъсат на мръвки. Пък и как, дяволите ме взели, бихме успели да ги изритаме оттук?

— Могат да ни бъдат от полза — намеси се Такаши.

Оиши изгледа със съмнение своя брат и отдавнашен съратник, после промърмори:

— Спомни си какво казваше нашият император за кучетата... А за мен тези бойци са сякаш твърде много порасли кучета.

— Ей, внимавай само да не те чуе Зердж! — измънка стреснатият Алдин.



— Има на какво да се възхитим — храбри са в битките и изобщо не мислят за кожата си — упорито настояваше Такаши.

— Да не говорим пък за виковете, тъпите шегички и пиянството им — добави заядливо вазбата.

— Ако можем някак да осигурим абсолютната им вяроност към вас — невъзмутимо продължи опитният самурай, — ще си струва да понесем дори грубите им обноски.

Алдин опря глава на ръката си. Ех, да беше тук Ярослав!... Старият учен беше истинска енциклопедия на иначе никому неизвестни ритуали и обичаи. А би било твърде глупаво да попита направо басаките как да спечели тяхната преданост. Ще му се изсмеят.

— Как ми липсват няколко глътки саке! — унило каза Такаши. — Веднага ще ми прояснят главата.

И точно тогава прозрението споходи вазбата. Сякаш преди цели векове слушаше лекцията на Ярослав като млад студент. Тогава професорът говореше за някои предфеодални обичаи на гаварниците, съхранили се еднакви на хилядите заселени от тях светове.

Алдин направи ненаатрапчив знак на Зердж, че иска да говори с него, а вече му се гадеше при мисълта какво предстои.

Басаките стояха в полукръг пред Алдин, съсредоточените им погледи показваха само страхопочитание. Дори самураите бяха малко стъписани и обсъждаха ставащото шепнешком, застанали зад гафовете. Ура беше последен. Вдигна оцелелия във вчерашния погром супник и го поднесе на вазбата, който се бе качил върху останките от тезгяха.

Алдин надникна в съда и се опита да спре насила спазмите в стомаха си. Нямахше връщане назад. Иначе бесните гаварници щяха да го заплюят и битката до пълно изстребление между тях и хората беше неизбежна.

Затвори очи и поднесе супника към устните си. Усети горещата течност. Насили се да я поеме в устата си и соленият вкус едва не го принуди да избълва всичко обрагно.

Най-после преглътна. Трябваше да го направи! Втора глътка, още една... А още не бе изпразнил съда и до половината.

Течността се стичаше в гърлото му. Надигна още малко супника и се престаши да си послужи с малка измама. Тънки струйки обагриха брадичката и дрехите му. Но всъщност само чу насърчителни викове от самураите, басаките веднага се присъединиха гръмогласно, удряха с дръжките на брадвите си по пода.

Тежестта в ръцете му намаляваше. Преглътна тежко и надигна съда докрай, обливайки лицето си с последните капки.

Отвори очи и погледна гаварниците. Като един вдигнаха оръжията над главите си и изреваха одобрително. Алдин се усмихна. Видя, че дори Оиши клати глава учудено, но след миг странната усмивка на лицето му се превърна в гримаса на болка, защото Ура стовари лапата си на рамото му, за да покаже дружелюбие.

— Тауг Алдин, сега части от нашите духове обитават твоята плът! — изрева главатарят на басаките. — Вече ще ти служим вярно. Дори предишният ни господар не предложи да съедини душата си с нашите.

Вазбата се изуми, щом чу последните му думи. Не бе и допускар, че Сигма няма да направи необходимото, за да си осигури предаността на своите телохранители. Но пък мъртвият кох не бе се занимавал подробно с антропология на първобитните народи и едва ли е знаел за подходящия ритуал.

— Тогава чуйте ме — важно изрече Алдин и гафовете веднага прекратиха врявата. — Вярно е, че съм само голокож и за мен е чест воини като вас да ми служат.

Басаките пригнаха и започнаха да подхвърлят неприлични предложения как да го снабдят с козина.

— Но вие позволихте предишният ви господар да загине, макар и само да ви плащаше, за да го пазите.

Всички се смълчаха веднага, защото не искаха да си спомнят провала.

— Не казвам това, за да ви засрамя — кротко продължи вазбата, — а за да ви обещавам почести и душите на мнозина слуги. Но има само един начин да заслужите почестите. — Изчака и гафовете се хванаха на ораторския трик. Закресяха, че искат по-скоро да чуят отговора на загадката. — Ще ми се подчинявате дори в разгара на битката, а ако не съм сред вас — на Оиши или Зердж. И дори врагът да стои пред нас, ако ви кажем, че няма да се сражаваме, така ще бъде.

Воините замърмориха, но Алдин вдигна опразнения супник и те затихнаха.

— Аз поех мънички частици от вашите души, от силата и мъдростта ви. Доверете ми се, не се впускайте в дребни безсмислени схватки, ако поискам това от вас. В отплата за подчинението накрая ще ви поведе към най-великото сражение, за каквото не сте и мечтали.

Гафовете изразиха оглушително съгласието си. Алдин слезе от тезгяха и запристъпя напето към кухнята, последван от Зердж и Мари.

— За какво решително сражение говориш? — учуди се приятелят му.

— Все нещо трябваше да им обещаая. И си послужих с най-съкровено им желание.

— Но ако няма никакви битки до края, ще си имаме сериозни главоболия. Защото който е пил от кръвта им, не може да ги лъже.

— После ще се тревожа за това — уморено промълви Алдин, докато оглеждаше кухнята.

Затича се към отсрещния ъгъл, наведе глава над мивката и побърза да повърне двата литра гаварнска кръв, която бе успял да погълне само преди минути.

— Значи Надзорниците са се набъркали в играта — каза Ярослав, сякаш това беше общоизвестен факт и никак не го тревожеше.

— Май вече си чул от някого? — рязко попита Тиа.

— Разбира се, мила моя. Разбира се!

Жената изгледа стария учен. Не знаеше дали да му се сърди, че нищо не е споделил досега. Но дори не знаеше защо й хрумна да поговори с него. Откакто Алдин бе запратен в Дупката, той като че странеше от всичко свързано с играта и не проявяваше безпокойство за твърде вероятния лош край на своя приятел.

— Мислех си, че поне те интересува какво ще стане с Алдин.

— Естествено — сдържано потвърди Ярослав.

— Ама хич не ти личи! Той е долу вече седемнадесет дни, а ти не правиш друго, освен да седиш в тази тясна дупка и да си четеш проклетите списания по мрежата.

— А какво ми предлагаш? — тихо попита той. — Изследователската работа поне ми отвлича вниманието.

— Защо не опиташ да помогнеш някак на Алдин?

— Как по-точно?

Тя не измисли какво да отговори и се тръшна сърдито на един от столовете в овехтялата стаичка.

— И на тебе не ти е все едно дали ще оцелее, нали? — внимателно попита старецът.

— Само той ми остана — промълви Тиа и очите ѝ се наляга със сълзи. — Пък аз все се държах като кучка с него. Опитваше се да ме предпази от Габлона, а аз го мислех за стар досадник. Алдин е единственият човек, който някога се е държал мило с мен.

Ярослав се облегна на своя стол и въздъхна.

— Чувстваш се самотна. Ще ти мине.

— Трудно ще е. На никого не вярвам. Дори някой мъж да прояви интерес към мен, аз веднага започвам да подозирам, че се е поблазнил от формалното ми положение на кох или си мисли, че още имам влияние като някогашна любовница на Корбин.

Изрече името със страшна ненавист.

— Не забравяй, че и ти си от рода Габлона. Алдин ти е вуйчо само по брак.

— Но единствен той виждаше и уважаваше човешкото у мен!

Тиа се извърна за миг. Искаше да се съвземе. След малко лицето ѝ отново беше сковано от маската на равнодушието.

— Как ми се иска никога да не се бях замесвала във всичко това... — каза тихичко.

— Нямахме друг начин — успокои я Ярослав. — Хората на Корбин все някога щяха да се разправят с Алдин. Бяхме принудени да измислим нещо, за да имат поне равни шансове. Само че се намесиха и непредвидени обстоятелства...

— За Надзорниците ли говориш?

Ученият се засмя, стана и изключи терминала на комуникационната мрежа.

— Тази сутрин май напипах онова, което търсех. Имах подозрения от самото начало. Да ти кажа право, досега се мъчех само с половината парчета от картинката. Затова останах тук. Не биваше да казвам на Алдин, за да не го разтревожа още повече.

Той пристъпи към вратата на единствения килер, дръпна я и отскочи назад. Дрехи, книги и купчини хартия се разпиляха по пода. Бяла проскубана котка с едно синьо и едно зелено око изгледа недоверчиво Тиа и със скок се прибра в килера. Ярослав също се напъха вътре и започна да рови.

— И аз ще предприема малко пътешествие, мила — съобщи приглушено.

— Къде отиваш?

Старецът показва главата си от килера и се усмихна.

— Предпочитам да не се разчува. Към края нещата може да станат много напечени. Моля те за една-единствена услуга. Наминавай насам да храниш Таня. Намерих я... тоест тя ме намери онзи ден и се сприятелихме. Между другото — подметна той, сякаш ей сега се сети, — ако имаш възможност, хвърли едно око на транспортните фирми, които твоят род притежава. Може би подозренията ми са пълна глупост, а може и да съм налучкал истината. Затова тръгвам — ще се погрижа някои неща просто да не се случат.

— За какво говориш? — попита обърканата Тиа.

— За другата половина от картинката. Осланям се на предчувствията си. И ти ще се досетиш веднага, когато видиш ключа към тайната.

След миг Ярослав излезе от килера, нарамил протъркана раница, целуна забързано момичето по бузата и тръгна към вратата.

— Кога ще се върнеш? — викна Тиа към гнусно вонящия коридор.

— Знаем ли...

Старият учен се скри зад ъгъла. Подсвиркваше си фалшиво.

## 10

— Това е истинско безумие! — изграчи Оиши.

Беше нащрек и се оглеждаше непрекъснато.

Северната порта на квартала за чужденците вече остана зад гърбовете им. Щом свърнаха зад ъгъла, престанаха да я виждат.

— Имаме нужда от храна, други припаси и преди всичко от информация. Смятам да отида до Седа — отвърна Алдин.

— Но не бива така да се излагате на опасност! — почти се примоли самураят.

— Гафовете ми се заклеха във вярност — прошепна вазбата в ухото му. — Трябва да им покажа, че и аз съм готов да рискувам, когато се налага.

Оиши премълча. Не му се искаше да признае колко логичен е доводът на неговия господар. И не се съмняваше, че Асано би постъпил точно по същия начин. Не приличаше на онези даймио, които само се свираха по крепостите си. Сблъскаше ли се със затруднено положение, предпочиташе да срещне заплахата лице в лице.

Когато сегашният му господар обяви нехайно, че също ще дойде, гаварнските воители се разкрещяха възхитени. Японецът забеляза, че и неговите съратници се споглеждаха и си кимаха одобрително.

А от присъединяването на басаките вече имаше полза. Тридесет самураи под командването на Такаши останаха да бранят и укрепват кръчмата. Останалите осем и всички гафове тръгнаха с Алдин.

Не беше празник и по улиците се тълпяха алшиги, заети с обичайните си дела. Млади мъже и жени, облечени в характерните си прилепнали дрехи и мантии, минаваха край тях на групички и оглеждаха чужденците враждебно. Мари вървеше до Алдин и водеше групата към Седа.

Вазбата знаеше толкова малко за последователите на Ал-Шига, че почти очакваше градът да прилича на лошо режисирано видеошоу — стиснали дръжките на ножове убийци се промъкват из зле осветени

кътчета, а по пустите улици само притичват забулени фигури, бързащи за някоя тайна среща

Но дори в свят като Дупката жителите му трябваше да се грижат за прехраната и другите си нужди, колкото и да беше чудата вярата им.

По улицата бяха наредени открити сергии и продавачите предлагаха какви ли не стоки. Чудесно изтъкани килими бяха проснати до изящни сребърни накити, имаше мебели от непознати видове дървесина, грънци, майсторски нарисувани молитвени картички, които се палеха като дар в храмовете.

На примитивната планета бяха забранени всякакви технически новости и Алдин се почувства освежен от липсата им. Виждаше изделия, до които се бяха докосвали ръцете на занаятчии, горди с уменията си. Разпалено канеха чужденците да огледат стоката им и да си изберат каквото им допада.

За да стигнат до най-близкия булевард, трябваше да минат и през пазара за храни. Вазбата си припомни неохотно, че първобитните светове си имат и сериозни недостатъци.

Газеха захвърлени гниещи отпадъци, защото развалеше ли се нещо, продавачите просто го смятаха от сергията.

Табу, наложено върху месото, позволяваше да се продават само плодове и зеленчуци. Имаше какви ли не тропически лакомства, всякакви храни от зърно, отглеждано в обширните ниви отвъд градовете. Срещаха гъби и лишеи, отгледани в подземията с горещи извори под целия град. Един вид гъба и продавачите ѝ приковаха вниманието на Алдин. Бе чел за тях още преди слизането си в Дупката. Искаше да се убеди със собствените си очи.

Гъбата беше дълга няколко метра и смътно напомняше гниещо човешко тяло. Бяха дали на това чудо съвсем подходящото име „вонящия труп“. Имаше удължено стъбло по средата и пет израстъка — един кръгъл на мястото на главата и четири за ръце и крака.

Колкото повече приличаше на човек, толкова по-ценно ставаше растението. Специалистите по отглеждането ѝ откриваха какви ли не хитрини. Кръстосваха различните видове, подрязваха внимателно от самото начало и принуждаваха гъбата да израсне в желаната от тях форма. Майсторите следваха тайните правила, предавани от незнайно колко поколения и понякога създаваха истински шедьоври с пръсти на ръцете и краката, лица и дори бледобяла коса.

Разбира се, взимаха за тях баснословни суми, като се случваше да разменят творението си за равно тегло зелен кехлибар.

Важно беше и съзряването. След отрязването вътрешността на растението започваше да се превръща в зелена гъста течност, която ферментираше. Отвореха ли деликатеса прекалено рано, течността още съдържаше само захар, закъснееха ли — вкисваше. А и това създадено от природата питие бе единствената възможност алшигите да заобиколят забраната на алкохола. За някои ценители на „вонящия труп“ важен беше именно ароматът при разрязването, а опиянението — само допълнително удоволствие. Някои ритуали продължаваха по цял ден, докато се стигне накрая до забиването на ножа в гъбата. Поканените гости се чувстваха особено почетени, че могат да вдишат това скъпоценно ухание.

Самураите около Алдин наблюдаваха с погнуса голямата сергия. Май скоро щеше да има успешна сделка. Неколцина наддаваха за забележителния екземпляр, макар да не беше от най-редките шедьоври. Любопитството на вазбата се изостри и той забави крачка.

Назовалият най-високата цена тържествено повика сродниците си да вдигнат скования като ковчег сандък, за да отнесат лакомството за жадуваното домашно пиршество.

Следвайки традицията, продавачът извади нова гъба, дълга едва половин метър и значително по-малко приличаща на човек. Бръкна в гънките на мантията си, извади кинжала и с едно рязко движение разреза растението от край до край. Чу се сочен мляскаш звук. Всички наоколо се наведоха да подушат и отсъдят като истински познавачи.

— Богат, плътен аромат!

— О, не, твърде кисел е. Най-добрата зрялост на това парче е отминала.

Ветрецът довя миризмата до Алдин, чийто стомах се сви на секундата. Явно имаше основателна причина да нарекат гъбата „вонящия труп“.

Продавачът се обърна към малък поднос с чашки, потопи ги една по една в разрязаното растение и почерпи клиента и роднините му. Кашавото зелено питие излъчваше и слабо дъгоцветно сияние от гниенето. Вазбата се постара да не покаже отвращението си, но побърза да се махне. Самураите мърмореха мрачно, а гафовете се



подсмиваха — за тях цялото представление беше най-обикновена проява на нрави, равняващи се с техните по грубост и първобитност.

Групата тръгна по тясна улица, където нямаше нито една открита сергия. Мари обясни, че това е пряк път до Седа, а и няма да минават през най-претъпканите места из пазара. Тя уверяваше Оиши, че няма никаква особена опасност, но за миг Алдин си представи, че е попаднал точно в измислицата, която си представяше преди. Тук наистина се откряваха врати, неколцина надничаха страхливо, после се отдалечаваха с подтичане, скрили обемисти пакети под мантиите си. Други, чакащи край къщите, се възползваха от шанса, нахлуваха вътре и трясваха вратите.

Вазбата изгледа жената, веждите му се извиха от недоумение.

— Тук са търговците на месо. А единственото местно животно, което си струва да ядеш, прилича много на прасе и също е табу. Тъпите твари направо блаженстват долу из пещерите. Хранят се с отпадъците от гъбите, а пък осигуряват предостатъчно тор. Всеки яде месото им, но не желае да го види някой ула или заядлив старец. Затова повечето алшиги се затварят в къщите си, когато плюскат месо. А и не е много разумно да ги зяпаш, ще си помислят, че искаш да ги разпознаеш.

Алдин накара всички да побързат, за да излязат по-скоро от уличката.

— Сега пък стигнахме до търговците на „хаучма сул“ — прошепна Мари с нескрита погнуса, когато доближиха следващия ъгъл.

— Те какви са?

— Според мълвата някак карат едно растение да пълзи по човешки скелет, докато погълне напълно костите и корените заемат съвсем точно мястото им. — Алдин едва потисна тръпката на ужас. — Алшигите обожават тези гадости като „вонящите трупове“. Окачат ги за украса, та да не забравят, че са смъртни.

Още в началото на новата улица групата спря. Всички се стъписаха от гледката. Навсякъде висяха стотици лози, имитиращи съвършено човешки и гаварнски скелети. Вазбата поспря да разгледа някои от тях отблизо и търговецът мигом изскочи от магазинчето си, готов да продаде нещо дори на един проклет чужденец.

— Най-прекрасните „хаучма сул“, които ще намерите в цялата Дупка — забърбори, без да си поема дъх. — Вижте само, вижте —

всяко ребро е където трябва, дори всички зъби си има! Ама пребройте ги, ако не вярвате!

— Как ги правите? — попита Алдин, щом се сети за страшничкото обяснение на Мари.

Мъжът се усмихна и размаха пръст насреща му.

— А, това също е от тайните на Ал-Шига. Кажем ли ви, ще престанете да купувате.

— Просто ми беше интересно — промърмори възбата и се дръпна.

— О, може би едно мъничко детско скелетче ще ви е повече по вкуса?

— Извинете, но не смятам да купувам. Само разглеждах.

— Свинско лайно! — изсъска търговецът и се изхрачи в краката му, но отскочи плашливо, щом басаките изръмжаха.

Най-после стигнаха до правия като стрела булевард, водещ право към целта им за днес.

Небесният асансьор се издигаше в небесата пред тях. Разбира се, виждаше се от всяко място, но само отгук творението на Първобродниците се разкриваше в цялото си величие.

Дори Алдин, който бе виждал с очите си повечето чудеса в галактиката — от гигантския пръстен Колбард до останките на избухнала неотдавна свръхнова звезда, изпитваше страхопочитание от гледката. Като всичко друго, което Първобродниците бяха оставили след себе си в Облака, невъобразимата кула надхвърляше несравнимо с трайността си който и да е градеж на хората или гаварниците.

Басаките и самураите не откъсваха погледите си от Небесния асансьор и макар да не разбираха предназначението му ясно като Алдин, вярваха, че само богове са способни да сътворят подобно нещо.

— Ако успеем да срещнем подходящия човек — обади се Мари, — ще е някъде наоколо.

Тръгнаха след нея през огромния площад около Седа.

Бе настлан със същия материал, който Първобродниците бяха използвали за външно покритие на кулата. Само че блестящата, наглед метална повърхност едва се виждаше, защото от единия си край до другия площадът бе покрит с останките от хилядите празници през вековете. Във въздуха тежеше непоносимата смрад на разлагаща се

кръв, затова възбата и японците закриха лицата си и положиха усилия да не се простят набързо с изядената наскоро закуска.

Лек повей донесе до тях и кълба дим от един храм наблизо. Алдин трепна и се обърна към сградата. По външните стъпала се изкачваше шествие. Влачеха някого в жълта мантия. Писъците на жертвата се разнасяха с неприятните миризми по вятъра.

Ужасеният възба се закова на място. Но разстилацията се от горната площадка дим закри изкачващите се и му оставаше само да си представи страхотиите, които се вършеха там.

От вътрешността на храма излязоха още хора, нарамили тела в савани. Те също започнаха да се катерят след шествието. Всички други, които кръстосваха площада по някаква работа, дори не поглеждаха към разиграващата се драма, толкова бяха свикнали с жестокостите на своите култове.

— Най-добре да продължим нататък — прошепна Мари, стиснала лакътя му.

Накрая стигнаха до основата и се изкачиха до широката площадка около кулата.

Тук цареше хаос.

Търговците от други светове седяха зад сгъваемите си масички и се пазаряха с местните жители за скъпоценния зелен кехлибар. Повечето бяха от „дневните скокливци“, както ги наричаха презрително онези, дръзнали да се заселят в квартала на чужденците.

Плахите търговци слизаха с първата кабина сутрин, купуваха каквото можеха на дневна светлина и отново се понасяха нагоре към безопасността още с падането на здрача. Алшигите мразеха всички чужденци, но поне бяха склонни да уважават онези, които дръзваха да живеят до тях. Към „дневните скокливци“ обаче нямаха никакви задръжки.

Младежите се забавляваха чудесно, като се скупчваха около Седа и замеряха търговците с боклуци. А местните купувачи смятаха за особено изтънчена шега след честна сделка да прережат гърлото на търговеца. Според тяхната вяра беше особен грях да убиеш с користни подбуди, затова разправяха ли се с жертвата и телохранителите й, убийците все пак оставяха уговореното количество зелен кехлибар и си тръгваха.

Естествено, наставаше страхотна бъркотия, защото съседите на мъртвеца се хвърляха да докопат първи плячката.

А местните жители имаха още един чудесен повод да охулят алчността на ненавистните чужденци.

Не пропускаха и възможността да изстребят непредпазливите, оцелелите започваха да се боричкат още по-стръвно за нарастващите купчини скъпа стока и щом натъпчеха бездънните си джобове догоре със зелен кехлибар, бързаха да се скрият в кулата.

Алдин обикаляше бавно основата, а алшигите се взираха неприязнено в него. За щастие в тълпата не се мяркаха сини мантии, както Мари бе предвидила — денят беше свещен за техния клан и всички се събраха в храмовете си.

— Алдине! Ей, Алдин Ларайс! — неочаквано подвижна някой.

Вазбата се обърна. Един мъж му махаше оживено от сергията си.

— Уил Уедзър!

Поклати глава учудено и махна на телохранителите си да го последват. Тълпата се отдръпна неохотно да им направи път. Уедзър заповяда на петимата си въоръжени стражи да отстъпят, самураите и басаките образуваха защитен кръг около сергията. Алдин влезе при стария си приятел, който натисна лостче и капациите се спуснаха с внушителния трясък на гилотина. Чу се гневен вопъл на самурай, после гласът на Мари, която побърза да разсее опасенията на японцеца.

Вазбата се ухили широко и стисна единствената здрава ръка на Уедзър. Стори му се както винаги, че щом срещнеше своя съученик и съучастник в ранните комарджийски изпълнения, забелязваше липсата на поредна част от анатомията му, заменена с лъскава протеза, при това украсена със скъпоценни камъни и изящни гравюри.

Дясната си ръка бе загубил, още когато двамата препиха в студентските си години и решиха да излязат на лов за дракони на планетата Мейси.

И двете уши на Уедзър бяха изработени от сребро. Някой му ги бе отрязал при кръчмарско сбиване. А сега Алдин се взря изумено в лицето на приятеля си — носът му се видя платинен.

— А, да, смъркалото — подсмихна се заклетият авантюрист. — Помниш ли оня гаф Орклън, дето отдавна ме пази? Ами имахме дребен облог и той си помисли, че го пързелям. Отхапа ми носа.

— Току-що видях Орклън до сергията ти! — възкликна вазбата.

— Сдобрихме се — равнодушно обясни Уедзър.

Алдин поклати глава и реши да не разпитва за подробностите. А търговецът бръкна в един дълбок джоб, извади плоско шише и му го предложи.

— Да знаеш, че съм заложил няколко хиляди на тебе — подхвърли, докато зажаднелият възба отпиваше ненаситно.

— Как, дяволите те взели, се набърка в залагането? Нали само коховете участват?

— Всичко се промени — ухили се Уедзър. — Тоя път целият Облак си рискува паричките.

Той се впусна в обяснения за сложния тотализатор и нелегалния пазар на опции за билети, разцъфнали около играта.

Алдин кимаше засмян.

— Ей, ти май вече си научил за тотализатора — усети се накрая приятелят му. — Възбата вдигна рамене. — Да ти кажа право, доста комарджии разчитаха вече да си ритнал камбаната.

— Ау, колко ми е жал да разочаровам тази сган! — озъби се Алдин.

— Между другото, вредих се за билети в самото начало. Спечеля ли, изплащат ми пет милиона катара за един — победоносно обяви търговецът.

— Дано поне от срам си заложил на мен. — Уедзър само въртна глава. — А чу ли се нещо кой е започнал цялата история с тотализатора?

— Разнесе се слух, че кох Зола има нещо общо с това.

Възбата за миг зарея поглед нагоре. Устните му се изопнаха в тънка усмивчица.

— А ти няма ли да подскажеш нещо на старото си другарче? — попита търговецът, изгарящ от желание да научи някоя тайна.

Алдин се опомни от унеса и се вторачи в него.

— Ако играеш на борсата, отърви се от всички опции.

— Но защо?!

Възбата му се ухили.

— Искаш ли да сключим малка сделка?

— Вече наострих уши — засмя се Уедзър на шегата си.

— Имам нужда от две неща. Първо, контакт с алшигите. Ще поискам от тях храна, припаси и преди всичко информация.

Търсачът на приключения поумува малко, преди да отговори.

— Чудна работа... Един уарди — от онези с жълтите мантии — намина насам само преди час. Питаше за тебе. Казах му да те търси в квартала на чужденците, ама той предпочитал да се срещнете на друго място.

— Що за тип е?

— Не си каза името, но моите стражи го познават.

Алдин кимна, Уедзър вдигна единия капак и кресна на Оркълн да потърси онзи от жълтите, който бе идвал преди малко. После попита:

— Кое е второто?

— Помислих си, че би могъл да откриеш един мой стар приятел.

Вазбата му посочи да затвори пак капака и се приведе към металното ухо.

— Ела с мен, чужденецо.

Личеше, че този човек е свикнал да му се подчиняват, а и сребристото вземо по ръба на мантията му показваше високо положение. Макар и сравнително нисък, беше набит и могъщ мъж. Лицето му беше квадратно и сякаш издялано, също като раменете. Черната коса се спускаше до раменете. Още в първия миг Алдин забеляза тъмния пламък в очите му. Не знаеше дали да го тълкува като страховита устременост към някаква цел или... лудост. На кръста на мъжа бе препасан широк кожен колан, от който висяха малка торба и оръжия в калъфи, инкрустирани с безценния зелен кехлибар.

Вазбата погледна през рамо към Уедзър. Възможно ли беше Корбин да се е свързал и с него, за да го подмами в капан?

— Та той тържествено заложи главата си, че нищо не те заплашва! — прошепна настоятелно Мари.

Религиозният водач сякаш я чу.

— Нима не вярваш на думата, която ти дадох?

В гласа му се прокрадна студ.

— Добре, ще дойдем с тебе — безстрастно изрече Алдин.

Самураите веднага се наредиха около него, гафовете ги наобиколиха, а Оиши както обикновено се озърташе, готов да се

хвърли между господаря си и всеки източник на опасност.

Мъжът в жълто наблюдаваше любопитно. По-добре нека мисли, че съм прекалено предпазлив, каза си възбата. Ако дори за миг му хрумне, че може да му се размине безнаказано, ще ме пречука ей така, да се поразведри.

След няколко минути Алдин осъзна, че алшигите наоколо бързат да се дръпнат настрана не заради многобройните му телохранители, а защото виждаха кой върви отпред. Очите на всички бяха приковани в този мъж. Хората сред местните жители внимаваха да не го доближат прекалено и мънкаха неясни закани.

А той не поглеждаше никого. Нито се перчеше като някои, нито се стараеше да се промъкне незабелязано сред тълпата. Вървеше, сякаш се разхождаше по безлюден селски път.

Самураите го обсъждаха помежду си съвсем тихо, но възбата ясно долавяше възхищението им от тази непоклатима увереност и хладнокръвие.

Пресякоха площада и стигнаха до подобната на дълбок тунел порта, водеща към кварталите на сектата Уарди — алшигите с жълти мантии.

Без да забави крачка, водачът им навлезе в тъмнината. Макар и широк, тунелът беше претъпкан от множеството, стремящо се да мине в обратната посока и да излезе на площада. На Алдин му се искаше да остане настрана, докато тълпата се махне, защото теснотията даваше превъзходни възможности за засада, но мъжът просто продължи напред.

Оиши погледна с ням въпрос господаря си, после вдигна рамене — не искаха да изостанат и разчитаха само на честността на този непознат.

Но и тук всички бързаха да се дръпнат от пътя на мъжа, който пореше човешките вълни като кораб. Внезапно някой се хвърли стремително, под сводовете отекна сподавен вик.

Водачът се извъртя гъвкаво и леко, дясната му обувка се заби в нечие тяло сред пукота на строшени ребра. В същия миг лявата му ръка, вече стиснала нож, се плъзна по гърлото на друг човек, който се свлече с писък, притиснал длани към врата си в напразен опит да спре кръвта.

Всичко свърши още преди Алдин да забележи, че двамата в зелено от сектата Бенгада държат кинжали и носят червени превръзки на челата си.

Самураите кимнаха с уважение. Властният мъж не прибра острието в ножницата, а се вторачи едва ли не с безразличие в десетината зелени наблизо.

— Днес вече опитахте два пъти — изръмжа. — Не ви ли стига?

Противниците изчезнаха безмълвно в тунела, изоставяйки телата на мъртвите си сподвижници.

— Няма да ви забавя много — обеща водачът и се наведе над първия труп.

Алдин се извърна. Предпочиташе да не види как торбата на колана ще се издуе от още два трофея.

Навлязоха в същинския град на Уарди. Повечето жълти по улицата бяха хора, но тук-там се срещаха и гаварнци. Всички се покланяха на повелителя си и протягаха десните си ръце с дланта напред. Като по-високопоставен от тях, той изобщо не отвърщаше.

Накрая сви в тясна пресечка. Малката врата се отвори, още преди да е доближил прага. Алдин се обърна за миг — десетки алшиги в жълти мантии излизаха от незабележими изходи в стените и се нареждаха в жива стена. Вазбата и Оиши се спогледаха, но не казаха нищо.

Групата спря пред вратата. Предводителят на самураите разбута останалите и влезе пръв. Напрежението му личеше. Тук беше идеалното място за клопка. Намираха се в другия край на града, може би на пет километра от кръчмата. А довелият ги в твърдината си мъж можеше да свика в миг хиляди фанатици, покорни на волята му.

Телохраниелите на Алдин се взираха с недоверие в сградата и околността. Но връщане нямаше. Отчаяно се нуждаеха от връзка с алшигите, а и вазбата не би си позволил да трепне точно сега — би се изложил не само пред местните, но и пред своите.

Застана до Оиши и заедно пристъпиха в крепостта на улата.

Всичко беше толкова обикновено, но в същото време изящно, че вазбата се смая. Осветеният от високи прозорци атриум водеше към вътрешен двор. По стените висяха разноцветни ивици плат, украсени или със сложните писмена на алшигите, или с чудати орнаменти от спирални галактики и звездни купове.



А насред двора дори бликаше фонтан. Лекият дъх на сярата подсказваше, че водата е от някой горещ извор, каквито имаше хиляди по цялата Дупка.

Мъжът покани с жест Алдин да седне на нисък диван. Посочи на Зердж, Мари и Оиши да се присъединят към тях. Останалите от групата седнаха на пода в атриума.

— Името ми е Улсак. А ти си Алдин Ларайс.

Вазбата впи поглед във висшия ула на Уарди. Вече бе слушал за него от Мари — бил най-опасният сред шестимата предводители на кланове.

— И тъй, ти би искал да се споразумеем — лениво продължи Улсак, докато отвързваше окървавената торба от колана си, за да я подхвърли на един слуга.

— Прав си — потвърди Алдин, след като си наложи спокойствие.

— А какъв е смисълът?

Погледът на мъжа отсреща пронизваше.

— Можем да си помогнем взаимно.

Висшият ула отметна глава назад от несдържан смях.

— Дребно човече, няма нищо сред звездите, което ти е по силите да ми поднесеш. Но аз мога да ти дам всичко. Твоят живот ще се превърне в поучение за света.

Погледът на Алдин зашари неспокойно из сенките на двора и няколкото коридора.

— О, не — кротко промълви Улсак. — Никой не се крие там. Такива пошлости са присъщи само на неопитните младоци. Пожелая ли да умреш, ти все едно вече си мъртъв.

— Струва ми се — прекъсна го Оиши, — че и ти си само на косъм от смъртта.

Улата се изкикоти, сякаш излая куче.

— Дързък си. А ще ти стигне ли храбростта да кръстосаме остриетата си още сега?

Самураят се надигна, готов да приеме предизвикателството, но вазбата му махна заповедно да седне.

— Дойдохме тук с мир. Той заложи главата си срещу живота ни. Ние само искаме да се договорим за размяна и някои сведения.

Алдин знаеше, че дори Оиши да победи страшния противник, никой от тях няма да живее още дълго. А и след нагледния урок в

тунела се съмняваше, че дори най-добрият сред японските майстори на сабята може да бъде равностоен в двубой срещу Улсак. Впи поглед в очите на предводителя и разбра, че самураят е готов да загине в схватката само заради няколко оскърбителни думи — обичайно начало на пазарлък.

— Чуй словата на онзи, комуто служиш — с внезапно охладнял твърд глас рече Улсак.

Вазбата се втренчи още по-напрегнато в японеца.

— Друг път — прошепна и най-сетне Оиши се отпусна на дивана, но не преди да изгледа непреклонно улата.

Алдин се обърна към повелителя на Уарди и успя да долови на лицето му одобрението за достойното държание на самурая.

— Ако свършихме със заплахите, нека се разберем за условията.

— Е, да чуем какво можеш да ми предложиш — милостиво каза висшият ула.

— Извън вашия свят съм човек с високо положение. Щом свърши изгнанието ми тук, мога да уредя само за вашия клан правата над търговия с най-качествените оръжейни сплави. Каквито и разкошни вещи да пожелаеш, ще ги имаш. Кажи желанията си и ще бъдат изпълнени.

Улсак се намести по-удобно и пак се засмя.

— Слушам обещанията на човек, чийто край приближава. Не можеш да ми предложиш нищо, пренесеш ли се в отвъдното. Думите ти са само кух звук.

— Защо си толкова сигурен, че ще умра на тази планета?

— Не се преструвай на глупак. Та това е светът на Ал-Шига, братството на ножа. Ти си само нищожен натрапник. Нима си въобразяваш, че не знам защо си тук?

— Добре, ти ми кажи.

— Заради играта — бавно изрече Улсак и се приведе напред, вторачен в Алдин.

— Значи знаеш? — Улата кимна насмешливо. — Но щом е така, защо търпите своеволията на онези, които бродят сред звездите? Известно ми е колко ни мразите. Защо допускате Дупката да се превърне в място за забавления на небесните господари?

— Защото това развеселява и нас — снизходително отвърна улата.

— Нима?

— Онова, което вършите, е неотделима част и от нашата игра.

— Как е възможно?

Улсак поклати глава, сякаш разговаряше с невежо детенце.

— Би трябвало да си научил вече, че Улман, Великият празник, се пада в последния ден от вашата „игра“.

— Двойното затъмнение — намеси се Мари, щом видя изписаното по лицето на вазбата недоумение. — Всички в града знаят. Двете луни ще закрийт слънцето едновременно.

— Какво ни засяга това?

— Желая да предложи нещо на тебе и твоите подчинени.

— Слушам те.

Алдин изведнъж настръхна.

— Когато небето потъмнее, елате при мен.

— А ти какво ще правиш?

— Ще те убия, разбира се. Друго ли очакваше?

— Благодаря за предложението, но май ще откажа.

— Още не разбираш — въздъхна висшият ула. — Допадаш ми. Хареса ми, че твоите телохранители се опълчиха срещу Исма. Имат вид на корави воители. Ако сам дойдеш при мен, ще се погрижа да не страдаш. Ще те упоим за церемонията, а бойците ти ще пощадя, за да служат на мен.

Вазбата клатеше глава изумен.

— Нали ти казах, не разбираш — повтори Улсак. — Ние от Ал-Шига не ще ти позволим да си тръгнеш отгук. Можем да избием всички ви, когато пожелаем.

— Защо не го направите още сега?

— Имам си причини.

— Аха, просто предпочиташ сам да ти дойда като кротко агънце на заклание.

Алдин се изправи рязко. Оиши изръмжа две-три думи на японски и самураите притичаха да бранят господаря си. Улата си седеше на дивана срещу тях, но се чу шумолене и петдесетина убийци в жълто се появиха внезапно от сенките и се подредиха от другата страна на фонтана.

— Щом е така, да свършим с тази работа веднъж завинаги — изсъска предводителят на самураите.

— Не е нужно — нехайно отвърна Улсак. — Дори е грешка. Само се опитвах да проявя дружелюбие към вас, а вие се обидихте.

— Поиска от нас да припълим в краката ти, молейки да ни погубиш, но знай, че ние — четиридесет и седемте ронина, ще умрем с оръжие в ръка.

— Жалко. Чуйте какво ще ви сполети. Преди небето да потъмнее, ще обявим, че е настъпил часът за нова жертва. И ще ви подгоним. Когато успеем, ще хванем жив. И ще отведем оцелелите на големия площад. — Погледът му следеше всяко движение на Алдин. — Всъщност церемонията е съвсем проста. Ще вържем платнени торби на гърбовете ви. И всяка секунда в торбите ще падат капки вода, стичащи се по тръбички. О, в началото няма да усетите, но с отминаващите часове ще се натрупва и тежестта.

— Дотук май няма нищо страшно — подхвърли възбата, но почти си прехапа езика от ужас, защото изведнъж се сети за края на това древно изтезание.

— Да, но още не съм споменал една дреболия — почти мечтателно промълви висшият ула, притворил очи. — Ти и твоите бойци ще бъдете вързани над остри колове. Постепенно товарът ще стане непосилен, ще се свличате надолу. И щом усетите първото убождане, ще подскочите. След малко ще се отпуснете пак от умора и ще си причините по-дълбока рана. Ще настъпи и мигът, когато ще си внушите, че е по-добре сами да се набучите на кола, за да сложите край на мъките. Острието ще проникне навътре, непоносимият жар на болката ще ви изгори и пак ще опитате да се спасите. Много пъти съм гледал това великолепно представление. Някои от жертвите наистина се претрашават да потърсят бързия път към смъртта, но плътта им изневерява и те продължават да страдат. А писъците, сладките писъци, дори от устите на най-силните, най-храбрите... Някои само крещят, други хленчат и се молят. Тях харесваме най-много. Всяка молба за милост предизвиква все нови подигравки. Понякога е смешно. Жертвите подкачат като кукли, стараят се да нанижат телата си, за да прободат колът сърцата им и да ги отърве от този ад, но всеки път страхът от болката ги тласка нагоре. Какво превъзходно страдание...

Улсак протегна ръка и си отчупи парче от „вонящ труп“. Огледа го критично, преди да го пхне в устата си.

— Часове наред... Ще слабеете, ще се смъквате, ще се нанизвате. Случва се колът да прониже дори диафрагмата и бял дроб, преди човек да умре. Прелестно зрелище. Жалко, че не можете по-често да посещавате нашите храмове.

Алдин почти хлъцна от страх. В него напираше диво желание да извади ножа си, да се хвърли срещу улата и поне да умре като мъж.

— Мислиш си да прекъснеш нишката на своя живот още сега — отбеляза Улсак. — На твоє място не бих постъпил така.

— А защо не? — дрезгаво прошепна възбата.

— Защото аз желая и Габлона да умре заедно с тебе. В края на краищата, не би искал онзи дебелак да изпита удоволствието, че си отива от света последен сред играчите, нали?

— Не разбирам защо толкова държиш да ни убиеш в точно определен момент.

— Ето, вече те дарих с една загадка — засмя се висшият ула. — Погубиш ли се сега, няма да научиш отговора. Освен това ти е ясно, че ако страхът те подтикне да ме предизвикаш, ще обречеш всичките си служители на сигурна гибел.

За миг Алдин изви очи към самураите и басаките. Улсак напипа слабото му място.

— Какво от това? — изръмжа Оиши. — Поне ще отнесем и него в небитието.

Возбата пак се обърна към Улсак, който сякаш не чу японеца.

— А каква е причината да не ме плениш веднага?

— Няма да е редно, ако те затворя в нашия град през дните, оставащи до Улман. Поблъскай си главата и над това. И все пак исках да научиш предварително съдбата си. Ужасът, който ще изпиташ, ме радва. Затова обикалях напоследък около Седа. Предвиждах, че ти или някой от служителите ти ще излезете да разпитвате. Давам ти време за размисъл, за да ми се предадеш доброволно накрая. Така ще е по-лесно за всички, вместо да те гоним като звяр и да те завлечем насила към твърде мъчителна смърт. Повече няма какво да си кажем — добави улата, престорил се изведнъж на твърде отегчен от срещата. — Можете да си вървите. И не се тревожете за всекидневните си нужди. Още преди да стигнете до онази долна кръчма, моите хора ще ви отнесат предостатъчно храна и напитки. Там ще намерите дори торбичка кехлибар, за да си купите онова, което може би съм пренебрегнал. —

Улсак видя подозрението в очите на Алдин. — Залагам главата си и за това, че нищо от моите дарове няма да ви навреди.

— Защо го правиш?

— За да сте живи и здрави до мига, когато моите хора дойдат да ви отведат. Знай, че и ти, и дебелакът сте под зорко наблюдение. Няма да търпим глупавите ви игрички и ще предупредим всеки от вас, ако другият се опита да го надхитри. Нужни сте ми за жертвоприношението.

Висшият ула стана и доближи вазбата.

— Това е записано за тебе в книгата на съдбата — прошепна в лицето му. — Подчини се на волята ми и ще умреш без болка.

Алдин не отговори, а махна на останалите да тръгват. Чак тогава изгледа повелителя на Уарди.

— Играта тепърва започва!

Прозвуча глупаво, но все нещо трябваше да каже.

— Спи и сънувай думите ми, Алдин Ларайс — засмя се Улсак. — Знаем много неща. Накрая кошмарите ще те доведат при мен, за да се примилиш сам за покоя, който мога да ти дам, преди колът да се забие в сърцето ти.

— *Какво си направил?!*

Вуш се поклони ниско пред Лоза. Този изблик на ярост беше нещо нечувано за един Надзорник, защото в тяхната малобройна общност невъзмутимата съдържаност се ценеше като най-благороден отклик на всяка новина — добра или лоша.

— Както вече обясних, продадох всички билети, в които се предвижда единият от тях или дори двамата да оцелеят. Убеден съм, че вашият план ще успее и алшигите няма да ви изменят. И с оглед на печалбите се отървах от една напълно безполезна инвестиция.

— Значи си продал опции за всички наши билети, в които някой от двамата играчи остава жив?

— Имаше мнозина кандидати, наддаваха много агресивно и печалбите ни нараснаха многократно — малко неспокойно обясни Вуш.

— И колко продаде?

— Всички...

Лоза му обърна гръб раздразнено.

— Но нали и двамата знаем, че те нямат дори нищожен шанс да оцелеят след празника? Улсак ще се погрижи за тях. Трябваше ли да прахосаме напразно такава възможност?

— Грешката ти е в съвсем друго. Боравим с вероятности. Колкото и да е малък шансът им за измъкване, не може да изчезне напълно. Предостатъчно окаляхме предопределението си, като се впуснахме в това начинание. Ако по-старшият от мен разкрие, че сме замесени...

Лоза замълча. Не му се искаше дори да предположи какво би казал съветът за идеята му.

— И кой купи билетите? — попита след малко.

— Не сме сигурни. Корпорацията е очевидно прикритие и налага всичките петстотин хиляди билета в мига, когато се съгласих с цената им.

— Защо го направи все пак?

Вуш можеше само да свие онази своя част, която му служеше вместо рамене. Нима бе възможно да обясни, че непрекъснатият допир с играта накрая поквари и него? С всеки ден затъваше, докато наблюдаваше бясно сменящата се информация на табло и трескаво сключваните сделки. А надпреварата за печалби точно преди смъртта на Сигма направи го довърши. Вече беше наркоман на хазарта и финансовите машинации. Милиардите се превърнаха и в негова мания.

По-низшите същества успяха да го въвлекат с прастарата примамка — да заложи срещу системата и да я победи. Разбира се, той вече не се и замисляше над факта, че за един Надзорник богатството няма никакво значение. Защо да се стремят към нещо, което нито им беше потребно, нито можеха да използват?

— Възползвах се от превъзходния шанс — изрече немощно, — да превърна петстотин хиляди губещи билети в налични пари.

— И какво, проклети да са, ще правим с тези пари? — развика се Лоза.

Вуш мълчеше. Сам се чудеше на постъпката си. Но как да обясни прелестта в огромната печалба? Някакъв си половин милион катара, изведнъж превърнат в два милиарда и половина.

— Дано не оцелеят, за да не се разкайваш за грешката си — изръмжа неговият по-старши.

Вуш неволно показа колко е потресен. Да пожелаеш подобна зла участ на друго мислещо същество противоречеше на всичко, което Надзорниците смятаха за своя същност. Дори Лоза се стресна от думите, които изгърва. Обърна гръб засрамен.

— Поне всичко останало е готово — прошепна, за да отклони вниманието от недостойното си поведение. — Щом играта свърши, печелившите билети ще бъдат предявени. Всички холдинги в Облака, освен принадлежащите на ксарните и кох Букха, ще бъдат конфискувани, защото „Галактическата хазартна компания“ няма да изплати дълговете си. Ще последва пълният крах на икономиката и ние ще поемем контрола. Алшигите ще се изтръгнат на свобода и всички улики ще подсказват, че наследниците на Габлона си откъщават по този начин. В хаоса и разрухата низшата цивилизация ще потърси нашата намеса, за да възстановим реда. Никой няма да възрази, когато започнем да ги управляваме пряко. А ние ще намерим утеха, защото те сами замислиха, подготвиха и осъществиха всичко. Върху нас няма да падне сянка, неотклонно ще поведем тези твари по истинския път. Да се надяваме, че стореното от тебе няма да повлияе неблагоприятно.

„Никакви проблеми не се виждат“, весело си каза Вуш. „А пък печалбата е направо приказна!“

— Все пак жалко за Габлона и Ларайс — промълви неговият по-старши. — Естествено, ние нямаме нищо общо с погубването им. Животът им е в ръцете на други.

— Естествено! — най-сериозно се съгласи Вуш.

Лоза се сети за полученото тази сутрин известие. Най-старшият му нареждаше да се яви за беседа. Значи дъртакът е научил. Е, вече беше твърде късно да промени каквото и да било. Потънал в размисъл, Надзорникът се понесе плавно към изхода.



Потресената Тиа се дръпна от монитора и изключи системата.

Ето с какво се е занимавал Ярослав... Сутринта просто не можа да повярва и се върна да провери още веднъж. Отделните частици информация не означаваха нищо сами по себе си, но събрано в едно показваха опасния замисъл.

Отначало бе принудена да рови няколко дни в драскулките на стареца, за да намери кода за достъп. После започна да прониква в мрежите една след друга, следвайки записите в дневника му.

И накрая стигна до зашеметяващото откритие. Няколко седмици преди играта консорциумът „Алма“ бе купил петдесет остарели кораба от една транспортна фирма на Габлона. И сделката бе удостоверена с подписа на самия Корбин по времето, когато е бил в центъра за превъзпитание!

И защо ли са му на консорциума кораби, които можеха да поберат поне милион пътници?

След малко се сети, че Букха потвърди сериозната намеса на Надзорниците в играта. Твърде подозрително беше, че разчитаха на точно определени комбинации. Дали не бяха се погрижили нужните им резултати да се осъществят непременно?

Отиде при гаварнеца и той сметна заключенията ѝ за безсмислена приумица.

— Вярно, почти сигурни сме, че залагат. Но какво да кажа за останалите ти щурави хрумвания? Дори Надзорниците не биха помислили за подобно нещо. Всъщност наскоро пуснах бележка до техния най-старши с въпрос за целите им в играта и той ми отговори, че е не по-малко изненадан от мен.

— Нима му вярваш? — озъби се младата жена.

— Естествено, не му повярвах. Но ти ги подозираш в намерението да се заемат с истински геноцид, а никой Надзорник не е способен на това. Пък и откъде да знам — добави Букха неприязнено,

— че не се опитваш да натопиш Корбин, за да оспориш правото му да си върне контрола над собствеността на рода?

— Ти също се набърка в играта! Спомни си нашата скромна покупка на борсата за опции. Трябва да сме непоправими глупаци, за да не се сетим, че точно Надзорниците се отърваха от онези билети.

— А ти обеща да запазиш участието ни в пълна тайна! — процеди през зъби гаварнецът. — За тебе ще е по-добре, ако си държиш на думата... Стори ми се любопитен фактът, че се отърва от акциите си в „Галактическата хазартна компания“, за да се включиш в нашето начинание, но това си е твой проблем. Между другото, нямам повече време за губене!

Отпрати я, сякаш беше безмозъчно хлапе, което отчаяно се старае да привлече вниманието на възрастните със своите измислици.

„Да пукнат дано всичките! И къде изчезна проклетият Ярослав?“

Знаеше, че няма голям избор. Надутите кохове се опиваха от чувството си за превъзходство и изобщо нямаше да я изслушат. Тя включи отново комуникатора, свърза се със системата в своя офис и предаде съобщение по частната линия на Букха.

Пак прекъсна връзката и огледа окаяната бърлога, в която се намираше. Котката на стария учен я наблюдаваше неприветливо през откренатата врата на килера.

Тиа отиде до кухненската ниша и извади голямата торба с храна, която купи сутринта. Изсипа всичко на пода. Запуши мръсната мивка и я напълни догоре с вода.

— С пишкането и акането ще се оправяш сама — каза на кльощавото животинче. — Намери си нещо в килера, а и да омърляш целия апартамент, Ярослав едва ли ще забележи.

Котката само изпъна гръб, после се прибра в скривалището си.

Имаше само един начин Тиа да попречи на Надзорниците. Побърза да излезе.

— Повтарям ти — цялата история вони на мошеничество! — кресна гаварнецът, впил поглед в седналия отсреща Зола, който беше доста изнервен.

— Драги ми Букха, целта на тази среща, на която поканихме тебе и ксарна, е да одобрим заключенията на нашите счетоводители. Те най-

после си свършиха предварителната работа. До пет дни адвокатите ще подготвят документите в окончателен вид и всичко, заложено в играта с Александър, ще бъде върнато на законните собственици. За това трябва да говорим, а не да слушаме злонамерените ти обвинения.

Повечето кохове — до един акционери в „Галактическата хазартна компания“, седяха в единия край на масата, отделно от Букха и ксарна.

През цялата сутрин напрежението нарастваше и почти не се занимаваха с изхода, който счетоводителите им предлагаха от бъркотията заради предишната игра. Непрекъснато се препираха за кулминацията в сегашната.

Вече петнадесет дни нямаше нищо ново. И Алдин, и Корбин като че бяха решили да се затворят в укрепленията си, без да предприемат нищо срещу противника. Алшигите също бяха странно кротки. Търговците съобщаваха, че площадът е почти пуст през целия ден, сякаш местните жители се крият от някаква опасност.

Досега всичко вървеше според плана на Зола. Още на другия ден всички пунктове за залагане щяха да бъдат затворени съгласно правилника на тотализатора. И все пак кохът се тревожеше. У него се зародиха смътни подозрения, че от организацията му изтичат поверителни сведения. Нищо не пречеше и през нощта някой да купи голям пакет билети, с които да докара компанията до загуба. Но той продължи с привидно хладнокръвие:

— Освен това ти се опитваш да оспорваш фактите. „Галактическата хазартна компания“ прие над пет трилиона залагания, а компютърната ни мрежа още не е обработила последните данни. И над 99 процента от билетите вече са безнадеждно губещи. Разбира се, статистиката подсказва, че във всички случаи ще трябва да изплатим някакви печалби, но текущите оценки на чистата печалба след приспадането на разходите достигат четири трилиона катара.

Коховете наоколо кимаха самодоволно, а седящите точно до благодетеля си го тупаха дружески по гърба. Той се отпусна спокойно в креслото си, а съседът му гаф побърза да запали неговата трийсетсантиметрова пура, каквито свикна да пуши отскоро. Зола побърза да прикрие лекия нервен тик на ръката си с театрален жест.

— Пакетите по хиляда акции от компанията достигнаха цена четвърт милиард — значи вложенията ни са нараснали с пет хиляди

процента. А изплатените дивиденди би трябвало да надхвърлят пазарната стойност поне три пъти. Затова не мога да не си помисля, кох Букха, че се опитваш да сплашиш инвеститорите в нашата компания, за да изкупиш евтино дяловете им.

Другите се вторачиха презрително в гаварнеца, все едно бе издал неприличен звук. А Зола огледа самоуверено съмишлениците си.

Букха разбра, че няма смисъл да продължава спора, и млъкна.

— Добре, но има още един проблем — подхвана ксарнът, — с който трябва непременно да се занимаем.

— Сега пък какво те безпокои? — нехайно попита Зола.

— Разплащането с адвокатите и счетоводителите.

— Знам аз как да се разплатим с тях! — изръмжа Вол. — Щом си свършат работата, хайде да ги стоварим всичките в Дупката, а алшигите набързо ще им видят сметката.

Коховете се развикаха и подсвиркваха радостно. Реагираха като почтените граждани във всяко общество, гледащи отвисоко онези, които ги измъкват от затруднено положение.

— Стига, господа! — Ксарнът вдигна умолително и двата си чифта ръце. — Признавам си, че споделям вашите чувства, но решението е просто непрактично. Веднага ще заведат толкова дела срещу нас, че и цял век няма да се оправим. Нали за тях е казано, че са като даргонските въшки — започнеш ли да ги изстребваш, стават още повече.

— Я почакай — намръщи се Зола. — Защо да се занимаваме с техните кождерски такси, като преди играта ти разпореди собствеността на всеки загинал играч да послужи за тази цел?

— Така беше — проточи ксарнът.

— Ами Сигма отдавна е труп. Неговото богатство е предостатъчно.

— Само че той не е притежавал нищо ценно. Неговите юристи вече разпространиха изявление.

— Що за глупости? — кресна Зола.

— Лесно е да се обясни. Тази сутрин научих, че Сигма май е надхитрил всички ни. Два дни преди да бъде пленен за участие в играта, той е регистрирал Документ, с който предава цялата си собственост за доверително управление в продължение на точно една

година. Ако бе останал жив, след изтичането на срока щеше да си върне всичко. Ако не — фондът остава за управителите му.

— И кои са те?

— Консорциумът „Алма“.

— Куклата на конци на Надзорниците! — кресна Вол.

— Именно. Техните адвокати вече ни уведомиха официално, че са влезли във владение на всичко, което Сигма е имал.

— Невъзможно! — изпъшка Зола. — Документът сигурно е фалшив.

— Не пропуснах да проверя. Освен че е напълно валиден, той е регистриран преди обявеното от нас начало на играта. Когато Сигма подписа, че е съгласен да си покрием разносните с негови пари, ако загине, всъщност не ни е дал нищичко. Господа, длъжен съм да ви съобщя, че шефовете на адвокатската и счетоводителската гилдии са надушили веднага затруднението.

— Какво ли друго да очакваме от тях? — излая един гаварнец.

— Поисках да се срещнем, за да ви осведомя, че те искат да им бъде платено преди да предадат докладите и отчетите си, както и преди да заверят документите, с които всичко се връща на първоначалните собственици.

— Аванс им се приискал, така ли? — злобно изсъска Зола. — Те за какви се мислят?

— Хванали са ни натясно — напомни ксарнът. — Не им ли платим, няма да получим докладите и докато протакаме, ще продължим да губим милиарди всеки ден.

— Че нали всичко е вече в компютрите? — учуди се Вол. — Я да сложим ръка на мрежата, да си наемем неколцина други адвокати и сами да се разберем помежду си.

— Нима не познаваш кодекса на тяхната гилдия? — учуди се ксарнът. — Никога не извършват постъпка, която би могла да лиши събратята им от законен доход. Всеки юрист в Облака ще се опълчи срещу нас.

— Добре де, добре! — Раздразненият Зола махна с ръка. — Колко искат?

— Досега сметката е набъбнала до двадесет и един милиарда плюс малко дребни пари.

— Двадесет и един милиарда! — задави се кохът и за миг всички се уплашиха да не получи удар.

Задъхан, той се довлече при една странична масичка и се успокои чак когато изгълта тройно бренди.

— Но нали уж нямаше да са повече от десет милиарда!

— Това също проверих — унило изрече ксарнът. — Пробутали са ни допълнителни условия в договорите, които никой от нас не си направи труда да прочете внимателно. За извънредните часове им плащаме четворно. Естествено, писали са си повече извънредни, отколкото редовно работно време.

— Ама че гадост — промърмори Зола.

— Съгласен съм, но трябва нещо да решим, и то веднага. Всеки ден, с който забавим подписването на споразуменията, също ни лишава от милиарди.

— Веднага ли искат съгласието ни?! — изуми се дребничкият кох.

— Да, днес.

Зола огледа съседите си по маса, които изведнъж започнаха да се държат така, сякаш не присъстват в залата.

— Е, добре. Ще трябва да им изплатим аванса от активите на фирмите си.

— Но нали почти всичко е блокирано от споровете помежду ни кое на кого е! Няма да приемат такова решение. Самите юристи предложиха изход от задънената улица.

— Какъв?

— Да им бъде платено от средствата на „Галактическата хазартна компания“.

Зола поразмишлява още малко и включи комуникатора си. С последния ден на играта компанията щеше да изплати дивидентите и печалбите на късметлиите. И нямаше да остане нищо.

— Не можем да пипнем тези пари, докато не изплатим печелившите билети.

— Готови са да се примирят с това, ако лично гарантираш, че ще получат веднага десет милиарда, а остатъка — след приключването на играта.

След главозамайващите суми през последните два месеца някакви си милиарди изглеждаха жалко. Главният акционер в

тотализатора си каза, че така поне ще запуши зиналите алчно гърла.

— Съгласен съм — промълви неохотно. — Но кажи на онези копелета, че искам окончателните споразумения за анулиране на резултатите от играта с Александър в момента, когато свърши сегашната игра.

Ксарнът кимна и натисна бутона, с който изпрати предварително набраното съобщение до адвокатите. Те чакаха пред вратата и веднага внесоха документите за подпис. Тръгнаха си доволни, макар и сподиряни от полугласни закани. Вол стана и се постара да привлече вниманието на седящите около масата.

— Не забравяйте, че има и друга възможност — каза без следа от чувство в гласа си. — Играта ще продължи още шест стандартни дни. Знаем, че Алдин няма почти нищо, но ако Габлона бъде елиминиран, ще можем да използваме поне неговата собственост, за да се разплатим с онези хиени.

Всички се обърнаха към ксарна.

— Надникнах и в неговите сметки — тихо каза той. — Не е проявил предвидливостта на покойния ни приятел Сигма.

В залата настъпи гробна тишина. Коховете не смееха да се погледнат.

— Ще бъде жалко за Корбин, ако си докара белята точно накрая — кротко изрече Зола и останалите веднага измънкаха по нещо в този дух.

А Букха се взираше невярващо в тях. Нима Тиа беше права? Още не бе споделил с тях опасенията си от Надзорниците, но имаше ли смисъл? Ами ако момичето е налучкало истината...

— Ти си се побъркал, Алдине. Луд си за връзване! — ядосваше се Зердж.

— Вярно е! — отсече и Мари. — Нека просто се затворим тук, докато мине времето.

— Да се затворим тук ли?! — повтори възбата изумен и поклати глава.

Тази сутрин бяха дошли пратеници на Улсак. След дълги пререкания пуснаха водача им, за да предаде посланието на висшия ула до Алдин. Въпреки вежливото красноречие смисълът беше твърде

мрачен — уговорката им трябва да бъде спазена. Имаше и предупреждение, че със зазоряването на другия ден започва специален осемдневен празник. Предната седмица алшигите бяха известени за Улман — Великото затъмнение. Всички жители на останалите пет града щяха да се скупчат тук.

Пратениците оставиха чувалите с храна пред вратата и се магнаха.

Наистина ги снабдяваха с всичко необходимо, както Улсак обеща. Самураите не докоснаха нищо въпреки клетвата, дадена от предводителя на Уарди, докато Мари не ги убеди, че поклонниците на Ал-Шига смятат отравянето за най-долно престъпление. Всъщност с групата на Алдин се отнасяха според прастарата традиция да се поднасят храни и дарове на бъдещата жертва. Колкото по-голяма част от богатството си отделише преследвачът, на толкова по-голяма почит се радваше.

Имаше дори един „вонящ труп“ и Мари ги увери, че е от най-редките екземпляри, достоен само за истински ценители. Гафовете приеха подаръка като предизвикателство към способността им да се справят с всичко. Грабнаха противната гъба и си я отнесоха в подземие.

Скоро половината от тях побързаха да се върнат в общата зала на кръчмата, зашеметени и хълцащи от смрадта. Другите понесоха някак ритуала. Оживено се подиграваха на слабодушните си приятели, но също изглеждаха малко бледи за гафове чак до края на деня.

— Улсак знае къде сме се укрепили — напомни Алдин. — Десет минути след началото на празника ще бъдем под обсада.

— Че ние почти изградихме наново тая дупка през последните седмици! — възрази Мари. — И стотици от тях да ни нападнат наведнъж, не могат да нахлуят вътре.

— И все пак моят господар е прав — сдържано се намеси Оиши, дошъл при тях зад тезгяха.

Вазбата кимна на японеца, който продължи:

— Улсак се стреми да ни уплаши. Надява се, че страхът ще ни скове като стреснати зайци, които дори не помръдват, преди да бъдат хвърлени в чувала. Това бе единствената цел на днешното му послание и на заплахите по време на срещата ни.

— Ти какво предлагаш? — попита Алдин.



— Ние да нападаме, а не те.

— Шегуваш ли се? — сопна му се Мари. — Шестдесет срещу поне милион!

— Именно това е един от доводите ми — весело отвърна Оиши и лицето му светна от усмивката. — Ще ги изненадаме. Винаги трябва да правим онова, което врагът не очаква.

— Зад тези стени ще издържим до края на играта! — заинати се съдържателната.

— Не се съмнявам, че са измислили вече как да ни измъкнат от убежището, а и ти забрави нещо.

— Кое?

— „Играта“ наистина ще свърши скоро. Но само за онези горе. — Японецът вдигна пръст към тавана. — А нашето положение ще си е все същото. Никой от нас не би успял да стигне жив от този квартал до Седа.

— Хъм... Пропуснахме още един проблем — замисли се жената.

— И той е?... — подкани я Алдин.

— Твоето приятелче Габлона.

Вазбата само изсумтя. Каквито и планове да правеше, трябваше да се съобразява с ненадейна намеса на Корбин.

— Някой идва! — подвижна Хидео, който стоеше на пост при една от бойниците до вратата.

— Сега пък какво става?

Алдин изпсува беззвучно. Дано поне проклетите алшиги не са домъкнали още някой „вонящ труп“. Всичко наоколо още смърдеше от предишния.

Промъкна се безшумно до вратата и надникна през процепа.

Един-единствен човек се плъзгаше плътно до стените във все по-гъстия здрач. Имаше нещо познато във фигурата. Вазбата тъкмо се вгледа внимателно и човекът се втурна отчаяно към кръчмата, гонен от сякаш появили се току-що преследвачи.

— Да вървим! — ревна Алдин и с един замах отхвърли резето настрана.

Преди някой да отвори уста, той изхвърча навън, следван по петите от Оиши и Хидео. Тичащият към тях ги видя и се поколеба.

— По-бързо! — кресна вазбата.

— Алдине!

Беше писък на жена. Тя пак побягна, но сенките бяха твърде близо до нея. Още пет-шест неясни силуета изскочиха от близката пресечка.

— Напред, ронини! — извика Хидео и се втурна, вдигнал сабята си за удар.

Всичко свърши за секунди, преди Алдин дори да осъзнае случилото се. Нападателяте в черно обкръжиха жената, която прекалено късно забеляза опасността. Тънко въже с тежест се омота около краката ѝ. Хидео връхлетя, но изведнъж отнякъде се появиха още черни фигури. Самураят замахна яростно, още веднъж — двама от тях се проснаха в прахта.

Алдин се мъчеше да стигне до него, за да го подкрепи.

— Не! — Някой го догони и събори безмилостно.

Вазбата посегна бясно към гърлото на противника, но видя над себе си притисналия го към земята Оиши.

— Хидео, пази се! — изкрещя предводителят.

Старият самурай се въртеше на място като пумпал, но враговете го превъзхождаха безнадеждно с числеността си. Само след миг го повалиха и кинжалите на хашашините заблестяха в последните лъчи на слънцето.

Наоколо трополяха, самураи виеха диво, нападайки, а тежките басаки се мъчеха да ги задминат. Но убийците вече се бяха изпокрили из околните улички.

Алдин се надигна. Вторачи се в Оиши, чието лице се разкриви от мъка. Предводителят притича с вик към тялото на отдавнашния си другар и коленичи до него.

— Оиши направи своя избор — промълви Зердж и помогна на своя приятел да се задържи на крака. Замаяният Алдин го зяпна. — Може би щеше да спаси Хидео — тихо продължи гаварнецът, — но реши, че е длъжен да те държи настрана от схватката, в която хашашините биха се жертвали до последния, за да те убият. Предпочете дълга пред дружбата.

Зердж се извърна.

Стъписаният Алдин стоеше насред улицата, а Оиши мина край него, зареял невиждащ поглед в мрака. Носеше мъртвия си приятел.

— А бе, глупако, ти защо припна навън като ужилен? — сърдито попита Мари, застанала на вратата и опряла ръце на хълбоците си.

— Защото познах човека, който искаше да дойде при нас. Беше племенницата ми Тиа.

Стреснатият Зердж се извъртя.

— Ами тя какво търси тук, дяволите я взели?

— Не знам, но сигурно е нещо много важно, за да се пристраши. Само че алшигите я хванаха.

— Не бяха те — възрази Такаши, който се прибра последен.

Вазбата видя какво държеше самураят в лявата си ръка.

Разкъсана ивица черен плат.

Габлона се бе добрал най-последно до Тиа.

— Имаше и миг, когато чужденецът на име Ларайс бе изложен на опасност — прошепна вестоносецът, свел глава уплашено пред Улсак.

Бе участвал в церемонията, с която премахнаха последния ула, разгневил техния повелител. Нямаше никакво желание да бъде следващата жертва.

— Какво стана? — попита висшият ула, вторачил се в него под полупритворените си клепачи.

— Спряха го, преди да е пострадал.

Вестоносецът не се впусна в обяснения кой и защо е предотвратил заплахата.

— Значи всичко е свършило добре. А чужденката?

— Отвлякоха я хората на Габлона. Онзи Ларайс изглежда се разстрои от това. Знаеше името ѝ.

„Дали пък не е негова любовница?“, попита се Улсак. Може би имаше начин да се възползва от новото лице в играта.

Дни наред размишляваше как да залови невредими двамата натрапници Ларайс и Габлона. Дебелакът вече почти беше в ръцете му, но изпратените да носят припаси в кръчмата се връщаха с описания на изкусните мерки за защита. Мнозина биха загинали при пряко нападение. Не това възпираше Улсак. Без да съжали дори за миг, би пожертвал и десетина хиляди от следовниците си. Боеше се само Алдин да не загине. Бе подценил чужденеца. Очакваше накрая да се примири със съдбата си, както би постъпил всеки от култа Ал-Шига. Ако някой от обикновените членове на шестте клана научеше, че го

дебне майстор на ножа, често направо отиваше на главния площад и там очакваше палача си.

Традицията повеляваше онзи, който се е покорил на съдбата, да бъде убит още с първия удар, нанесен с най-острия нож. Другите, предпочели да се крият и бягат, знаеха, че ги чака твърде бавна смърт. Висшият ула предполагаше, че наглед нерешителният чужденец ще избере безболезнения край.

А случайната гибел на този Ларайс изобщо не съвпаднаше със замислите на Улсак. Та нали беше Ема и трябваше да принесе подходяща жертва, за да освети мига на двойното затъмнение. Два живота, поднесени в дар на двете студени луни, за да открият отново слънцето... Така трябваше да стане.

— Значи жената вече е при дебелака?

— Да, Велики.

Улсак се усмихна на низшия ула. Всички приближени бяха започнали да се обръщат така към него. Те вече не се съмняваха в сбъдването на пророчеството.

Поне в едно беше сигурен за Ларайс. Този мъж си позволяваше глупостта да изпитва съчувствие. Нали видя, че грижата за собствените му служители го възпря в мига на отчаяние, когато се готвеше да нападне и да загине славно. Слабост... вероятно полезна за делото на самия Улсак.

— Искам да пратите някого при онези, които охраняват Габлона. Знаеш ли кой е главният сред тях?

— Да, Велики.

— Остави ме сам за малко. Ще те повикам.

Улата си позволи само безшумна въздишка от дадената му отсрочка и побърза да се отдалечи от своя повелител. Щом излезе в коридора, другите го изгледаха малко учудено. Не бяха очаквали да го видят отново жив.

Той забеляза, че отзад се навърташе някакъв непознат и смътно си припомни кога го видя за пръв път. Беше лудият шаман, който изненадващо се появи пред Седа преди няколко дни.

Двама ули го завлякоха в приемната на Улсак, който изгледа с презрително любопитство парцаливия скитник.

— Защо ме принуждавате да понасям присъствието на това нищожество?

— Той стана досаден — отвърна единият и бутна стареца да се просне по очи пред повелителя.

— И какво правеше?

— Все го заварваме да дебне край светинята на светините — забранената крипта под Седа.

Висшият ула се втренчи с по-жив интерес в купчината дрипи пред себе си, после каза небрежно:

— Тогава просто го убийте.

— Не можем. Той не е с ума си. Като шаман е неприкосновен. Само повелител може да му отнеме живота, и то насаме.

Мъжът се постара думите му да не прозвучат излишно поучително. А старецът се изправи на колене, впери пронизващ взор в Улсак и отново долепи чело в пода.

— Видях очите на Ема и така ще намеря спасението! — извика той с пълно гърло.

Повелителят тъкмо бе отворил уста да заповяда неприятната отрепка да бъде удушена тихомълком, но стисна устни.

— А как те осени прозрението?

Само на най-приближените си бе разкрил истината.

— Че не е ли Седа пътят на Ема? Дойдох да се помоля пред светинята на светините, защото скоро онзи, които ще ни въздигне, ще се яви в цялото си величие!

— Само вие, повелителю, можете да пожелаете смъртта му — прошепна ученият ула. — Той обяви вашето възшествие не само пред нашия клан, а и пред останалите.

Улсак се усмихна благо. Нали и Ема имаше нужда от пророк, който да възвести името му? Не биваше подчинените му да сторят това, защото всеки друг би се отнесъл крайно враждебно и недоверчиво към словата им.

Висшият ула се пресегна към масата отстрани и отрязва парче от „ръката“ на оставената там гъба.

— Заповядай, старче. Сигурно си прегладнял.

Шаманът се вторачи стръвно в лакомството, грабна го и глътна всичко наведнъж.

— А вие се махайте! — гневно извика Улсак на низшите ули. — Как посмяхте дори да помислите, че можете да навредите на пророка!

Двамата отстъпиха припряно към вратата и когато я затвориха след себе си, повелителят на Уарди се наведе и с рязък замах разпра корема на „вонящия труп“.

— Пийни с мен, старче — предложи въодушевено.

Дори не забеляза как шаманът едва преглътна, щом гадната миризма изпълни стаята.

— О, че това била някогашната ми любима! — ухили се Габлона и погледът му се плъзна снизходително по тялото на Тиа.

Тя се извърна. Стоящият зад нея Хасан също се усмихваше многозначително.

— После щях да дойда и при тебе — каза жената рязко, — но още не бях научила къде се криеш.

— Разбира се, вярвам ти — добродушно отвърна дебелакът и с жест освободи главния си убиец.

Но мургавият мъж не помръдна. Искаше да чуе разговора. Желанието на Габлона като че не го засягаше. Кохът вирна глава, а Тиа предпочете да наблюдава мълчаливо сблъсъка на волите им.

— Можеш да излезеш, Хасане.

— Но тя вероятно е опасна — вежливо възрази наставникът на хашашините. — Дали не е по-благоразумно някой да остане на стража наблизо?

— Вече ти казах, че си свободен.

Хасан се поклони ниско, но гледаше все така дръзко. Накрая излезе.

— Не съм те виждал откакто свърши онази история с Александър — спокойно каза Корбин и си отрязва парче от малкия „вонящ труп“, сложен върху блюдо до него. Предложи и на Тиа, която смръщи нос отвратно.

— Свиква се — подхвърли дебелакът. — Отначало и моят стомах искаше да се обърне наопаки. Всъщност вкусът е като на добре узряло сирене.

Притвори очи, докато дъвчеше — същински познавач, съсредоточил сетивата си само в наслаждението. След малко промърмори:

— Щом играта свърши и отново заема полагащото ми се място, смятам да се заема с износа на този деликатес. Мисля, че и някои от коховете ще оценят достойнствата му.

— Ако доживееш — напомни наежената Тиа.

— Разбира се, че ще доживея. Скъпа моя, като се огледаш внимателно, ще разбереш, че е по-уместно да се тревожиш за собствения си живот.

— Корбин, увличаш се — много по-кратко каза жената. — Не забравяй, че и аз съм от рода Габлона. Само се грижех за бизнеса, докато всичко се уреди.

— Ксарнска помия! — избухна той. — Продаде ме на Сигма, съюзи се с проклетия си вуйчо! Много ми се иска да те пратя за закление в някой храм на алшигите, но честно казано, ще ми бъде по-приятно да те удуша ей с тези две ръце!

Той се изправи тежко и ритна масичката. Смрадливата гъба плъсна с неприятен звук на пода. Тиа се насили да запази спокойствие.

— Ако ме убиеш още сега, няма да научиш защо рискувах да сляза в Дупката.

— Е, да. Естествено, глупостта ти ме учуди. Първо ще поприказваме, пък после ще те удуша... Освен ако отговорите ти ме разубедят.

Дланите му се сключиха уж случайно върху дръжката на препасания меч.

Жената разгледа оръжието и с мъка сподави смеха си. обстоятелството, че Корбин Габлона бе принуден да носи меч, ѝ се струваше връх на нелепостта. Той беше кох и само допреди година имаше стотици платени телохранители, а ето докъде стигна. Но забеляза свирепостта в тесните му очички и преглътна напирещата шега.

— Дойдох да предупредя и двама ви, че играта е нечестна.

— Тъй ли било? — Корбин се закиска и се отпусна в креслото.  
— Значи нечестна, а?

Тиа кимна.

— Разбира се! — внезапно изрева дебелакът. — За кретен ли ме смяташ? Уредих я в своя полза още отначало!

Тя поклати глава смаяно.

— И какво си въобразяваш, че постигна?

— Направо предложих един милиард на Зола. Напомних му освен това, че ако уреди алшигите да не заплашват живота ми, ще може много по-лесно да предвиди крайния резултат.

— Нима можеш да подкупиш с нещо алшигите?

— Да, в това е цялата прелест на интригата. Между другото, подробностите изобщо не ти влизат в работата.

— Доверил си се на Зола?

— Нито за миг — рязко отрече кохът. — Но за него е по-изгодно да остана жив.

— Вече не е така.

— Какви ги дрънкаш?

Дебелакът настърхна в миг, сякаш го обля ледена вода.

— Сигма надхитри всички ви. Двамата със Зола си мислехте, че щом го премахнете, неговите пари ще стигнат за адвокатите, а тебе никой няма да те тормози. Само че Сигма е приписал цялото си състояние на доверителен фонд. И умря без пукнат катар на свое име. Сега коховете имат нужда от двайсетина милиарда, но ако умреш и ти, няма да се тревожат откъде да ги намерят.

— Мръсници! Няма да посмеят!

— Измислят ли начин, ще те докопат — враждебно го увери Тиа. Очите на Габлона изведнъж се присвиха.

— Щом си знаела това, защо предпочете да потърсиш първо Алдин? Никога не ти е пукало за мен.

— И при тебе щях да дойда.

— Лъжеш! Имало е още нещо, което си бързала да кажеш на скъпоценния си вуйчо, а мен щеше да оставиш в неведение!

— Добре де... Открихме улики, че и Надзорниците се набъркват в играта!

Корбин не можа да проговори веднага след тази новина.

— Но към какво се стремят?

— Ако тук настъпят някои предпочетени от тях събития, те ще спечелят толкова от билети, че да разорят „Галактическата хазартна компания“.

— Това си е проблем на Зола — изръмжа кохът. — Няма да се натъжа, ако го съсипят. Даже ще им ръкопляскам.



— Нищо не разбираш! — разкреця се Тиа, вбесена от неговата себичност. — Почти всички пари в Облака са обвързани по един или друг начин с тази игра. Акционерите се съгласиха да включат в устава на компанията задължително условие, че ако капиталът не стигне за изплащане на печалбите, те също ще трябва да бръкнат в личното си богатство.

— И какво? — подсмихна се Корбин. — Ама че тъпанари! Щом са допуснали Надзорниците да им одерат кожата, така им се пада!

— Проумей най-после — Надзорниците разчитат на комбинациите, в които ти или Алдин, или дори двамата ще умрете!

За пръв път дебелакът се смръщи угрижен. Потъна в размисъл. Пресегна се, откъсна едното „ходило“ на падналата гъба и започна да го дъвче разсеяно.

— Значи подкупват алшигите, така ли?

— Няма как да е иначе. Всички тукашни са се настървили за някакъв особен празник.

— Да бе. Пощуряха заради двойното затъмнение. Един от синята секта вече ми обясни какво са намислили. Ще принесат Алдин в жертва и край на играта! Но аз вече се погрижих за интересите си с помощта на Хасан.

— Какво искаш да кажеш?

— Той се свърза с един от повелителите на алшигите. Споразумяхме се. Част от договорката е някой от моите хора да нанесе смъртоносния удар.

— Нима има значение? — отпаднало попита Тиа, която не можеше да повярва на ушите си.

— Скъпа моя, разиграва се най-страхотната комарджийска лудница в историята. Сдобих се с няколкостотин хиляди билета и в повечето от тях е предвидено аз да довърша Алдин. Ако Хасан го убие от мое име, ще спечеля стотици милиарди! — Корбин грейна от гордост, че е толкова хитър и прозорлив. — И разбира се, щом Алдин се махне от сцената, всичко свършва. Ще се изкача с Небесния асансьор, за да си прибера печалбите. Ако Надзорниците дотогава са оскубали останалите кохове, защо това да ме притеснява? Важното е, че играта ще свърши и аз ще бъда отново свободен.

— Играта няма да свърши, дяволите те взели! — изсъска Тиа. — Точно затова отидох първо при Алдин. Той поне слуша, като му

говорят разумно. Алшигите ще хванат и него, и тебе.

— Аз вече си платих откупа — самодоволно заяви Корбин.

— С какво? Пари ли? Не им трябват твоите пари. Жадуват само власт, а Надзорниците май са им предложили несравнимо по-съблазнителна награда от твоите жалки обещания.

— Опре ли до подкупи, къде ти ще се мерят с мен! Пък и аз съм се разбрал дори с Надзорниците. Поискаха да сключим сделка за някои от моите кораби в деня, преди да ме измъкнат от онзи център за превъзпитание. Щяла да изглежда като жест на добра воля. И на двама ни е ясно, че те отбягват търговията с нас. Но това ще се промени. Смятам да изнудвам онзи гадняр Лоза, защото вече знам, че се месят в нашите финансови далавери. А с алшигите ще е лесно. Пращам Хасан пак да се спазари с тях, предлагам им много повече от онези досадни проповедници на доброто и това е!

Вбесена до онемяване, Тиа се отпусна в креслото. Значи проклетият идиот *наистина* е дал корабите си на Надзорниците! Дори не му хрумваше, че ще обвинят него за всички предстоящи страхотии.

— Ами като не искаш да чуеш — изсумтя тя накрая, — нека те очистят. Честно казано, вече нищо не ме интересува. Цялата тази гнусотия се превърна в непоносимо безумие.

Дебелакът я гледеше втренчено. Тиа помнеше прекараните с него години и се досети веднага, че пак е намислил някоя подлост.

— Хайде, изплюй камъчето — заяде се уморено.

— Идеята ми е съвсем простичка. Познавам вуйчо ти. За него честта и близките хора са над всичко.

Жената изтръпна.

— Корбин, миличък — започна с най-сладкия си гласец, — защо не се разберем само двамата с тебе? Нали сам казваше, че съм любимата ти наложница...

— Минало, драга моя, минало — изпръхтя дебелакът. — Но се питах какво би казал Алдин, ако му предложи да се срещнем за една малка размяна.

— Каква? — прошепна Тиа.

— Пускам те, за да спипам него.

## 12

— Погубвате се сам! — изсъска Оиши.

Алдин само го погледна и завъртя глава.

— Племенница ми е. Длъжен съм да опитам.

— За мен тя не означава нищо — равнодушно изрече самураят.

— Но съм отговорен за вашия живот.

— А пък аз — за нейния. Нима би постъпил иначе на мое място?

— Не бих забравил задълженията си пред своя род, нито към онези, които ми служат.

Вазбата се засмя и отпусна длан върху рамото на японеца. Бледа усмивка плъзна и по устните на Оиши, който сведе глава. Не можеше да спори с този човек.

— Всички ли са по местата си? — попита Алдин.

— Не се тревожете излишно. Ще ви измъкнем жив и здрав — малко грубовато натърти самураят.

— Дано...

Вазбата вече правеше първата крачка, когато нечии пръсти се впиха в ръката му. Извъртя се ядосан и се озова срещу втренчения поглед на Мари.

— Стига де — кротко я укори той. — Време е да осъществим плана.

Жената пристъпи още по-наблизо и Алдин изведнъж забеляза, че косата ѝ е току-що измита, усети и смътен приятен аромат. За пръв път си призна, че тя го привлича. А вече бяха свикнали с онази Мари, готова да се впусне в яростен спор с всеки наоколо, затова дори гафовете се стараеха да я заобикалят отдалече. Сега обаче виждаше уязвимостта ѝ, така добре прикрита с маската на корава независимост. Долови, че я измъчва именно опасността, на която се излагаше той.

Постояха така още миг, ръцете им едва се докосваха. Самураите се отдръпнаха незабележимо, басаките се прокашляха смутено.

— Пази се, тъпо копеле такова! — прошепна Мари.

— Това ли си искала да ми кажеш? — престорено печално попита той. — Много си падаш по нежните слова.

— Ама че инатлив глупак си!

Мари го прегърна и Алдин усети лекичка целувка по врата си, после устните им се срещнаха.

— Ще те отървем и този път. Аз сама ще накъсам оня тлъст мръсник, ако косъм падне от главата ти!

— Ах, какво романтично изпращане — ухили се Алдин.

Очите на жената се навлажниха и тя побърза да му обърне гръб. Изкара си яда на един от басаките, защото не ѝ направи път навреме. Зердж дойде да я утеши и тя зарови лице на гърдите му.

— Започва се — прошепна вазбага и тръгна към вратата.

Никога не се бе чувствал толкова самотен.

Безлюдната уличка беше във властта на мрака и мъглата. Влагата приглушаваше всеки звук, но въпреки това в далечината се чуваше думкането на тъпани — алшигите се сбираха на огромния площад пред Седа в първото утро от празника. Мъглата се оказа добър помощник. Оиши закла безшумно жълтия, който дебнеше край задната врата на кръчмата. Измъкнаха се незабелязано и по същия начин се разправиха с онзи уарди, който пазеше край укрепената къща на Габлона.

В сумрака преди изгрева Алдин сякаш бе попаднал в праисторическа епоха. Струваше му се, че целият свят се състои само от тази сивееща празнота без светлина, а грохотът на тъпаните само повтаря ударите на сърцето му. И от всеки прозорец наоколо като че надничаха недружелюбни очи, преценяваха дали този окаяник си струва усилието на ръката, забиваща ножа в гърба.

Знаеше, че поне в тъмната къща отпред непременно следят всяко негово движение. Мярна се сянка зад стъклото.

Дали Корбин просто ще побърза да си разчисти сметките с него? Почти му се прииска да стане така, за да се отърве от напрежението и страха. Защото се боеше до полуда, че дебелакът ще предпочете да го тикне в ръцете на мъчителите от култа Ал-Шига, вместо да се разправи с него безцеремонно, както беше присъщо на коховете.

Вратата се отвори. Чакаха го.

Вазбата си призна, че може би извършва първата истински храбра постъпка в живота си. Но защо ли сърцето му туптеше до

пръсване, а краката не го слушаха? Изведнъж най-силно се уплаши да не припадне.

С надеждата, че наметалото му ще прикрие треперенето, Алдин стигна до вратата. Коридорът беше заплашително пуст. Насили се да влезе.

— Браво, Алдине! — провикна се глас от мрака. — Наистина беше възхитително, достойно за видеошоу. — Корбин се показва от сенките. — Героичният вуйчо идва да спаси невинната си племенница от ноктите на злодея.

— Аз изпълних своята част от уговорката — немощно изрече вазбата.

Колкото и да внимаваше, гласът му звучеше твърде пискливо, като че беше развълнувано пубертетче.

— Защо припираш толкова? — Габлона го подкани с жест да тръгне към вътрешните стаи. — Всичко с времето си. Позволи ми да се проявя като любезен домакин на бившия си вазба и доскорошната си любовница.

— Пусни я веднага — с пресилена твърдост каза Алдин, — или край на сделката!

Понечи да отстъпи към вратата.

— Май вече нямаш избор — натърти и Корбин. Сочеше убиеца, промъкнал се откъм улицата след Алдин. — Опиташ ли се да избягаш, ще се сдобиеш с нежелана допълнителна дупка в тялото си. — Той се посмя на остроумието си. — По-здравословно ще бъде да дойдеш с мен.

Вазбата усети бодването на острието и през плътния плат на наметалото. Последва коха към убежището му.

— Що за дивотия е това?! — писна Зола и натисна бутона за увеличаване на образа.

Чашата, която се канеше да предложи на госта си, се изтърколи на пода. Очакваше достатъчно неприятни преживявания от срещата с коха, когото всички вече наричаха присмехулно Касандра, но още преди да разменят две-три думи, сигналът за спешно съобщение избръмча.

Букха заобиколи бюрото и застана до него. Зола побърза да смени появилия се на екрана текст с координатна мрежа. Двете мигащи светлинки бяха една до друга.

— Значи Алдин и Габлона са заедно — спокойно отбеляза гаварнецът.

Мащабът на картата се промени, но точиците пак останаха долепени.

— Ама какво става! — изпъшка niskият кох. — Все едно се гушкат! — Не се забелязваше никакво движение. — Като гледам, не се бият. Защо са се събрали?

— Ще си позволя да предположа — нехайно подхвърли Букха, който си наля нова чаша мускател, — че преговарят.

— Невъзможно!

— Дори да се съглася с тебе, пак остава несъмненият факт, че липсват хаотичните движения, типични за схватка. А телохранителите им какво правят?

Зола се стресна и отново промени мащаба. Сега електронната карта обхващаше няколко улици от квартала на чужденците.

— Хората на Алдин и гафовеите на Сигма се разпръскват, за да обкръжат къщата. Не разбирам...

Гласът му затихна.

— Кое те озадачава? — попита Букха.

— Виждам само десетима от убийците на Габлона.

— Да, твърде любопитно — тихо се съгласи гаварнецът и се настани удобно в близкото кресло. — Както и да е. Дойдох да обсъдя с тебе някои чудновати обстоятелства.

Зола не отделяше погледа си от екрана нито за миг. Измънка нещо.

— Мога ли да разчитам на твоето внимание?

— Да, да, разбира се — разсеяно отвърна човекът.

— Само исках да те предупредя, че според последните получени от мен сведения ти, както и цялата икономика на Облака, ще бъдете съсипани.

— Що за измишльотини? — възмути се Зола, без да се обърне.

— Проклет да си, искам да ме изслушаш! — неочаквано изрева гаварнецът и помете екрана от бюрото.

Чу се трясък и съскане на искри.

— Дяволите те взели, защо го направи?!

— Трябва да ме чуеш!!!

Зола изръмжа яростно и включи комуникатора.

— Мониторът ми се счупи току-що — избълва, без да си поема дъх. — Незабавно ми донесете друг! — Чак тогава вдигна глава и се взря в Букха. — Моите адвокати ще те осъдят за нанесени щети — натърти враждебно. — Сега казвай защо си дошъл и си върви!

Гаварнецът стовари чашата върху бюрото и я разплиска.

— Прекарали са ви! — отсече ядосано. — Не ми пука за тебе. Но съм длъжен да спра всичко това, иначе следващата седмица Надзирателите ще контролират цялото богатство на Облака. Аз няма да пострадам пряко, но с такива неограничени средства ще разорят и всички останали до края на годината. Ще ни оберат до шушка заради тебе!

— Изобщо не разбирам за какво говориш — сопна се човекът, най-сетне започнал да слуша внимателно.

— Добре, ще ти го кажа кратко и ясно — изрече Букха с най-оскърбителния си тон. — Надзорниците участват в твоята игра!

— В тотализатора?

— Сети се най-последно...

Лицето на Зола загуби всякакъв цвят.

— Как е станало?

— Създали са няколко фирми за прикритие на операциите си. Я ми кажи колко продадени билета все още могат да спечелят?

— Как да ти отговоря точно? Десетки милиони са продадените още първия ден. И след смъртта на Сигма бяха изкупени стотици милиарди, но изплащането по тях ще е в много ниско съотношение.

— Дори това не знаеш! — кресна Букха, вече разярен.

— Ами досега не подозирахме, че има причини да се тревожим — започна да се оправдава Зола. — Главният ми експерт по вероятностите твърди, че колкото повече билети продадем, толкова по-добре ще съвпадат финансовите резултати със статистическите предвиждания.

— Значи не ти е известно колко от билетите, продадени през първия ден, още са потенциално печеливши?

— Но ти искаш немислимото! Продадохме трилиони...

— Добре, значи се налага аз да ти кажа — сопна се гаварнецът.

— Това е поверителна информация, до която не би трябвало да имаш достъп, защото не си акционер.

— Да, но една от бившите акционерки направи малко проучване по моя молба.

Зола се изправи напрегнато на креслото.

— Кучка... Но тя сама си навреди, като продаде своя дял. Още тогава си помислих, че постъпва глупаво, а днес вече съм убеден в това!

— Тя е единствената, която ще извлече някаква печалба от цялото начинание. Ти изобщо ли не се замисли *защо* Тиа реши да се отърве от акциите си?

Зола не каза нищо. Когато жената предложи да му продаде обратно своя дял срещу десет милиарда, той ликуваше — Тиа се отказваше от дивиденди, които може би щяха да достигнат петдесет милиарда. И не се поколеба да ѝ плати от капитала на компанията. Смяташе, че лесно ще прикрие присвояването с две-три фалшиви изплащания на печалби от тотализатора, щом играта свърши.

— Защото — неумолимо продължи Букха, — само след четири денонощия „Галактическата хазартна компания“ ще заплува с търбуха нагоре.

— Обясни ми! — примоли се изнервеното човече.

— Доколкото можах да пресметна, все още има около двеста възможни резултата от играта за последните четири дни.

— Правилно.

— Но ще има пълно изплащане на печалбите само за онези билети, в които е предвидена и смъртта на Сигма през петнадесетия ден.

— Разбира се.

— Добре. Сега искам целият да си в слух — няколко съмнителни синдиката държат огромни пакети билети, в които Сигма умира именно през петнадесетия ден.

— Колко са? — с отпаднал глас попита Зола.

— Десетки милиони. А ако в твоите така наречени „статистически предвиждания“ имаше нещо вярно, трябваше да са останали някакви си двеста хиляди билета с потенциална печалба.

— Разбрах. Не ме мъчи повече, кажи и останалото — примирено го подкани човекът.



— Тиа успя да се докопа да информация, че всеки от тези синдикати разполага с от четвърт милион до пет милиона билети за всеки възможен резултат през оставащите дни.

— Май ми прилошава... — прошепна Зола.

— Само толкова ли? Защо направо не си сипеш малко отрова? — погаври се Букха.

— Но ние все пак разполагаме с няколко трилиона катара!

Въпреки смразяващите разкрития, кохът изпита гордост, щом изрече невъобразимата сума. Никой досега не бе управлявал дори десет пъти по-малък капитал.

— Ще ви ги изсмучат до последния! — прихна гаварнецът. — Зад синдикатите, които споменах, се крият Надзорниците. Ако играта завърши с някой предпочетен от тях резултат, нищожната ви компания ще трябва да изплати от три до десет трилиона катара. — Онемелият Зола гледаше изцъклено.

— И не забравяй — почти злорадо продължи Букха, — че всеки акционер, който не се е отървал от акциите си до седемдесет и петия ден на играта, отговаря с цялото си имущество, ако компанията не успее да изплати печалбите. Нали самите Надзорници настояха за това условие в замяна на съгласието им да не ви пречат. Толкова се замаяхте от алчността си, че дори не заподозряхте истинската причина.

— Ще сложат в джоба си целия Облак — дрезгаво промълви човекът.

Букха сякаш искаше да го изгори с поглед.

— Сами им скочихте в капана.

— Ако ми беше казал вчера, имахме възможност да се отървем. — Гаварнецът не отговори. — Защо си мълча, бе! — писна Зола.

— Защото пак щеше да обърнеш всичко в своя полза, а не да действаш за общото ни благо.

— Сега какво да правим?

Букха се приведе към него с неприятна усмивка на муцуната си.

— Постарай се онези двамата да оцелеят или да умрат по изненадващ за всички начин.

Зола завъртя креслото и стовари юмрук върху комуникатора.

— Веднага ми пратете Курст! И къде ми е новият екран?! — Обърна се към госта си и заяви много по-самоуверено: — Ще измислим точно кой резултат ни е най-изгоден.

— Блестящо, просто блестящо! — промърмори Блеки.

А Курст сияеше. Бе ѝ донесъл скъпоценна информация. Засмяна до уши, тя стана, мина по късия коридор и влезе в залата на борсата.

Поръчките за покупка изскочиха на табло за секунди. Очевидно всички играчи на пазара знаеха, че Алдин и Габлона са заедно в убежището на коха. Търсеха се отчаяно шестчасови опции за билети от първия ден, в които Габлона довършва Ларайс. Но щом брокерите на консорциума „Алма“ забелязаха намеренията на Блеки, веднага започнаха да наддават срещу нея.

След броени минути десетки милиони опции смениха притежателите си.

— Колко мило, че ни посети — каза Габлона и седна срещу Алдин. — Също като едно време — кохът и верният му вазба са седнали да си пийнат.

Корбин скоро се досети какво предизвиква недоверчивите погледи на неговия пленник и махна на убиеца в черно да излезе от стаята, после попита с подигравателна любезност:

— Е, хареса ли ти ваканцията в Дупката?

— Габлона, защо не караш направо?

— Кох Габлона! Не забравяй колко по-високо е положението ми от твоето.

— Корбин — провлечено започна вазбата, — тази титла би трябвало да се дава само на почтени същества. Поколения наред жителите на галактиката свързваха думата „кох“ с представата си за чест. Защото първите кохове са разбирали, че само с почтеност могат да съхранят цивилизацията и икономическата система в Облака. А ти оскверни титлата си. Моят баща е служил на твоя, но аз не можех повече да се насилвам.

— Свърши ли с поученията? — засмя се дебелакът.

В този момент Алдин осъзна, че се е овладял след избухването. След цели десетилетия най-последно каза на надменния мръсник какво мисли за него и се почувства странно откъснат от разговора,

незасегнат от мисълта за онова, което можеше да го сполети в следващата минута.

— Разбира се, вече си разбрал, че сме играчки в ръцете на алшигите.

— Ти може и да си — пренебрежително отвърна Корбин. — Успя ли да се запознаеш с Улсак?

Вазбата не се постара да прикрие тръпката на погнуса.

— Той ме научи да ценя любимите им гозби — продължи Габлона. — Както и някои други техни обичаи.

— Какво искаше от тебе?

— О, само ми предложи нещо. Да го наречем гаранция. Ако те предам в ръцете им, няма да ми досаждат до края на играта и след това.

— И ти му повярва?

— Постарах се и той да има полза от споразумението. Голямо наддаване имаше за тебе. Моите приятели от сектата Исма се гневят от глупавото произшествие през първия ден. Но Улсак реши да подслади още малко споразумението.

— Чакам с нетърпение да ме просветиш.

— Съгласи се аз да те убия и така дори да докопам интересни печалби покрай цялата щуротия.

— Но това как ще ти...

Вазбата се запъна.

— Виждам, че си все така досетлив — засмя се Корбин. — Нямам никакви билети, в които алшигите те пречукват. Но уредих мой човек да купи доста от онези, предвиждащи да видя сметката първо на Сигма, после и на тебе. Сега трябва да реша кога да настъпи смъртта ти. Разполагам само с по петдесет билета, от които ще спечеля, ако умреш днес или утре. Но ако изчакам четири дни, ще прибера парите от хиляда. За предпоследния игрови ден са две хиляди. И десет хиляди за последния. Сам разбираш, че за мен е чудесно да те опазя невредим още три стандартни дни. Накрая ще имам и свободата си, и доста милиарди. Улсак се съгласи.

Алдин предпочиташе да не го гледа.

— Пожелавам ти добър апетит. — Ухиленият Габлона посочи с щедър жест масата, отрупана с местни лакомства. — Улсак дори ми подари бутилка бренди, иззета от някакъв непредпазлив търговец.

Чудесна напитка. Чувствай се като у дома си, докато моите нови приятели дойдат да те приберат.

— Пусни момичето — студено изрече вазбата. — Поне си изпълни обещанието. Каза, че ще я освободиш, ако се предам.

— Излъгах те.

— Мина почти час, откакто е вътре — прошепна Мари.

Не ѝ харесваше и че мъглата започваше да се разсейва.

— Той заповяда да не правим нищо, преди момичето да излезе — напомни Оиши.

Внезапно далечният тътен спря. Слънцето се показа и отнякъде отекнаха звънливите звуци на рог.

Жената дръпна ръкава на предводителя.

— Хайде, размърдай се, вдън земята да потънеш дано!

— Я да видим ще позная ли — обади се Габлона. — Едва ли си толкова глупав, че да се напъхаш в клопка, без някакъв план твоите хора да те измъкнат.

— Че защо ти хрумна това? — безгрижно отвърна Алдин.

Стараяше се да избере нещо от многобройните блюда, което поне да не изглежда отвратително.

— Аз бих се погрижил за себе си на твое място.

— Съмнявам се. Ти изобщо не би помислил да замениш себе си дори срещу родната си майка.

— Майка ми! — прихна кохът. — Нека ти кажа нещо за моята мила майчица. Ако бе попаднала сред алшигите, след седмица щеше да им стане кралица. Между другото, не бих посъветвал твоите разбойници да размахват сабите си в къщата, за да те спасят. Защото опитат ли се, ще прежаля билетите. Няма да излезеш жив от стаята.

— Това го знам предварително. Ами Тиа?

— Пак това момиче... Човек може да си помисли, че ти е не племенница, а любовница.

— Много противен тип си — сопна се вазбата.

— Знам.

Сто и четиридесетте килограма плът на Корбин се разлюляха неприятно от кикота му.

— Добре, май е време да я повикаме.

Кохът взе малко звънче и го разклати. След секунди вратата зад него се отвори и един мъж в черно избута напред доста поизмачканата Тиа.

— Ти остани — заповяда Корбин на убиеца. — Не бива съотношението да става две към едно в тяхна полза. Може да объркаме залозите на онези мърльовци горе.

Алдин стана и отиде при племенницата си.

— Ти защо си тук?! — викна тя, но бързо разбра сама какво е станало. За пръв път след детските й години възбата видя сълзи в нейните очи. — Ама че си тъпанар — промърмори тя и си избърса очите. — Знаел си, че каквото и да обещае, ще бъде лъжа.

— Знам — съвсем тихо потвърди Алдин. — Но ако не бях се съгласил, как щях да живея? — Той прегърна момичето. — Стори ли ти нещо лошо?

— Корбин ли? Не би му стигнала смелост и с пръст да ме докосне.

— Брей, че си несправедлива — лениво подхвърли Корбин. — Преди време много ти харесваше да те опипвам.

— Долна твар! — сякаш се изплю тя. — Повече бих се забавлявала в леглото с парче лед.

За миг възбата се уплаши, че вироглавата му племенница прекали. Злобата пламна в очите на Габлона, но той само им обърна гръб. Мина немалко време, докато отново си наложи хладнокръвие.

— Мислех просто да те отровя — каза след малко. — Но сега реших да те дам на алшигите.

Алдин се бореше със себе си, за да не сложи край на всичко още тук и сега. Блазнеше го шансът да се разправи с Корбин, преди да умре. Кохът сякаш долови гнева му и отстъпи няколко крачки.

Вратата към предния коридор се отвори и влезе още един от убийците.

— Здравей, приятелю — усмихна му се Корбин. — Да не са дошли алшигите за ценния си товар? — Мъжът кимна. — А Хасан къде е?

— Зает е.

Кохът се опитваше да си спомни познато ли му е лицето на този човек, но двойната врата зейна широко отворена и влязоха неколцина уарди, наметнали на главите си качулките на жълтите мантии. Безмълвно наобиколиха Алдин, избутвайки Тиа към стената.

— О, вземете и момичето — неспокойно предложи Габлона. Не беше съвсем сигурен за смисъла на случката. Още се взираше в странния мъж, който трябваше да е един от телохранителите му. — Кажете на вашия повелител Улсак, че тя е подарък от мен, за да покажа дружелюбието си.

— Мръсник! — изпищя Тиа. — Ако коховете научат някога как си ме дал в ръцете на тези зверове, няма да ти простят за нищо на света. Та аз самата съм кох!

— Паметта отслабва с тежестта на парите — надуто изрече Корбин, мъчейки се да прикрие страха си.

Чуваше някакви шумове откъм коридора, приглушени вопли на варварския език, който хашашините използваша помежду си. Полека отстъпваше към ъгъла.

Четирима жълти се отделиха от останалите и го доближиха.

— Къде са моите стражи? — кресна кохът.

— Мъртви са — прошепна водачът на групата. — Бяха само десет. Дори не ни затрудниха.

Със светкавично движение, недоловимо за окото, той посегна към превръзката на челото си и измъкна тънка жица. След миг я уви около врата на Габлона, който се свлече на колене. Отчаяно се напъваше да не позволи режещата примка да се затегне. Кожата край сънната му артерия се изопна така, че и най-лекият натиск можеше да я пръсне.

— Ти също тръгваш с нас! — изсъска един от жълтите. — Не бива Улсак да ни чака прекалено дълго.

Тласнатият към вратата Алдин почти беше готов да съжали Габлона. Дебелакът почти се задушаваше, очите му за малко да изскочат от главата.

— Поне се опитам да те предупредя — с леден глас му каза вазбата, но вървящият до него уарди го перна през устата.

Минаха по тъмния коридор, после яркото утро заслепи пленниците. Във въздуха още се усещаше прохлада, последните ивици мъгла избледняваха под слънцето.

Няколко десетки алшиги в жълто стояха около къщата и тревожно оглеждаха улиците.

— Да тръгваме по-бързо! — заповяда старшият сред тях. — Сините от Исма още се надяват да ги хванат.

Затичаха се. Габлона влачеше крака наред тълпата. Към телената примка на шията му бе закрепен дълъг прът и един уарди го дърпаше безмилостно.

Двамата съгледвачи отпред изведнъж забавиха крачка. На улицата се виждаха останките от разбити бурета, наоколо вонеше на стотици разляти литри силно питие.

— Това го нямаше, когато идвахме насам — рече единият и пристъпи предпазливо напред. Подритна преградата.

Сякаш мълния се заби оглушително в улицата.

Пламналият съгледвач нададе смъртен вой. Половината жълти около него се търкаляха в агония.

— Лягай, Тиа! — извика Алдин и се просна.

Претърколи се на гръб точно навреме, за да види как най-близкият уарди измъкна ножа си и се обръща към него.

Вазбата разбра, че убиецът е решил да му вземе главата още сега. Жълтият направи още крачка, звънна тетивата на арбалет и стрелата го отхвърли назад. Още пет-шест стрели долетяха откъм ъгъла на отсрещната сграда. Вратата изтрещя и самураите начело с Оиши връхлетяха.

Сабите проблясваха с всеки удар. Един басак прескочи Алдин и стовари брадвата си върху ранения уарди, който още се мъчеше да пълзи към набелязаната жертва.

Грохот на взрив и откъм края на колоната. Вазбата седна в канавката и видя как десетина жълти нападаха по камъните, а кръвта бликаше от многобройните им рани.

Тъкмо вдигна глава и от един прозорец се понесе следващото двайсетлитрово буренце. Запаленият фитил пукаше и съскаше весело. Огненият снаряд изчезна в ослепителен блясък и довърши оцелелите алшиги.

А откъм пресечката по-нагоре се носеха тежко още басаки, водени от Зердж.

Уличката изведнъж се изпълни със самураи и гаварнци. Няколко ръце сграбчиха Алдин под мишниците и го изправиха. Японците

стояха около него със светнали от радост лица. Той видя как Тиа изпълзя изпод труп на уарди. Наметката и панталонът ѝ бяха подгизнали от кръв, тя стискаше кинжал и несъмнено си бе послужила с него. Засадата постигна зашеметяващ успех. Убийците в жълто бяха стъписани и вцепенени от пламъците, експлозиите и изненадата. Измряха, без да поразят нито един от противниците. Един по-непредпазлив басак също загина от взрив, но приятелите му бяха опиянени и подскачаха наоколо, крещяха победоносно, че най-сетне оржията им са опитали вкуса на вражеска кръв.

Появи се и един неочакван елемент.

Хванете Габлона! — побърза да извика вазбата.

Кохът лежеше наред улицата и се мятеше като риба на сухо. Водещият го уарди бе прикован от стрела към близката стена.

Сейджи хвана края на пръта и принуди Корбин да стане. Вратът на дебелака бе порязан от стегнатата гарота и червена струйка попиваше бавно в копринената му риза.

Алдин застана пред него.

— Май в ръцете ни падна повече от онова, на което се надявахме — мрачно промълви Оиши, впил поглед в Габлона.

Господарят му мълчеше, сякаш се колебаеше кое решение ще е най-доброто.

— Още едно завъртане на възела — студено продължи предводителят, — и ще се отървете от него.

А Алдин гледаше ту него, ту Тиа, накрая пак се вторачи в коха.

— Как да постъпим? — попита племенницата си.

— Искане ми се сама да го удуша — отвърна тя със смразяващ смях.

Корбин протегна ръце и изгъркори нещо с жален глас.

— Напомня ми за страхливеца Кира — презрително изръмжа Оиши. — Точно така гледаше, преди да му отсека главата.

Но вазбата не помръдваше.

— Не можем да стоим тук цяла вечност! — разпалено се намеси Мари. — Такаши се върна ей сега. Сините са разбили вратите на кръчмата и съвсем са побеснели. Скоро ще дотърчат тук.

— Желаете ли вие да сложите край на мъките му? — попита Оиши и отвърза дръжките на гаротата от пръта. — Или аз да се заема с това?



По тресящите се бузи на коха потекоха сълзи. Гледаше умолително Алдин, който внезапно пристъпи напред и издърпа дръжките на примката от ръцете на японеца. Габлона хъркаше начесто.

— Само трябва да си извия китката — каза вазбата. — Като си помисля на какво бе обрекъл Тиа...

Леко завъртя дървените парчета и Корбин писна задавено. Алдин изсумтя отвратно и пусна гаротата. Задъханият кох се отпусна на калдъръма и се освободи от страшната примка. Хълцаше и пъшкеше.

Разочарованите самураи и басаки замърмориха.

— Не разбирам — обади се озадаченият Оиши. — Той непрекъснато се опитваше да ви убие. Само преди минути прати вас и племенницата ви на сигурна мъчителна смърт. А вие го пощадихте... Господарю, не е разумно да оставяте жив такъв враг.

Габлона вторачи в японеца пламтящите си от ненавист очи.

— Имам си причини — отсече вазбата. — Да се махаме оттук!

Предводителят се обърна към воините си и посочи към къщата, която бяха превзели преди малко.

Алдин огледа още веднъж полесражението. Старателната подготовка даде плодове. Всъщност той разчиташе Габлона да го измами и да не освободи Тиа. Предположи и че кохът няма да го ликвидира веднага, а или ще го предаде на алшигите, или ще му запази живота, докато това е изгодно. Бъчвите и бомбите трябваше да послужат при атаката на укреплението. Единствената изненада беше твърде скорошната поява на жълтите, но Оиши явно бързо бе нагодил плана, за да се справи с тях. Всъщност пратените от Улсак убийци само улесниха засадата, като изведоха Алдин и Тиа.

Наложиха се дни наред да изпаряват тонове наситена със сяра вода, за да си осигурят първата съставка за експлозивите. С втората — селитрата, се сдобиха след усърдно ровене в клозета на кръчмата. При сегашното нападение се лишиха от половината си бомби.

Нарушиха всички забрани в Дупката. И сега алшигите щяха да ги подгонят задружно. Вазбата вече обмисляше какво да прави.

— Хайде де! — дърпаше го Мари.

— Някой идва — предупреди самурай.

Изад ъгъла се появи само един мъж, от дълбока рана на бузата му се стичаше кръв. Беше Хасан.

— Проклет глупак! — закрепця Корбин. — Какво сбърка?

Наставникът на хашашините мина невъзмутимо покрай японците въпреки готовите за удар саби.

— Измамиха ни — каза на коха, сякаш нямаше кой друг наоколо.

— Кой?

— Че кой, ако не Улсак? Аз и двадесетимата от хората ми, с които отидохме да преговаряме, бяхме нападнати още на излизане от квартала. Само аз се изтръгнах от клопката и се върнах да ви предупредя.

Алдин се взираше в раната му.

— Алшигите мажат остриетата си с отрова. Би трябвало отдавна да си мъртъв.

— А, това ли. — Хасан пипна бузата си, сякаш едва сега си спомни. — Един уарди взе нож от мой боец и се опита да ме убие с него. — Той огледа групата. — Както виждам, най-добре е да ви се предам. — Извади от калъфа своя кинжал и го подаде на Оиши с дръжката напред. — Предпочитам да съм ваш пленник и да се измъкна жив, вместо да чакам алшигите.

Самураят се вторачи враждебно в него. Не повярва на нито една дума.

— Ще го вземем — реши Алдин. — Уменията му може да се окажат много полезни. Да тръгваме.

Той ритна Корбин, за да го подсети, че е време да се опомни.

На различни места около квартала тръбачи си разменяха сигнали. Скоро местните жители щяха да открият, че всички свещени за тях правила са били погазени, и то в началото на великия празник. Алдин усещаше страха като ледено острие в гърдите си. И досега жадуваха стръвно смъртта му. В каква ли невъобразима ярост ще изпаднат скоро...

— Е, това ли е цената за споразумението, което ни предложи? — презрително попита Абек от Исма.

Ветрецът развяваше мантията му, докато повелителят на сините пристъпваше из залятата с кръв улица.

Улсак изглеждаше разсеян, почти унесен. Обърна с върха на ботуша си трупа на един от своите следовници. Приклезна да огледа

раните отблизо.

— Загинал е от взрив — съобщи спокойно.

— Какво?! — ревна Торес Сер от клана Бенгада. — Никога не сме допускали експлозиви в нашия свят. Всичко, което се спуска дотук по Седа, подлежи на строг контрол. Нали се въздържахме от подобни опасни занимания, за да не събудим преждевременните страхове на онези горе...

— Сами са си направили бомбите — обясни повелителят на Уарди.

— Я вижте това! — Абек сочеше стрелата, щръкнала от един труп.

Улсак кимна и се намръщи.

— Пренесоха жалката си игра при нас, но решиха да я играят по свои правила.

— Следовниците ни ще започнат да задават въпроси — прошепна Абек, върнал се при останалите повелители. — Непрекъснато им внушаваме, че за такива престъпления се полага незабавна смърт.

— Все нещо ще измислим — успокои го Улсак и другите кимнаха.

В края на краищата, какъв беше смисълът на догмите, ако не да внушават смирение у правоверните?

— А за останалото разбрахме ли се? — реши да се увери повелителят на Уарди.

Останалите мълчаха.

— Трябваше да ги унищожиш веднага — изведнъж натърти Абек. — Досега поне сто пъти да сме им взели главите.

— Но аз не исках да стане така! — неговорчиво отвърна Улсак.

— А защо? — намеси се Торес Сер.

— Не биваше онези двамата да умрат преди последния ритуал.

— Подозирам, че не си напълно откровен с нас — заплашително процеди повелителят на Бенгада.

— Твоя воля. Но в останалото трябва да сме единни.

Съвсем ясно долавяше недоверието и на другите. Абек заговори пръв.

— Вече чухме за безумното бръщолевене на онзи шаман. До мен стигна и слух, че ти дори си се срещал с него и не си сложил край на

това бълнуване.

Улсак се усмихна.

— Нека не събуждаме разногласията си. Скоро ще мога да ви разкрия всичко. Помолих ви да сдържате хората си, за да оцелеят чужденците. Вие се съгласихте, защото ние — повелителите — винаги сме се вслушвали в словата си. Ако се окаже, че сме допуснали грешка, аз ще поема вината върху себе си — добави той безстрастно.

Другите впиха погледите си в него. Вярно, съперничеха си за по-голяма власт и влияние. Но с отминаването на стотици поколения повелителите на клановете бяха разбрали, че е необходимо и равновесие. Вече виждаха обаче, че Улсак е различен, че се домогва до нещо повече.

Всичко беше ясно — той щеше да се обяви за Ема и да поиска от тях преданост. И в същото време си казваха, че е невъзможно. Само един луд би се претрашил.

Най-сетне се спогледаха и кимнаха.

— Значи започваме преследването веднага. Аз ще организирам обграждането на квартала, после и на целия град. Вашите следовници трябва да се приберат в своите градове. Искам и плътен кордон около джунглата, за да не се промъкнат бегълците през нея към нивите. Нямаме много време. Трябва да ги открием преди Улман.

— Само в този град те биха могли да си намерят милион скривалища — напомни Абек.

— Ако бъда принуден, ще подпала всичко! — излая Улсак. — Защото съвсем скоро никой от нас не ще се нуждае от жалкия си подслон на тази планета.

Другите отново си размениха смутени погледи. Мълвата се потвърждаваше. Може би все пак имаше начин да се измъкнат от Дупката. Повелителят на Уарди поиска помощта им в замяна на смътни обещания за нечувана власт и могъщество. Ако наистина успееше да ги изведе сред просторите на вселената, значи беше Ема и трябваше да му се подчинят.

Един по един те се отдалечиха безмълвно. Накрая само Улсак остана да се вира в труповете.

Повикан от Оиши, Алдин застана до прозореца.

Кошмарно видение... Пламъци осветяваха нощното небе от хоризонт до хоризонт. Оттук добре се виждаше огромният площад. Потоци бягащи чужденци изпълваха улиците, които се вливаха в него. Малкото спасени вещи бяха струпани на колички и каруци. Нещастници залитаха под тежестта на вързопи.

Пожарите, започнали в късния следобед от квартала на чужденците, обхванаха бързо дори улиците на жълтите. Но местните жители сякаш се радваха на опустошението. Вазбата дори забеляза някои от тях да мятат факли в отворени прозорци.

Ревът на стихията като че изпълваше въздуха с дух на безумие и хаос. Понякога отекваше тътен от рухнали големи къщи. А сред всичко това едва се чуваха писъците на ужасените търговци.

Бъркотията беше страшна. Някои бегълци по принуда събираха смелост и се втурваха да прекосят площада, подгонени от настъпващия по улиците огън. Щом стигнеха до редиците на жълтите, спираха, фанатиците ги наобикаляха и след няколко минути пропускаха повечето чужденци. Други съсичаха на място или отвеждаха някъде.

Случваше се търговците и охраната им да обезумеят. Опитваха се да пробият със сила. Нито един не стигна до Небесния асансьор, само броят на пръснатите трупове растеше.

— Отделят всекиго, когато подозират като един от нас — отбеляза японецът.

— Не съм си и представял подобна зверщина — прошепна Алдин, после изсъска: — Габлона, я ела да погледнеш!

Избута свирепо дебелака към прозореца.

Корбин не продумваше. Бледото му лице постепенно се изопваше от уплаха. Още не можеше да се опомни след пленяването си и бягството от преследващите ги алшиги.

Вазбата бе намислил да се спасят сред дивата пустош на платото, но всички пролуки бяха затворени старателно. Едва не изпаднаха в

безизходица, когато голям отряд жълти ги подгони. Някой веднага наду рог и отвсякъде сякаш се отприщиха потоци от убийци.

Мари ги поведе в лудешкия бяг — прескачаха огради, газеха по купчини гниещи отпадъци, криеха се в изоставени постройки, докато се отърват от преследвачите. Това струваше живота на още двама самураи. Без Алдин да знае, бяха останали да забавят поне малко жълтите.

Вместо да се устреми към покрайнините, Мари предпочете да се насочи към центъра на града. Правилно се досети, че така ще обърка алшигите. Засега групата се отърва. Намериха явно изоставен голям склад до площада и се промъкнаха вътре. Сега чакаха и се опитваха да разберат какво става.

— Ти си виновен за всичко — дрезгаво промълви Габлона. — Ако се беше примирил със съдбата си, това никога нямаше да се случи.

— Но и ти щеше да пукнеш! — озъби се вазбата.

И все пак думите на коха го засегнаха. Стотици невинни измираха на площада, а жълтите май се бяха настървили да унищожат града си от край до край.

Мари като че усети колко потресен беше от упрека и дойде при него.

— Доколкото схванах нещо, има и още неизвестни за нас причини. Дори идиоти като алшигите няма да рушат собствения си дом, ако не са намислили някоя дяволия. Можеха спокойно да ни издирват и без да беснеят. Тъпо е — все едно бунтовници да подпалят къщите и магазините си, защото несправедливо са лишени от правата си. Когато всичко свърши, никой търговец няма да се върне тук. Значи и доставките на метали ще спрат отведнъж. Това свърталище ще стане никому ненужно. Почти съм готова да повярвам, че алшигите погребват досегашния си живот, защото вече могат да си го позволят.

— По дяволите, нали слязох в Дупката, за да ви кажа точно това! — намеси се доближилата ги Тиа.

— Не те разбирам — промърмори Алдин.

Толкова увлечени бяха в бягството, че не му остана време да я попита защо бе рискувала да дойде в тази гигантска лудница.

— Спомни си, че все още съм временният кох на рода Габлона.

Корбин се обърна рязко и сякаш опита да я повали с поглед.

— И що да видя един ден — пред очите ми беше докладът, че петдесет големи пътнически кораба на моя скъпоценен бивш любим са дадени под наем от името на наша транспортна фирма.

— Това ли ти е свръхважното сведение? — сопна се Корбин. — Аз вече споменах за сделката.

— Да, ама ми се стори твърде любопитно, че в договора не е посочен крайният пункт, където трябва да пристигнат.

Габлона предпочете да млъкне.

— И какво общо има договорът с това? — ядно попита Алдин, посочил площада и пожарищата.

— Оказа се, че корабите са в орбита около звездата на системата Гарн. Затова дойдох. Мислех си, че единственият начин да попреча е да сляза и уредя примирие между вас. Защото ако оцелеете и двамата, ще провалите кроежите на Надзорниците. Няма да спечелят нищо и най-вероятно ще зарежат алшигите да се оправят както могат. Е, не потръгна точно според плана ми, но все пак успях.

— Каква е тази система Гарн? — учуди се Мари.

— Безполезна пустош. Съседна звезда на тукашното светило. С подпространствен скок се стига само за час. Там няма нищо — никакви ресурси, колонии, станции... само обгорени скали, кръжащи около една умираща звезда. Открихме ги съвсем случайно. Един изследователски кораб се намирал в системата, когато те завършили скока си. Помислете само — петдесет кораба, наемът за които е няколко милиона дневно, се въртят в някаква си звездна пустош.

— И изглежда, че чакат да приберат някого — бавно изрече вазбата.

— По-точно — нещо да се случи тук — добави племенницата му. Жестокостта и размахът на замисъла стъписваха.

— Защо не каза на коховете?

— Опитвах се, но Букха дори не пожела да ме изслуша. А другите глупаци бяха затънали в игричките си. И без това нямаше да ми повярват, защото веднага биха си въобразили, че търся някаква лична изгода.

— Алшигите унищожават всичко, защото не им е нужно — изумен промълви Алдин. — Скоро ще се махнат оттук, с корабите на Габлона. В името на небесата — искат да се изтръгнат от Дупката и са си намерили съучастник!

Корбин започна да се отдалечава предпазливо от стоящите до прозореца.

— Аз нямам нищо общо! — изписука тъничко.

Вазбата скочи към него, сграбчи дрехата му и го раздруса.

— Защо ли не те хвърля през прозореца! Ако жълтите не те заколят, търговците ще те стъпчат с огромно удоволствие!

— Аз не участвам в това! — извреця дебелакът. — Надзорниците поискаха да наемат корабите и аз се съгласих.

— Ето къде бил ключът към загадката. Древна тактика — разрушаването на собствения им свят. Ти си се канил да ги подкупиш с кораби, за да запазиш жалкия си животец. И алшигите през цялото време са се готвели да напуснат Дупката, да разпространят култа си в цялата галактика в служба на техния безчовечен, вечно гладен за смърт бог.

— Честна дума! — викна Габлона. — Не съм им дал аз корабите! Само им обещах малко съвременни оръжия.

— Неприятно ми е да го защитавам — прекъсна ги Тиа, — но по изключение той казва истината. Корабите са платени с парите на консорциума „Алма“, а за капак щяха да натопят Корбин накрая като виновен за всичко.

— Така е, така е! — задъха се дебелакът и я погледна с признателност. — Искали са да ме натопят.

— Млъкнете всички! — нареди Оиши.

Алдин се извърна към самурая, който клечеше под перваза на прозореца. Пусна Корбин, сякаш не искаше повече да си мърси ръцете, и припълзя до японца.

— Вашата разправия привлече нежелано внимание — прошепна Оиши.

Вазбата припълзя предпазливо и се надигна да надникне през тесния прозорец. Точно под него стояха неколцина жълти и сякаш се взираха в очите му. Той се дръпна като опарен.

— Да му се не види, надявах се поне тук да бъдем за малко в безопасност. Я да се махаме!

— Но къде ще отидем? — попита Тиа.

— Това е склад за храни — обади се Мари. — Вече го огледах. В подземие то има врата, която сигурно води към катакомбите под града.



Затичаха към стълбата, но още преди да слязат на долния етаж, някой започна да блъска по входната врата.

— Да вървим — заповяда Оиши и останалите, които се криеха долу, веднага тръгнаха с тях.

Тропането спря. Изведнъж се разнесе гръмовен трясък и вратата се огъна. Оиши, Сейджи и Ура изостанаха и пуснаха останалите да прибягат край тях. При втория удар една от пантите се откъсна. Всички други от групата вече бяха в мазето.

— Отстъпете!

Двамата бойци с предводителя не пожелаха да се дръпнат. Този път вратата изтрещя и се блъсна в стената. Шестимата алшиги от другата ѝ страна пуснаха тежката греда, с която си послужиха вместо таран, и се втурнаха към къщата.

Оиши се хвърли насреща им. Сабята му изсъска в дъга и отнесе главата на първия уарди. В същата секунда японецът замахна диагонално нагоре и разсече втория от хълбока до рамото. Ура повали с тежката си брадва третия нападател, който се сниши и опита да мине в гръб на Оиши.

После тримата бойци отскочиха от вратата, сякаш подканяха оцелелите убийци да нахълтат, но онези се поколебаха. Единият изграчи нещо, завъртя се на пети и побягна по улицата.

— Страхливец! — изкрещя Сейджи и се втурна към останалите.

— Недей... — започна предводителят, но увлечен в яростта си, младежът изобщо не го чу.

Нанесе лъжлив удар и пристъпи встрани. Първият уарди отскочи да го заобиколи, а вторият нападна направо. Сейджи удари отгоре надолу, завъртя сабята и, подражавайки на Оиши, мигновено замахна косо нагоре. Разпори противника по същия начин. Викна тържествуващо и в същата секунда втория убиец се завъртя ловко и заби ножа си в гърба му. Обезумелият Оиши прескочи падащото тяло на своя племенник и с един замах повали врага.

— Ето ги!

Уплашени търговци се бяха скупчили в края на улицата. Пищяха и сочеха. А избягалият уарди вече беше на площада и викаше единовенците си.

Зрението на предводителя се замъгли от сълзите на безпомощна ярост. Почти не усети как Ура го сграбчи за рамото и го задърпа към

входа на склада.

— Видяха ни! — изрева гаварнецът.

— Но Сейджи!...

— Остави го, мъртъв е!

Басакът го повлече по коридора и стълбата към мазето. Алдин и няколко самураи бяха забелязали отсъствието на тримата и идваха да проверят какво става. Ура им кресна да се връщат и избута Оиши към тях.

— Къде е Сейджи? — попита Такаши.

— Загина — едва изрече брат му. — Вината е моя, трябваше да го спра навреме.

Поразен от новината, по-големият брат се вцепени на стъпалата, после нададе страшен вой и понечи да се хвърли към изхода. Алдин успя да го хване с две ръце.

— Късно е, приятелю, твоят син е мъртъв! Остани с мен!

Мъката разкриви лицето на самурая, разкъсваше се между дълга към своя господар и сина си, чийто труп бе проснат пред вратата.

— Трябва да живееш заради мен! — извика вазбата.

Забравил собствените си терзания, Оиши прегърна брат си и се взря отблизо в очите му.

— Сейджи вече не е в този свят, но ние още имаме за какво да живеем — прошепна му твърдо.

Треперещият Такаши кимна и всички отново се спуснаха в мрака на подземиеето. Щом слезе от последното стъпало, Алдин се задави и закри носа и устата си с ръкав.

Попаднаха в дълга, дълбока пещера, спускаща се все надолу. Мари беше права. Тук наистина се съхраняваше храна... От единия край до другия бяха наредени „вонящи трупове“. Стотици сандъци, приличащи на ковчези, покриваха пода и във всеки имаше гъба в различен етап на разложението. Покрай една от стените бяха наредени още стотици от гнусните деликатеси на алшигите, изправени като талпи. Смрадта беше непоносима. Оказа се прекалено силна дори за повечето гафове. Повръщаха заедно със самураите.

Имаше само една лампа, но светлината стигна Алдин да забележи, че никой няма намерение да продължи напред. Изсумтя ядосано и отиде при Мари.

— Какво ви става? Защо се мотаем тук?

— Ами защото проклетата врата е заключена! — сопна се жената.

— Заключена? Какво приказваш?! Как така е заключена?

— Я сега ме гледай в устата и си прочисти ушите — процеди тя през зъби. — Казах ти, че вратата е заключена. Катакомбите са от другата ѝ страна. Мнозина търговци си заключват мазетата, за да не ги оберат.

— Значи си ни вкарала в капан?

— Знаех си, че не бива да ѝ се доверяваме. — Резкият глас на Хасан бе натезжал от подигравка.

На възбата му се прииска да го цапардоса, но нямаха време за глупости.

— Не можем ли да я разбием?

— С какво? Ще мятате „вонящи трупове“ по нея ли?

— Че какво се чудите? — сърдито се обади Тиа. — Да я взривим с бомбите!

— А, в някое шоу ще е страхотен епизод, ама в живота не става така — възрази Зердж. — Това пред нас е дебел стоманен лист. Значи от тази страна трябва да поставим нещо, което да спре взривната вълна и да я насочи обратно към вратата. Иначе ще отнесе нас.

— Тогава да излизаме! — провикна се Алдин.

Струваше му се, че стените и таванът го притискат и ей сега ще го смачкат. А над тях трополяха множество крака.

— Претърсват склада — прошепна неговият приятел.

— Ами значи ще се измъкнем с малко клане — невъзмутимо каза Ура и потупа окървавеното острие на брадвата си.

— Просто ще ни смачкат, като ни налетят стотици наведнъж — каза Алдин с изгънял от отчаяние глас. — А излезем ли на улицата, дори търговците ще ни нападнат заради нещастията, които им причинихме.

— Значи е време за смъртните ни песни — промълви един басак почти мечтателно.

— Да бе — подметна Тиа, — ама след ден-два ще заприличаме на тези гадости наоколо.

— Браво, подсети ме! — ревна Алдин.

— Май скоро ще видим края — изрече ксарнът, впил поглед в големия екран, заемащ почти цялата отсрещна стена.

На половината се виждаха сигналите от присадените следящи устройства. Алдин, Корбин и останалите с тях се бяха скупчили на едно място. Другата половина показваше увеличено изображение от камерите на кулата. Стотици жълти нахлуваха в склада.

— Не бива да се разчува! — писна Вол. — Не забравяйте за нормалния пазар. Акциите и без това са доста обезценени. Още щом плъзнаха слуховете за бъркотията с Александър, паднаха с 22 процента. Само някой да заподозре, че Надзорниците се канят да ни вземат всичко и ще настъпи хаос.

— Като гледам екрана, това едва ли ще има значение след две-три минути — възрази друг кох. — Съвсем законно ще ни приберат корпорациите, а ние още не сме си върнали каквото ни се полага!

Неколцина от събраните в залата бяха пред припадък. Този път Зола седеше сам в единия край на дългата маса, а около Букха имаше гъмжило.

— Букха е виновен за всичко! — пристраши се ниският кох.

Обвинението му наглед беше толкова лишено от логика, че всички млъкнаха изведнъж и наостриха уши.

— Нали сам си призна — продължи заядливо Зола, — че е подозирал за мръсния номер още към тридесетия ден на играта. Защо нищо не ни каза тогава? Можехме да се отървем от акциите си или... или...

— Или да предизвикате нужния ви резултат — натърти злобно ксарнът.

— Точно така!

Другите също промърмориха съгласието си. Зола се ухили самодоволно.

— Бяха само подозрения — студено отвърна Букха. — А в такова напрегнато положение и една непредпазливо изгървана дума стигаше да започне паника.

— Та ние сме бизнесмени! — обиди се Вол. — Щяхме да подходим съвсем делово към затруднението.

— Именно — щяхте да изпаднете в слабоумие от страх! — сръза го гаварнецът.

— Вече е късно — прекъсна ги Зола. — Остават три и половина стандартни денонощия, тоест седем игрови дни. Ти спомена преди, че съществуват още някакви възможности. Какви са те?

— Както ти призна, остават към петдесет милиона билети, според които Сигма умира на петнадесетия ден от играта, а местните погубват Алдин и Габлона през последните седем дни.

— Проклети да са и Алдин, и Габлона! — изръмжа ксарнът с такъв леден гняв, че седящите наоколо побързаха да се отдръпнат. — Цял ден имаха да се докопат един друг, а нищо не правят. Ако това се бе случило, залозите на Надзорниците нямаше да струват пукнат катар и щяхме да се отървем от проблема.

— А какво ги възпря? — учуди се един кох от гаварниците.

Всички виждаха ясно, че двамата оцелели досега играчи са на една ръка разстояние. Бърз удар с ножа и отвратителният план на Надзорниците ще се сгромоляса безславно!

— Хайде бе, Алдине, заколи го! — съскаше Зола. — Защо онези надменни гадове да ни отнемат всичко?

— Някакви други възможности? — обърна се ксарнът към Букха.

— Само една — бавно изрече гаварнецът. — Друг, а не местните идиоти, да убие Алдин или Габлона. Надзорниците почти нямат билети с такива комбинации.

— И печалбата ще си остане за нас! — истерично се провикна Зола. — Каква е най-изгодната комбинация?

— Единият убива другия или ги довършват басаките на Сигма, защото ударът пак ще бъде приписан на него според правилата, нищо че е мъртъв.

— Имаме ли някакъв шанс да уредим това? — делово попита ксарнът.

— Само че ще нарушим правилата... — усмихна се невинно дребничкият кох.

— Между другото — обади се Вол, който оглеждаше съсредоточено присъстващите, — къде е Тиа?

— А, замина. Имала да урежда някои дреболии — отвърна Букха.

— Това е нетърпимо — прошепна най-старшият и първо погледна двамата пред себе си, после екрана.

— На това предопределение вече не можем да повлияем — кротко се обади Лоза.

— Предопределение, към което ние насочихме събитията. Поклонниците на Ал-Шига изстребват стотици невинни.

— Невинни ли? Не бих ги нарекъл така — позволи си да възрази Лоза. — Та те са от търговското съсловие. По самата си същност са кръвопийци, иначе не биха спечелили нищо от занаятието си. А щом те печелят, някой друг губи. Така грабежа жителите на Дупката, които сега изливат събраната си ярост върху тях. Всъщност отмъщават на търговците за онова, което според тях са им причинили всички други от Облака. Нека се опитаме да разберем причините за насилието с надеждата, че ще помогнем на алшигите да вникнат по-дълбоко в душите си.

— Засега им помагаме в съвсем друга насока.

— Само възстановяваме равновесието. Първо, обитателите на галактиката сами разрушават икономиката си с този тотализатор. Скоро ще контролираме тези процеси, но без да нарушаваме собствените им правила. Второ, култът Ал-Шига ще се изтръгне на свобода. Такава могъща сила ще се развихри за години напред из Облака, причинявайки само хаос. Позволяваме на естествените процеси да се разгърнат напълно. По-добре беше да постъпим така с появата на трите раси в галактиката, вместо да се намесваме, за да прекратим войните им.

Настъпи мълчание. Тогавашните действия на Надзорниците още предизвикваха спорове помежду им. В прастари времена Първобродниците им възложиха да съхраняват Облака до незнайния миг, когато истинските владетели се завърнат. Не бяха допускали, че ще нахълтат безбройни орди низши разумни същества.

И си послужиха със заплаха, която нямаха силата да изпълнят. Но хитростта им успя — войните в Магелановия облак спряха. Така Надзорниците изпълняваха задачата си.

Единственият нагледен урок, който дадоха на първобитните цивилизации, беше достатъчен. Хората, гаварниците и ксарните още не се и осмеляваха да заподозрат колко крехка е властта на Надзорниците над тях. Защото освободената стихия, погубила няколко свята, бе

унищожила и устройството. То бе принадлежало на Първобродниците, а Надзорниците дори не знаеха откъде да започнат, за да направят друго.

— Нека не обсъждаме тогавашното ми решение — промълви най-старшият. — То поне заблуди низшите същества за мащаба на могъществото ни. Но ти си дръзнал да търсиш друг път.

— И го намерих — много по-твърдо каза Лоза. — Скоро ще владеем икономическата им система. Но ако се бях ограничил само с това, може би щяха да въстанат срещу нас. А поклонниците на Ал-Шига са другата необходима съставка. В деня, когато бъде обявен краят на играта и се разчуе, че притежаваме почти цялото богатство на Облака, фанатиците от Дупката ще напуснат своята планета-затвор.

— За да сеят хаос — напомни най-старшият.

— И да провалят целия ни бизнес — извряка Вуш с нескрита уплаха. — Ще ни лишат от невероятни печалби!

Другите двама се възряха в него снизходително.

— Приятелю, вече виждам, че тези натрапници са покварили и тебе! — укори го най-старшият.

Вуш предпочете да не говори повече, но ги гледаше с унило упорство.

— Не се стремим самоцелно да завладеем икономиката им — напомни Лоза, — а да поемем управлението на тази безбройна сган. Не ги ли притиснем здраво, коховете бързо ще се обединят срещу нас, а при безмилостен сблъсък с трите раси нямаше шанс да се съхраним. Не забравяйте, че ние сме стотици, а те — десетки милиарди.

— Е, каква точно роля си определил на фанатиците? — попита най-старшият.

— Ще ги изведем от Дупката. Коховете са се погрижили само за автоматични предпазни системи, защото никой не иска да се заеме с тази опасна работа. Лесно ще се справим с изключването им. Дотогава петдесетте кораба, за които вече споменах, ще пристигнат от близката звездна система. Принадлежат на Габлона и ще представим всичко така, сякаш той е подкупил алшигите, за да спаси живота си. Всеки кораб побира по двадесет хиляди пътници. Така първата вълна на удара ще се понесе из галактиката. Веднага ще се стовари върху планетата, която е икономическият нервен център на целия Облак и където в момента са се събрали всички кохове. Другите от Дупката ще

последват авангарда, ще плъзнат като епидемия от свят на свят. А нашият контрол върху икономиката ще парализира галактиката. Просто ще обявим, че всичко, което притежаваме; не може да се използва за насилие. След пет-шест години Облакът ще затъне в анархия. И коховете ще бъдат сочени като виновници за бедствието.

— Но не могат ли поклонниците на Ал-Шига да се превърнат в заплаха и за нас? Ти самият си се срещал с тях. Нима няма да ни посочат с пръст и да обяснят на всички останали какво сме сторили?

— Съвзях се само с един от тях. Никой друг не знае доколко сме замесени. Да, би било истинско нещастие, ако корабът му претърпи злополука и той млъкне завинаги. Щом изчезне техният обединител, останалите ще се разпръснат като плява по вятъра. Ще им липсва насока и постепенно ще се изчерпят като сила. Ако се появи и издигне друг обединител измежду тях, нищо не пречи да се погрижим и за него.

— Говориш за убийство — презрително напомни най-старшият.

— Вие го казвате, а и времената се менят — позволи си да възрази Лоза.

Гледаше реещия се пред него най-старши. Беше твърде древен, спомените му се простираха в далечни ери отпреди нахлуването на варварите в Магелановия облак. И ограниченията, които продължаваше да налага, бяха остарели. В този сблъсък другите ще се убедят, че най-старшият не е направил необходимото, не е искал да заложи чистотата на пътя си в името на висшето благо — опазването на галактиката. Повече няма да го подкрепят и ще потърсят някой друг. Лоза беше убеден кой ще е избраникът им.

— И въпреки всичко намесата ни е прекалена.

— Когато алшигите прахосат енергията си в насилие, световите на натрапниците вече ще бъдат откъснати един от друг и върнати към първобитно състояние. Малцината оцелели варвари ще бъдат приковани към своите планети и ще можем да ги напътстваме, значи ще изпълним волята на Първобродниците.

— А ако планът ти се провали? — без следа от чувство попита най-старшият.

— Вие все още ще заемате високото си положение, а аз... — Лоза се засмя невъзмутимо, — ...ще се предам в ръцете ви, за да изтърпя наказанието си. Сам направих всичко. Успехът също ще бъде



мой. Не се съмнявам, че стане ли обратното, вие ще побързате да ме обвините.

Най-старшият го гледаше с неприязън. Лоза бе направлявал играта си прекалено добре. Засега нямаше какво да се направи. Опита се да спре всичко, участието на Надзорниците не би се съхранило в тайна и варварите щяха да се обединят срещу тях.

— Ами моите печалби? — измънка Вуш.

Двамата дори не се озърнаха, когато той се понесе плавно към изхода, оплаквайки приближаващата съсипия за толкова забавната игра на икономика, която бе открил.

— Не знам дали да ти благодаря или да те проклинам — накрая изрече най-старшият.

— Ако това, което виждаме на екрана, се сбъдне — тихо отвърна Лоза, — алшигите ще ги хванат скоро и ще имате предостатъчно причини да ми благодарите.

— Сигурно са минали оттук и отново са заключили вратата — подвижна задъхано един от жълтите.

— Не биха могли — прошепна Улсак. — Мисля, че са още тук.

Погледът му шареше из пещерата с „вонящи трупове“. Жертвите бяха наблизо...

Пак се вторачи в стоманената врата. За разбиването на здравите ключалки беше нужно твърде много време. Значи жалките отрепки са имали ключ.

Завъртя се бавно и огледа пещерата. В ума му тъкмо се зароди някаква идея, но откъм края на коридора отекна вик:

— Повелителю, някой от нашите подпали склада. Да се измъкваме, преди да е станало късно!

— Проклети да са всички! — изрева висшият ула.

Буйствата и палежите започваха да разяждат дисциплината дори сред неговите последователи. Някои вече не мислеха какво правят, само размахваха факлите където им скимне.

— Има ли друг вход? — попита разярен.

— Сигурно и от съседния склад може да се слезе в катакомбите, които започват след вратата.

— Да вървим тогава. Прати отряд да претърси задните улички, защото може да са се измъкнали оттам. И намерете онзи, който подпали сградата. Искам го вързан на предната врата, нека бъде за урок на другите.

Нещо зашава в ъгъла.

Алдин хълцаше и се задавяше, докато опитваше да избути настрани гнусната гъба, под която лежеше досега. Но ръката му проникна направо в „корема“ и непоносимите газове се разнесоха с влажно свистене, а лепкавият кафяво-зелен сок плисна точно в лицето му.

Той изпъшка и издърпа ръцете си. Само не сега, повтаряше си, докато задържаше напъните за повръщане. Този път хвана растението към края и главата остана в ръцете му. Ритна освирепял, гъбата плъосна на пода и накрая вазбата се изправи.

Странното фосфоресциращо сияние на растенията придаваше на пещерата призрачен вид. А отгоре вече бушуваха пламъци. Убийците в жълто бяха подпалили склада.

Сърцето на Алдин още блъскаше бясно от ужас. Решиха да се скрият от отчаяние, но преди това загубиха няколко скъпоценни минути в препирни. Басаките настояваха да нападнат и самураите не възразяваха, защото също искаха да умрат под небето и на чист въздух. Все пак вазбата успя да ги убеди и пропълъзяха под „вонящите трупове“, после ги събраха на купчина над себе си.

— Махнаха се — каза полугласно.

И му се стори, че наоколо се надигат мъртъвци, после падаха на пода, откривайки изцапаните хора и гаварнци.

Всички започнаха да кашлят, кихат и хълцат. Най-после отново се събраха наскред пещерата. Алдин кимна с уважение на Ура, който през цялото време не се отдели от Хасан. Неумолимата хватка на гиганта не би позволила на коварния убиец да навреди с каквото и да било. Алдин още си мислеше дали не може да използва някак този опасен човек, но не правеше грешката да му се довери нито за миг.

Само Габлона изглеждаше съвсем спокоен. Разсеяно дъвчеше парченце от гъба. Имаше и нещо по-неприятно — веднага пролича, че е пиян. Бе изгълтал ферментирания сок от поне един „вонящ труп“.

— Сега май сме по-зле от преди — изфъфли той.

Размаха пръст игриво към тавана. Шумът на пожара ставаше все по-силен.

— Складът ще рухне направо на главите ни — уплашено извика Тиа.

Вазбата огледа групата. Самураите и басаките му се видяха доста недоволни. Всъщност едва сдържаха гнева си.

— Не беше ли по-достойно да умрем в битка? — изръмжа Ура.  
— А сега огънят ще ни опече като пилци.

— Какво ще правим? — писна Тиа.

Без да каже дума, Оиши измъкна сабята си от ножницата и се запъти към стълбата, но преди да направи и три крачки, пламтяща греда се стовари пред него. Когато японецът се обърна, очите му бяха зейнали. Върна се при Алдин.

— Аз няма да чакам смъртта си в огъня — прошепна в ухото на господаря си. — Твърде страшна смърт. Виждам съм хора така да си отиват от света. — Вазбата се втренчи в очите му. — Нека аз ви сторя тази добрина. Ще помогна и на Тиа, и на Мари. Някой от хората ми ще се погрижи за дебелака. Моля ви за тази чест. Няма да усетите никаква болка.

Алдин толкова пъти се размина на косъм със смъртта през последните дни, че почти свикна с опасностите. Но не можеше да овладее треперенето на ръцете си. Чак сега започна да разбира докрай храбростта на самураите, които по своя воля се бяха изправили срещу смъртта и заради него, и заради мъртвия си господар преди три хиляди години.

— Поне ако ни убиеш ти, ще съсипем тотализатора — опита да се ухили.

„Ама че подигравка на съдбата“, каза си и се извърна. В това безумие на надхитряне и предателства, последната проява на вярност и съчувствие щеше да провали плановете на могъщите кохове. Но веднага поклати глава. Каквото и да стане, Зола почти сигурно ще прибере стотици милиарди.

Пак застана с лице към Оиши, усмихна се измъчено и кимна, без да проговори.

— Дай ми още миг — прошепна след кратко колебание.

— Не ни остава много време — предупреди го предводителят на самураите.

Сякаш да потвърди думите му, огънят горе се разфуча неударимо. В далечния край на пещерата таванът се огъна и хлътна сред рояк искри. Оттам напиреха вълни непоносима жегга, започна да прониква и дим.

Вазбата отиде при двете жени, сгушили се до стената.

— Оиши предложи да ни отърве от мъките — каза им тихичко, обгръщайки раменете им.

Тиа опря лице на ръката му и заплака. А Мари се усмихна бледо.

— По дяволите, Ларайс, разчитах поне веднъж да те вкарам в леглото си.

Привлече го към себе си за целувка, после се дръпна и избърса сълзите от бузите си.

— Хайде, време е.

Алдин отново кимна на Оиши, който чакаше с вдигната сабя. Хвана жените за ръце и тримата коленичиха с лица към стената.

— Басаките не се дават без бой! — оглушително извика Ура и с яростен вой стовари брадвата си по стоманата, обрела всички на смърт.

Отстъпи и замахна отново. А Алдин се напрегна. Нещо звънна лекичко на пода близо до него. Погледна разсеяно, сякаш сънуваше.

На пода имаше ключ.

— Чакай! — диво изпищя вазбата.

Скочи, като че ужасът го тласна с могъща ръка. Застаналият над Тиа Оиши вече бе замахнал. Острието спря на два пръста от шията на младата жена.

— Ето го този гаден ключ!!!

Ръцете му се тресяха като от гърч, когато сграбчи късчето метал и се надигна. Непохватно се довлече до вратата и пхна ключа в прореза. Спря да диша и го завъртя.

Ключалката щракна и вратата се откряна. Вазбата се разкикоти истерично и посочи напречника над вратата.

— Там си е бил през цялото време! Падна, щом Ура стовари брадвата.

— Добре де, стига сме се размотавали! — развика се главатарят на басаките, но се огледа победоносно, сякаш бе открил пътя към спасението след дълъг размисъл.

Отвори вратата докрай, а Алдин замръзна, очаквайки най-лошото. Нали Улсак заповяда на хората си да влязат в катакомбите откъм съседната сграда? Е, сега поне наистина можеха да загинат славно.

Но отвъд вратата имаше само мрак и тишина. И същото бледо сияние на още „вонящи трупове“.

С радостни вопли гафовете се втурнаха напред, самураите ги последваха веднага.

Оиши стоеше до Алдин. Изостанаха за миг и се спогледаха. Нямаха нужда от думи.

— Сега накъде? — попита Оиши.

— Откъде да знам? — заядливо отвърна Мари. — И на мен ми е за пръв път. Знаех само, че катакомбите се вият километри под целия ни квартал. Някои разправяха, че дори стигат до другите градове.

— Мислех си, че знаеш, защото дълго си живяла тук — оправда се японецът.

Полагаше усилия да се държи търпеливо и почтително с жената, с която неговият господар явно се сближаваше.

Пред тях се простираше тесен коридор. Съвсем наблизо имаше разклонение надясно. Почти никой не проговаряше — още бяха стъписани от спасението си в последния момент. Щом затръшнаха вратата, опожареният склад бе рухнал в пещерата с разтърсващ земята тътен.

— Чувате ли нещо? — обади се Алдин след малко.

Заслушаха се. Отнякъде се носеше приглушен ритмичен тропот.

— Мисля, че напористите момчета на Улсак също искат да влязат в катакомбите — прошепна Тиа.

— Е, значи няма какво да умуваме — обяви вазбата и посочи надясно.

Оиши вдигна взетата от пещерата лампа и поведе групата. Изминаха няколкостотин метра, свърнаха наляво и се озоваха пред още няколко разклонения.

— Ами сега? — промърмори японецът.

— Нали вече ти казах?! Не съм гледала карта на тази подземна бъркотия.

— Накрая ще вземем да обикаляме в кръг — измънка Габлона.

— По-добре е, отколкото да се превърнеш във въгленче — сопна се Алдин.

— Какво ни пречи просто да се скрием тук? — реши да се намеси и Зердж. — Може и цяла седмица да не ни открият.

Не един от самураите кимна в съгласие, щом чу предложението. Но вазбата клатеше глава.

— Има две причини да не спираме. Първо, изобщо не познаваме мястото. А не се съмнявам, че алшигите няма да се лутат безцелно тук. Достатъчно е някой да се натъкне на нас, за да свика бързо приятелчетата си.

— А втората причина? — попита Оиши, който не отделяше поглед от господаря си.

— Спомних си едно прастаро правило във военното изкуство. „Ако пътят ти е открит, внимавай да не се изпречиш пред врага. В опасност ли си, устреми се напред. Сражавай се, когато си в безизходица.“

— Така е казал Сун Цзу — прошепна предводителят и очите му светнаха от възхищение.

Алдин кимна.

— Сега положението ни е направо отчаяно. Враговете ни очакват да бягаме, да се крием. Никога не биха допуснали, че ще нападнем. Затова реших ние да сме активната страна. Не направим ли нищо, не само ще загинем, но и ще позволим хаосът да се развихри из Облака. Алшигите знаят, че сме в катакомбите и предполагат, че ще се спотайваме тук. Я да ги изненадаме — продължаваме напред, за да излезем от града.

Огледа входовете на тунелите, мислено хвърли зар и посочи надясно. Само след сто метра стигнаха началото на поредната пещера и се вцепениха. Истинска градина от „вонящи трупове“. За пръв път някой извън култа Ал-Шига узнаваше как се отглеждаха противните растения.

Покрай стените плътно бяха наредени дълги дървени сандъци, от които стърчаха по десетина гъби. Корбин се вгледа отблизо, пребледня и захвърли в ъгъла парченцето, което дояждаше.

„Вонящите трупове“ се хранеха с мъртвци.

Съвсем тънък пласт пръст ги покриваше и очертанята им личаха. Тук-там дори нямаше нищо и се виждаше как гъбите никнат от разядени глави, хлътнали ребра и изсъхнали крайници.

Смрадта беше неописуема. Алдин закри по тесния коридор между сандъците, като се стараеше да не поглежда настрани. Другите

го последваха изтръпнали. От отсрещния край коридорът тръгваше наляво и там ги чакаше друг ужас.

Вече знаеха и каква е тайната на страшните „хаучма сул“. Из сумрачните кухни в скалата висяха скелети, осветени мъждиво само от фосфоресценцията на увивните лози, грижливо засадени в големи саксии. Тънките ластари покриваха като плътна паяжина костите, изсмукваха калция и накрая скелетите се разпадаха на прах, но растенията вече се бяха вдървили в съвършена тяхна имитация.

— Съборете десетина от тези гадости! — заповяда Оиши.

Самураите недоумяваха, но се подчиниха.

Малко по-нататък започваха още три коридора. Спряха за малко да си поемат дъх.

— Ще видите, че накрая пак ще се върнем на същото място — пак се обади пияният Корбин.

— А би ли предложил нещо по-добро? — злобно се озъби Алдин.

Кохът само се ухили в лицето му и вдигна рамене.

— Шум отдясно — изсъска Ура.

Вазбата се взря напрегнато. Далеч в тунела играеха отблясъци от факел.

— Тръгваме!

Затичаха по средния коридор.

— Настигат ни! — задъхано съобщи Ура.

Крясъците на преследвачите се чуваха съвсем наблизо.

— Не се бавете! — настоя Алдин. — Спрем ли да се бием с тях, някой ще ни заобиколи, за да докара засада.

Оиши изостана с още двама-трима самураи. Набързо струпаха лози по коридора. Предводителят поднесе пламъчето на непокритата лампа към купчината. После се затича с все сила да догони съратниците си. След секунди огънят запращя яростно, растенията се гърчеха като горящи скелети.

Само крясъци на свирепо разочарование настигнаха бегълците.

Минаваха през потресаващи места — светещи в призрачнозелено мъхове, стотици „хаучма сул“, които японците събаряха старателно и ги палеха, клетки с бели, слепи шолти — местните „прасета“. Групата пускаше животните, за да затрудни още повече преследвачите.



Още два пъти налетяха на жълти. Единият малоброен отряд направо се блъсна в тях откъм страничен тунел. След кратката схватка на пода останаха трупове на трима уарди и двама басаки. Оцелял враг побягна, свиквайки гръмогласно единомерците си.

Вече ден и половина упорито продължаваха напред, без да се щадят. Накрая двама гафове повлякоха Габлона, защото тлъстият кох щеше да ги забави фатално.

В един момент Зердж, който бе поел водачеството, спря и вдигна ръка.

— Ей, надушвате ли това? — прошепна.

На Алдин му се струваше, че вече цял живот вдишва гнилоч и гнусната миризма е проникнала дори в душата му. Застана до приятеля си.

— Какво има?

— Дим...

Чак сега усети — пушек от горски пожар, примесен с чист въздух.

— Надясно!

Всички стръвно се понесоха по коридора, зажаднели за малко свежест. Напред мъждукаше червена жаравя. След минута се озоваха сред дървета.

Виждаха ясно като през деня, макар над главите им да блещукаха звезди. Вляво от тях градът бе погълнат от пожарите — истинска огнена буря, ревяща от единия му край до другия. Гъстият дим се стелеше ниско и ту ги обвиваше в задушавач мрак, ту се разнасяше.

Вятърът виеше, повлечен към неимоверната открита пещ, в която се превърна градът.

— Сега накъде да поемем? — поколеба се Оиши.

— Ще вдигнем малко шум — отсече вазбата.

— Как?

— Ако поне малко съм опознал Улсак, той вече доста се е опозорил, като допусна бягството ни. Значи ни преследват упорито, а той с мъка запазва самообладание. Остават му по-малко от пет тукашни денонощия. Сигурно вече предполага, че сме се измъкнали от града, значи подчинените му не могат да завардят толкова обширна

територия без помощта на останалите. Да се отдалечим още малко от града и да видим какви главоболия можем да им причиним.

Още миг постояха, загледани в далечния Небесен асансьор. Кулата отразяваше пламъците и сякаш самата бе великанска огнена колона, забила се в небето.

— Тези зверове съвсем са се побъркали! — завайка се Мари. — Скоро ще остане само пепел.

— Струва ми се, че точно това искат — тихо каза Тиа.

— Предполагаме, че вече са извън града, повелителю.

— Значи „предполагате“? Добре ли чух?

Лицето на Улсак се разкриви от бяс. Вестоносецът се поклони до пода пред висшия ула.

— Искам ясен отговор. Не мога да реша, ако чувам само догадки.

Скованият от страх мъж полека надигна глава от пода.

— Избягали са. Открихме следи при таен изход между западната и северната порти — прошепна отмалял.

— А вашият отряд не направи ли каквото ви казах? Трябваше да завардите всички изходи и да претърсите подземията тунел по тунел.

— Беше невъзможно! — почти проплака вестоносецът. — Долу има лабиринт, простиращ се на десетки километри. Само известните ни изходи са петдесетина, може би има още толкова, за които сме забравили. Бегълците трябва да са се натъкнали на път за бягство, който не познаваме.

— Ако не ме лъже паметта — с тих задавен глас започна Улсак, — само преди месец предвидих, че това може да се случи и ви заповядах да се подготвите за залавянето на чужденците. Изпълнихте ли моята заповед?

— С цялото си старание — едва чуто отвърна и коленичилият мъж.

Естествено, не посмя да възрази, че такъв разговор не е имало.

— Значи ви липсва старание. — Повелителят на Уарди се обърна към помощниците си. — Трябва да са между нашите хора и белите. Веднага изпратете някой при техните стражи. Искам и останалите четири клана да бъдат предупредени незабавно. Трябва да намерим чужденците и да ги умъртвим с подходяща церемония, иначе

замислите ни ще се превърнат в прах и пепел. И нека всички командири кажат на хората си, че ако още веднъж допуснат подобна грешка, виновниците ги чака същата участ като жертвите ни.

Висшият ула сведе за миг поглед към треперещия пред него вестоносец.

— Този го набучете на кол. — Неуловима усмивчица освети лицето му. — И се погрижете да умре много бавно.

— А предателят дали ще изпълни обещанието си? — колебливо попита един ула, докато стражите влачеха към вратата обречения.

— Добре му е известно какво очакваме от него — хладно отвърна Улсак.

— Повелителю, открихме в катакомбите един, когото не сме търсили.

— Кого?

— Пак онзи луд шаман. Въртеше се край вратата на древните, надзърташе навсякъде и вещаеше знамения.

Висшият ула се замисли съсредоточено. Не разбираше какво всъщност искаше смахнатият старец.

— Да ви го доведем ли? — престаши се улата.

— Нямам време за празни приказки. Набийте го с камшик и го прогонете. Ако ще, нека отиде да живее при сутарите. Вече нямам нужда от него. Той беше мой пророк, но приближава часът пророчествата да се сбъднат.

Помощникът се поклони ниско и излезе забързано.

Край вратата на древните ли? Защо и как дъртият идиот е проникнал там? Но Улсак не можеше да се разсейва с такива дреболии.

Набелязаната мишена едва личеше под бледата звездна светлина.

Алдин се чувстваше възбуден като вълк, излязъл на лов. Откакто го стовариха в това проклето леговище на безумци, все той беше подгоненият, все трябваше да носи на плещите си цялото бреме. Колкото и да си бдителен, боиш се да не сбъркаш, защото не знаеш кога и къде ще те нападнат. А откакто излязоха от катакомбите, алшигите продължаваха да ги преследват. Време беше да обърнат нещата в своя полза.

Точно зад него изпраща съчка. Вазбата рязко завъртя глава към Хасан, който бе замръзнал с вдигнат крак. Вървящите до него самураи изругаха безмълвно убиеца, а той само сви рамене с привидно смущение.

Стражът веднага застана нащрек с нож в ръка.

Алдин не смееше да мръдне. Ако мъжът се развикаше, май беше свършено с тях.

Оиши понадигна глава, сви длани около устните си и нададе вик на бухал. Бе забелязал, че стражевите постове на алшигите си разменят такъв сигнал.

Мъжът до дървото си отдъхна. Нито видя, нито дори усети как след секунда дълго острие му преряза гърлото.

Такаши хвана трупа и го отпусна полека на земята. Нападащият отряд затича безшумно напред, а вазбата остана с подкреплението в края на гората.

Вражеският лагер се виждаше като на длан. Оиши преметна на гърба си ножницата със своята сабя и стисна оръжието, което взе от убития страж. Огледа хората си.

Небето на изток просветляваше, но жълтите мантии, с които се бяха маскирали, едва се виждаха.

— Готови ли сте? — прошепна предводителят.

Десетината самураи кимнаха.

— Напред!

След две-три секунди бяха край най-близкия огън. Изклаха десетина бели, още преди някой да се развика, и вече се връщаха вихрено към гората.

— Улсак ще е Ема на Ал-Шига! — изрева Оиши, размахал отсечена глава.

Подкреплението от самураи и басаки вече трополеше неудържимо по пътеката. Стигнаха до първото сигнално колче с вързан на него червен парцал и го заобиколиха отдалече. По-навътре подминаха още три.

Преоблечените като уарди японци тичаха след тях. Оиши беше последен. В движение изтръгна първото колче и го захвърли в храстите.

Алшигите ги настигаха.

На следващия завой предводителят махна и второто колче. Чуваше яростния вой зад себе си, после гръмовен трясък и писъци на болка и ужас. Първият сред преследвачите бе се спънал във въженцето, освободило окачения на клон окастрен дънер с набити в него шипове.

Оиши се засмя мрачно и продължи навътре в гората. Алшигите изостанаха. Когато най-последно решиха, че е безопасно да спрат, всички се натръшкаха в тревата, задъхани от умора и превъзбуда.

— Е, това ще разбуни духовете — навъсено изрече Алдин. — Както и да се кълне Улсак, някои от белите ще си помислят, че поразпалените убийци в сектата Уарди се възползват от бъркотията, за да вземат някоя и друга глава.

Докато си приказваха, Такаши се покатери до върха на високо дърво, за да огледа. Слезе след малко.

— Какво става? — попита го брат му.

— Все едно хвърлят мрежа за риба. Обградили са напълно петте града и стесняват кръга бавно и методично.

Вазбата рисува кръг в прахта.

— Остават поне пет часа до залеза — започна тихо. — Дотогава ще изминат половината разстояние до града. Трябва да им досаждаме упорито и да стискаме палци. Ако успеем да пробием и да се измъкнем от блокадата или още по-добре — да ги насъскаме едни срещу други, ще оцелеем през следващите три дни. И тогава Букха ще може да ни измъкне оттук.

Озърна се към Габлона, който се усмихна полека.

— Разбира се — промълви след малко кохът.

До него Хасан само кимна.

— Сега да подминем белите и да ударим по сините — нареди Алдин и самураите замърмориха доволно.

Местното светило вече преваляше на запад. Групата се пръсна край заблатен поток и зачака. Чуваха шумоленето на напредващите редици и крясъците на командирите, тичащи напред-назад покрай бойците си.

Изведнъж само на двайсетина метра две ръце разделиха клонките на храст и над тях се показа лице.

Алдин вдигна ръка, за да даде знак на онези, които чакаха на отсрещния склон, че врагът е дошъл.

Все повече алшиги се събираха по брега на потока, но се колебаеха.

Най-сетне един ула пристъпи напред и със сърдита ругатня нагази във водата. След секунда-две вече бе затънал до шията и започна неумело да размахва ръце в бавното течение. Цялата редица го последва. Улата се добра най-сетне до отсрещния бряг, хлъзна се в тинята и плъсна по лице. Изправи се целият окалян и понечи да се хване за стърчащ корен, за да се издърпа на суха земя.

— Улсак е Ема на Ал-Шига! — кресна Оиши и скочи, пръскайки сухи листа.

Главата на улата отскочи над раменете му, самураят нададе свиреп вопъл и я сграбчи, преди да се търколи във водата.

В първия миг сините се вцепениха, впили погледи в жълтия убиец. Виждаха само очите му и червената превръзка на мукба. Той се обърна и затича нагоре по склона, още десетина самураи в жълто се надигнаха светкавично, замахнаха към най-близките противници, после побягнаха след предводителя си, докарвайки сините до безумен гняв.

След секунда изчезнаха зад билото.

Фанатиците от сектата Исма изреваха дружно от коварната подлост и се втурнаха да догонят враговете си, жадувайки възмездие. Един, после друг, накрая двайсетина наведнъж хлътнаха в дупките сред високата трева. Траповете бяха дълбоки само половин метър, но заострените колчета на дъното лесно пронизваха ходилата на преследвачите.

Докато Алдин и останалите се отдалечаваха на бегом, зад тях се разнасяха страшни клетви, в които името Улсак се споменава често и злобно.

— Колко пъти да ви повтарям, че моите хора не са вършили нищо подобно! — извика с все сила Улсак.

— Няма значение колко пъти ще го кажеш — враждебно отвърна Орфет, предводителят на белите. — Моите хора пък са убедени, че точно мукби от Уарди са виновниците. Не спазвате обещанието да

приберете в калъфа ритуалния кинжал и се възползвате от преследването, за да вземете още малко глави. Мислят си, че точно такъв е бил планът ти от самото начало.

— Каква лудост... И ти ли вярваш в това?

— Разбира се, че не вярвам — съдържано го увери Орфет, но Улсак и помощниците му разбраха колко лицемерен е отговорът.

— Значи се съмняваш в дадената от мен дума? — изсъска висшият ула на Уарди.

— Две хилядолетия живеем с мечтата си — намеси се Торес Сер, предводителят на зелените. — Копнеем да се завърнем сред звездите, да сложим край на изгнанието си, да прочистим Облака и да го върнем в пътя на единствената праведна вяра. И ето че днес ти, Улсак, ни заяви — щял си да сбъднеш мечтата. Кулата ще се отвори, ще ни чакат кораби и ще извоюваме свободата си. Но само скритият Ема има такова могъщество. Питам те — възнамеряваш ли да изречеш пред всички клетвата, че ти си Ема?

Улсак огледа поред събраните властители на Дупката. И без това след три дни истината ще им се разкрие като ослепително сияние.

— Да, аз дръзвам да твърдя това. Аз съм скритият до днес Ема на Ал-Шига, пратен да ви освободи, да ви поведе към съдбата ви сред звездите!

Отначало всички мълчаха смаяни. Пръв заговори Наргла, висшият ула на червените гаварнци.

— С какви знамения ще бъде потвърдено сбъдването на пророчествата? Знайно е, че Ема ще има властта да ни отвори кулата, да ни поведе нагоре, където дарените ни от Бог кораби ще чакат, за да изпълним Неговата воля и изтребим всички, които се опълчват срещу Него.

Другите го гледаха многозначително. Макар повелителите да знаеха, че предназначенията за масите учение е просто легенда, Наргла явно не се отказваше от вярата си.

— Доведете ми двамата чужденци — тежко изрече Улсак. — Трябва да застанат пред мен не по-късно от нощта преди Улман. Тогава ще ги набучим на кол на сред площада и щом това стане, небесните врати ще се отворят широко пред нас.

— Вратите и сега се отварят пред всекиго — подсмихна се висшият ула на белите от сектата Джанинсар. — Но само чужденците

продължават нагоре невредими. Всеки от Ал-Шига, посмял да тръгне с тях, пада обратно към гибелта си.

— И затова ще се убедите, че аз съм очакваният от вас пророк — натърти Улсак. — Ще гледам отгоре жертвоприношението и щом то завърши, а аз съм още жив, ще видите пътя отворен и за нас. Това ми бе обещано от онези, които наричаме Надзорници.

— Ти си смахнат, а не пророк — презрително изсумтя Наргла. — Ако кулата стане достъпна за нас, ще дължим свободата си на всемилостивия Бог, а не на твоето политиканство. Иначе казано — обречени сме да гнием тук. Поне ние, които сме на върха, би трябвало добре да знаем участта си.

— Скоро очите ви ще се отворят за истината. Може би неznайната сила, наричай я Бог, ако щещ, е решила да се въздигнем чрез глупостта и алчността на онези, чиято власт е предрешено да смажем.

— Но излиза, че всичко зависи от онези двама жалки бегълци — сопна се Орфет. — Става ми ясно, че няма да се сдобиеш с могъществото на Ема, ако не ти паднат навреме в ръчичките.

— Те са предсказаната жертва — побърза да го увери Улсак. — С тяхната кръв ви давам звездите.

— Нашите следовници нищо не проумяват. Не им побират главите защо изпепели квартала на чужденците, защо унищожихте и собствените си домове. Убедени са, че вие от Уарди до един сте с омекнали мозъци. А великият празник трябваше да е време за подхвърляне на глави и веселие. Ти обаче ни караш само да гоним две отрепки из Дупката. Открай време внушаваме на простолудието, че с идването на Ема шестте клана отново ще станат задружни, но сред тях ще се въздигне онази секта, която ни е дала скрития пророк.

— Ама че сте празноглавци! — заръмжа Улсак. — Нима искам много от вас — да ми доведете чужденците живи. Тогава ще се убедите, че говоря само истината. Ако пък се окаже, че съм ви лъгал, нека собствената ми глава падне в жертва.

Другите властници помълчаха замислено.

— Значи предлагаш главата си? — пожела да се увери лукавият Орфет.

— Да! Просто кажете на подчинените си, че нападенията не са дело на моите хора, че са част от коварен план. И нека проумеят най-



после, че двамата бегълци трябва да ми бъдат предадени живи. Тържествено се заклевам, че ще пожертвам и себе си, и целия си клан, ако словата ми не се потвърдят.

Висшите ули около него се споглеждаха усмихнати.

— Приемаме клетвата ти — тихо отвърна Орфет и излезе от стаята.

Другите го последваха. Остана само Наргла.

— А ако не ги заловим? — спокойно попита старият гаф.

— Ще ги хванем. Помни, че ги искам живи.

— Но защо? Щом със смъртта им ще платим свободата си, нека просто ги довършим при преследването.

— Не!

Улсак му обърна гръб за миг. Искаше онези горе да видят, че точно той е поразил жертвите, а не друг, който после да си приписва заслугите на освободител. Пак застана лице в лице с Наргла.

— Те ме оскърбиха. А и Надзорниците пожелаха двамата да бъдат пожертвани на открито, пред очите на всички събрани на площада. — Лъжеше, но повелителят на червените нямаше как да различи измамата. — Кръгът се стесни днес. Утре до залез вашите отряди ще стегнат обръча около стените на града, завардени от моите следовници. Щом вие и придружителите ви се приберете в своите градове, в този капан ще останат само чужденците.

— Но ако все пак не ги хванем...

— Трябва да ги намерим — измъчено каза Улсак.

Наргла веднага прозря какво трябва да бъде сторено.

Именно той ще нанесе удара си още преди края на нощта, но съвсем няма да е какъвто си го представя Улсак.

— Ей там е единственото тъмно място — прошепна Алдин и посочи на юг.

— Там са червените — тихо добави Мари.

Стражевите огньове на алшигите обкръжаваха града в широка дъга от хоризонт до хоризонт. Примката се затягаше. Вазбата се озърна през рамо. Тук-там в града догаряха пожарите, но очертанията му личаха вече по друга огнена дъга — жълтите пазеха пред стените. Завардиха всички входове към катакомбите.

— Но защо няма светлина? — гласно се учуди Алдин.

— Може да е капан. Опитват се да ни подмамат — предположи Мари.

Вазбата пак измери с поглед разстоянието от външния кръг до вътрешния.

— По дяволите, да имахме само още един ден! Вдън земя да потънат!

Той се залюля от клона на дървото, където двамата с Мари се покатериха, за да разузнаят позициите на подгонилите ги алшиги.

— Там още ли е тъмно? — попита го Оиши, щом краката му докоснаха земята. Алдин кимна. — Струва си да опитаме. Може би нашите дребни ухапвания са им подействали и някои се отказват от лова. Затова има дупка. Успеем ли да се измъкнем, можем да им се изплъзваме от единия край на платото до другия. Дотогава вашата игра ще е свършила и ще се надяваме така наречените ви „приятели“ да ни приберат.

— И все пак е много подозрително — промърмори вазбата.

— Имаме ли друга възможност? — спокойно попита предводителят на самураите.

След по-малко от час напредваха предпазливо в колона по един. Водеше ги басак, който бе пропълзял да разузнае и се кълнеше, че тази пътека води право към пролуката между огньовете. Ослушваха се и напругаха зрението си докрай, защото не знаеха, че между двата кръга не е останал никой друг — шестте клана отново се подозираха в двойна игра.

Щом приближиха, съвсем забавиха крачка. На дневна светлина можеха да притичат за минута, но мина още един мъчителен час, докато пръсналите се в защитна дъга самураи и басаки се уверят, че е безопасно да продължат. Пропълзяха стотина метра, после чакаха разузнавачите да докладват, че и в следващите стотина няма врагове.

Точно по време на такова изчакване Ура доближи Алдин и прошепна в ухото му:

— Хасан е избягал.

— Какво?! Нали твоите воители трябваше да държат под око него и Габлона?

— Ами точно това правеха — унило измънка главатарят на басаките.

Вазбата усети, че ей сега ще се пръсне от яд, но каквито и укори да изрече, гафът вече предостатъчно се измъчваше от грешката си.

— Поне кохът тук ли е?

— Не е мръднал от мястото си. Разправя, че нищо не знаел.

— Ей, защо ли не му кльцнах гърлото!

— Може ли аз? — оживи се главатарят.

— Не, проклет да е — сръза го Алдин. — Сега се върни при него, постарай се и той да не изчезне никак.

Съкрушеният гаф запълзя обратно. Когато Оиши се върна да съобщи, че са проверили и следващия периметър, вазбата веднага сподели неприятната новина.

— Трябваше да ме оставите да го убия.

— Знам, знам — промълви Алдин.

Мислено се ругаеше безпощадно, че не се довери навреме на инстинкта си.

— Тогава по-добре да продължим веднага — заяви японецът. — Каквото и да е намислил, не е за наше добро.

— Почти стигнаха до позицията на червените! — с мъка изграчи Хасан, останал без дъх от лудешкия бяг през гората.

За малко да срещне края на дните си пред стените на града. Един от жълтите, настръхнал от слуха, че белите на свой ред са излезли да събират глави, замахна към него и само изостреният от опита усет накара наставника на хашашините да се претърколи ниско под удара. Побърза да закрепци, че е дошъл с вест за Улсак.

— Къде по-точно? — нетърпеливо попита висшият ула.

— В тъмното между огньовете.

— Проклет да е Наргла! Оставил им е път за бягство. Да вървим!

— Стигнахме до кръга — прошепна Оиши.

— Нещо не е наред. Няма огън, няма стражи. Като че нарочно са ни оставили пролука, за да минем през нея.

— Или сами да се напъхаме в клопката.

— И това е възможно.

Алдин едва понасяше блъскането на сърцето си. Ако това наричаха „тръпката“ на засадата и лова, готов беше да се закълне, че вече никога няма да излезе на улицата по тъмно, стига да оцелее в играта. Струваше му се, че всяко хрустче има очи и отпред сякаш ги чакаше черен въртоп, готов да ги погълне. И от двете им страни на около двеста метра започваха огньовете на обръча, но тук беше тъмно като в гроб.

— Какво да правим?

— Стискаме здраво оръжията си и тръгваме право напред — предложи Оиши. — Иначе, останем ли тук до зазоряване, ще ни връхлетят. Можем и да се върнем назад, но скоро ще ни притиснат.

Заповедта тихо мина по групата. Остриетата заблещукаха. Предводителят на самураите се изправи и закрачи напред.

— Оръжията няма да са ви от полза, чужденци — разнесе се глас от мрака.

Японецът не помръдна повече. Някои от воините в настъпващата редица ахнаха тревожно.

— Казах вече — не е нужно да размахвате сабите и брадвите си!

Самотен факел пламна само на десетина метра пред тях.

Оиши се сниши в бойна стойка пред Алдин.

— Ако желаехме да се бием с вас, моите бойци отдавна щяха да ви надвият — каза неясната фигура, пристъпила напред.

Вазбата побърза да стисне рамото на японца. Дори да бяха попаднали в клопка, вече не можеха да се върнат. Поне можеха да протакат, за да видят няма ли път към спасението.

— Кой си ти? — извика Алдин.

— Наргла, висшият ула на Сутар.

— Мари, ела тук! — Жената разбута воините и застана до него.

— Този твърди, че е повелител на червените.

— Същият е — прошепна Мари.

— Бих желал да се споразумеем — изрече Наргла.

— За какво?

— За да ви пропуснем невредими.

Вазбата не знаеше дали да се разкреши от облекчение или да заповяда на Оиши внезапна атака, та поне и най-издигнатият сред гафовете от Дупката да плати с живота си гибелта им.

— Знам, че не ми вярвате.

— Трябва да съм луд, за да се осланям на думите ти.

— Добре казано — тихо се засмя висшия ула, сякаш излая.

— Какво предлагаш?

— Ако те исках мъртъв, просто щях да пратя целия си отряд срещу вас, без да преговарям.

— Може би сме го сварили неподготвен и ни бави, докато събере тук достатъчно от убийците си — изсъска Оиши.

— Това също бяха уместни слова. Самият аз бих предположил същото.

— Стига сме си разменяли любезности. Да говорим за по-важното — рязко предложи възбата.

— Преди да ви пропусна, искам отговори на няколко въпроса.

— Само това ли?

— Само това. С Улсак трудно се понасяме. Ти си средство той да постигне целта си. Ако отнема средството, значи ще навредя на врага си. Улсак иска да те заловим жив, за да те принесе в жертва. Имам намерение да объркам плановете му.

— И между другото да ни изстребиш — изсумтя недоверчиво Оиши.

— Вярно ли е? — попита и Алдин, но даде знак да японеца да не прави нищо прибързано.

— Не. Просто искам да науча някои неща.

— Питай, щом е така.

— Срещу доверието ви предлагам честта си на ула. Измамя ли ви, моята глава ще изплати дълга.

Мари промърмори изумено:

— Той се обвърза със смъртна клетва!

— Нека само поговорим и ще ви освободя пътеката.

— Ами да си останем където сме. Тук какво ни пречи да си приказваме?

— Продължим ли да си подвикваме от няколко крачки, ще привлечем нежелано внимание. А онова, което предстои да обсъдим, не бива да стига до ушите и на моите следовници. Моля само ти и дебелакът да дойдете с мен. Ще седнем удобно, ще ви поразпитам и свободно ще прекосите позицията на моя отряд. Вече ви се заклев.

Возбата се колебаеше.

— Ами ти защо не дойдеш при нас? — заяде се Оиши.

В смеха на Наргла нямаше веселие.

— Аз съм този, който обвърза живота си с дадената дума. Във властта ми е с един вик да хвърля срещу вас бойците си, чакащи отвъд ручея. Ще ви налетят, както мухи се събират на мърша. Вие ще дойдете, а не аз.

Алдин се обърна към Мари и Оиши.

— Недейте, господарю — помоли японецът.

— Но може би нямаме друг изход — разсъдливо възрази жената. — В края на краищата, предлага главата си като гаранция. Нека ви обясня — ако ни излъже, всеки от нашия клан може да му я вземе, без да се опасява от възмездие. И вече няма право да заповяда на своите да ни навредят.

Вазбата не знаеше какво да реши.

— Оиши! — извика достатъчно силно, за да го чуе Наргла. — Още ли носиш лъка, който си направи тук?

— Да, господарю.

— Сложи стрела на тетивата. Насочи я право към този гаф. И ако само понечи да ни стори зло, убий го.

Взря се в повелителя на Сутар, за да види реакцията му. Чертите на Наргла се свиха в гримаса на пренебрежение.

— Оръжие на страхливци... Нека се прицели в мен. Няма да ви навредя.

— Доведете Габлона! — нареди Алдин.

След минута дебелият кох беше при него и се размрънка от уплаха, щом чу предложението. Вазбата опря нож в гърба му и го побутна напред.

— Значи вие сте — съвсем безстрастно изрече висшият ула, щом го доближиха и можа да ги огледа внимателно.

— Ако искаш да кажеш, че именно ние досега се изплъзваме на целия народ на Ал-Шига, отговорът е да — натърти Алдин.

— С това можеш да се похвалиш, когато си вече недосегаем за враговете си — кротко го укори Наргла. — На твое място не бих прибързвал.

— Е, поне хубавичко разходихме Улсак и неговите слуги — усмихна се вазбата.

— Каква е истинската причина за тази лудост?

— Не би ми повярвал, ако ти разкрия цялата истина — уморено промълви Алдин.

— Е, да, трудно ще се доверя на словата, изречени от устата на неверник.

— Но щом е така, защо изобщо си губиш времето с нас?

— Защото се стремя да разбера как вашата смърт ще даде могъщество на Улсак. Ако обещаното от него се сбъдне, Седа ще се отвори по пладне вдруги ден, когато небето притъмнее. Кой безумец би позволил да напуснем затвора си само заради смъртта на такива като вас двамата?

Алдин стрелна Корбин с пронизващ поглед и кохът побърза да сведе глава.

— Дълго е за разказване... — започна вазбата.

— Не мърдайте! — внезапно прошепна гаварнецът.

Вляво от тях изпука сухо клонче. Алдин се взря в плътния мрак, където не достигаше светлината от факела. Тих звук, като че някой духна в тръбичка. Нещо бодна рамото му.

Той погледна стреснато. Струваше му се твърде нелепо, за да повярва. От дрехата стърчеше краят на стреличка, не по-дълга от показалеца му. Но кожата вече го смъдеше като от ужилване на пчела.

— Улсак! — извика Наргла и стъпка факела.

Алдин се помъчи да се обърне, но вече сякаш гледаше към края на дълъг тъмен тунел. Всичко ставаше твърде бавно.

Чу как звънна лъкът на Оиши и стрелата се заби в гафа с такава сила, че го просна по гръб.

А Габлона се клатушкаше смешно с нанизани няколко стрелички в търбуха му. Ужасеният кох крещеше нещо, но вазбата не можеше да чуе нито дума.

Изведнъж край него се замяха смътни силуети. Бяха десетки.

Някъде отдалече два чифта очи се вторачиха в него. Хасан и Улсак. Опита се да изпищи, но вече пропадеше в тъмнината.

— Сигурен ли си в тази информация? — попита Блеки, стъписана от чутото.

— Самият Зола ми каза. Другите кохове хленчат в паника. Както изглежда, има пакет от цели два милиона билета, предвиждащи смъртта на Алдин и Габлона в последния ден, а той започва само след шест стандартни часа.

— Два милиона — замаяно прошепна младата жена. — И всички са купени още в първия ден от откриването на тотализатора?

— Позна.

— При тогавашното съотношение на залозите печалбите ще се измерват с трилиони... „Галактическата хазартна компания“ ще бъде направо изсмукана.

— По-лошо е, отколкото си мислиш — тихо каза Курст. — В учредителния договор не е предвидена ограничена отговорност. Ако компанията не може да изплати дълговете си, всички акционери ще се простят с цялото си имущество. С други думи — по-голямата част от корпоративните активи в Облака минават в ръцете на късметлиите.

— Кой държи билетите?

— „Алма“.

Само допреди няколко дни Курст дори не бе чувал за този консорциум, а вече почти не можеше да мисли за друго. За всички, освен коховете, Надзорниците бяха неясна полулегенда-полуистина. Не би се тревожил, ако краят на играта означава само прехвърляне на пари от един консорциум в друг. Но щом мълвата плъзна, всички пазари из Облака се разтресоха. Какво ще стане, щом Надзорниците завладеят почти всичко в други ден?

— О, не вярвам коховете да допуснат това — усъмни се Блеки.

— Вярно е, Зола и някои от съмишлениците му обсъждат открит бунт. Няма да преведат парите и си въобразяват, че ще запазят властта си.



— Но ако се вярва на преданията, онези Надзорници се невероятно могъщи.

Курст вдигна рамене.

— Ако желаят да съхранят цивилизацията, едва ли имат богат избор. Трудно ми е да си представя как Надзорниците започват да унищожават светове, само за да си приберат печалбите от тотализатора.

— Да се надяваме... Друго научи ли?

— Имат още някакъв план. Подслушах разговор на Зола с друг кох. Колкото по-зле вървят нещата за тях, толкова по-небрежни стават в сигурността. Зола имал свой агент долу и твърди, че все още можел да уреди Сигма да ликвидира Алдин и Габлона.

— Глупости! Сигма е мъртъв, а неговите гафове се присъединиха към Алдин.

— Но ако именно някой от тях убие двамата играчи, успехът ще бъде приписан на Сигма.

Блеки прехапа устни и извика на екрана последните данни от борсата.

Търговията вървеше доста мудро през последните пет дни. Цената на опциите за някои билети стигна почти до очакваните от тях печалби — пет милиона катара за комбинация, струвала един катар в първия ден. Всички билети, според които местните жители убиват Алдин и Габлона, отдавна изчезнаха от пазара. Който успя да се докопа до тях, сега се бе вкопчил във възможността да се сдобие с нечувано богатство.

— Няма почти нищо от комбинациите, за които говориш — каза накрая тя.

— Вземи каквото има — отсече Курст. — Досега Зола винаги се оказваше прав. Последният ход ще бъде негов.

— Но искат за тях по 53 хиляди на билет при пълна опция до края на играта.

— Купи ги до последния — настоя той.

— Помисли още малко — помоли Блеки. — Та ние спечелихме няколкостотин милиона! Да задържим каквото имаме и да се измъкнем от пазара, преди да е рухнал.

— Значи ще имаме поне шест-седем хиляди опции — бързо пресметна Курст. — Ако информацията се окаже надеждна, ще

спечелим към трийсетина милиарда. Не виждаш ли, че можем да станем истински кохове!

Тя не можеше да повярва, че се е променил толкова. Допреди месец беше от типичните професори, точно каквито ги осмиват във вицовете, и не вдигаше глава от игрите с въображаеми числа. А сега настърхваше като борсова акула, щом надушеше поредния голям удар.

— Имам лоши предчувствия — тихо каза Блеки.

— Направи го! — кресна истерично Курст. — Послушай ме и ще бъдем толкова богати, колкото не сме и сънували.

Жената поседя още малко загледана в него, после кимна безмълвно и тръгна към залата на борсата. След броени минути опциите на билетите, в които Сигма убиваше и двамата си противници, стигнаха до 60 хиляди катара и продължиха нагоре.

Оиши седеше сам и промиваше раните си в кротко бълбукащата вода на едно поточе. Поляната край него бе изпъстрена с цветя, напомнящи му орхидеи, но широки колкото човешки ръст. Омайващият аромат го подсещаше за цъфтенето на вишните в родината му. Заревото на залеза играеше по небето, сякаш попиваше алените цветове и рисуваше с тях по облаците.

Но той не виждаше красотата в тази вечер. Самотен и потънал в мислите си, самураят почистваше всяка рана. Накрая стана и се върна на брега. Вдяна конец в иглата, дадена му от друг японец, и започна да зашива дългия разрез от кинжал на рамото си.

Не забелязваше болката. Отдавна се бе научил да потиска неприятните усещания, като мисли за нещо друго. Но терзанията му бяха много по-мъчителни от убожданията на иглата.

Той не оправда доверието на своя господар.

Стоеше с готов за стрелба лък и гледаше как Алдин отива право в капана. Още с първото изпращяване на съчка изпъна тетивата докрай и се прицели в сърцето на гафа с червена мантия.

Нападението беше стъписващо и постигна пълен успех.

В един миг на пътеката бяха само двамата човеци и гаварнецът. В следващия петдесетина жълти направо погълнаха Алдин и Габлона. На Оиши му се стори, че въпреки уверенията на Мари, Наргла трябва

да ги е предал. И се погрижи повелителят на клана Сутар да не спечели от подлостта си.

С вик пусна стрелата, захвърли лъка и поведе всичките си воини в атака с отчаяната надежда, че все още не е късно.

Но едва не полудя от ярост, защото се натъкна на плътна стена фанатици от Уарди, които изглеждаха решени да постигнат само едно — да загинат, но останалите да избягат с пленниците.

Оиши тръсна глава и съсредоточено довърши шевовете. Върза възел и прехапа конеца.

Когато ножът разпра кожата и мускулите на рамото му, той сметна, че вече е мъртъв. Отровата щеше да го повали скоро. И се разбесня в последните си мигове, крещеше и сечеше жълтите, сабята му отприщваше гейзери от кръв.

Но враговете не отстъпиха. Паднеше ли някой, друг изскачаше напред да го замести. И през цялото време виждаше над главите на убийците скупчените мъже, отнасящи Алдин и Габлона в мрака.

С пронизителен вик довърши последния уарди на пътеката. Кръвта от отрязаната ръка на врага го заслепи за миг, но той изрита пицщия убиец настрана и остави на хората си да го довършат.

Щом стигна до Наргла, спря.

Още чуваше вляво от себе си прашенето на смачканите храсти, където жълтите препускаха безогледно, и изрева на оцелелите си воини да ги догонят. Не тръгна с тях, защото очакваше отровата да го сломи всеки миг — дивата атака му бе донесла още пет-шест рани.

Чуваше шум и отдясно. Червените излизаха от скривалището и напиреха да спасят повелителя си.

„Е, още мога да навредя на враговете“, усмихна се мрачно самураят, щом умът му се освободи от заслепяващия гняв.

Сграбчи най-близкия труп на уарди и го просна върху Наргла. Опря пета в гърдния кош на гаварнеца, издърпа стрелата от тялото му и заби в раната кинжала на убиеца с жълта мантия. Поне остави на грамадните бойци от сектата Сутар достатъчно поводи за подозрения. Извъртя се и нахълта в шубрака, тъкмо когато първите гафове изскочиха на пътеката.

Оиши пак си наложи спокойствие. Трябваше да огледа и все още кървящата дупка на бедрото си. Започна да забожда и изважда

равномерно иглата. Чудно, дори не бе забелязал тази рана, докато не се отказаха от преследването почти под стените на града.

И май на всяка стъпка пред тях се изпречваха жълти. С лекота съсичаха всеки убиец от сектата Уарди, но така все повече изоставаха от Алдин. Не чуваха нищо. Накрая излязоха на разчистената ивица около градските стени на погубения град. Портата беше затворена. Оиши се поблазни да даде воля на отчаянието си и да заповяда атака, но Мари впи пръсти в ръката му.

— Той вече е в града — прошепна, задавена от сълзите си. — Само ще прахосаме живота си напразно, без да сторим нищо за него.

Премалял от умора и мъка, японецът се съгласи и групата се върна в гората. Настаниха се край ручейчето.

Почти всички бяха ранени. Четирима самураи и петима гафове загинаха. Оиши сметна за подигравка на съдбата, че отново останаха точно четиридесет и седем воина, ако броеше Мари и Тиа. Скоро разбра, че никой от враговете не си бе послужил с отровно острие. Сигурно от страх, че може случайно да наранят Алдин и Габлона. Едва сега осъзна колко настървен е бил Улсак да сграбчи нарочените за жертвоприношението. Без отровата убийците бяха твърде неравностойни противници, свикнали всяка драскотина да върши същата работа, както и удар в сърцето.

Щом свърши с раните, Оиши стана и се протегна. Тъмночервеното слънце на този безумен свят потъваше зад хоризонта — много по-бързо, отколкото японецът бе свикнал.

Огледа брега на ручея. Неколцина от съратниците му се занимаваха със същото като него. Други чистеха оръжието си или се бяха проснали да спят от изтощение.

Бе разположил часови около временния бивак, но усетът му подсказваше, че не е необходимо. Обръчът около града престана да се свива, защото жертвите бяха заловени. Само допреди ден всички воини си мислеха, че ще се сражават, и то славно, преди да срещнат смъртта. А ето че сега си почиваха край тихо шумящата вода и знаеха, че утре играта ще свърши. Тиа вече им обеща богатства и владения. Доколкото я разбраха, смяташе да ги издигне до ранг на даймио за върнатата им служба на нейния вуйчо.

Кървавият диск изчезна. Седемдесет и деветият ден от играта свърши. Оиши въздъхна, щом се сети, че на другия ден по същото

време могат да напуснат Дупката, ако пожелаят.

А Алдин ще е вече мъртъв.

Японецът стегна набедрената си превръзка и вдигна оръфаните останки от самурайските си одежди, които носеше още на служба при рода на Асано. По ръкавите засъхваха поредните кафеникави петна. Взря се отблизо в коприната. По нея още имаше следи и от екзекуцията на Кира. Колко ли далече беше онзи привичен свят? Оиши вдигна очи към небето. Спомни си нощта, когато Алдин го изведе на покрива на кръчмата и му показа мъничката спирала, сякаш събрана от искрици. Каза му, че там е бил неговият дом.

Вдиша през зъби и затърси с поглед яркото петънце. Къде ли е сега Асано, другият му господар? Японецът вече не се съмняваше, че не е попаднал в обиталището на духове. Тук също живееха хора и други същества от плът и кръв. И както в неговата Япония, нямаше предел за коварството и безчестието в сърцата на хората. Само Алдин не беше такъв. Толкова му напомняше за Асано с благия си смях и желанието да се отнася почтено към околните. „И за него тук всичко е чуждо“, каза си тъжно самураят. „Честта вече нямаше място дори в моя свят. Какво донесе тя на господаря Асано, освен унижения, позор и гибел?“

Облече изцапаното кимоно и се наведе да вземе двете оръжия, оставени внимателно в тревата. Затъкна ги в пояса си и се усмихна, щом усети допира на ножниците. Остриетата бяха живи — негови спътници по пътя на самурая, сътворени от великия майстор Мацумаси, изковал ги с любов, вложил в тях своето чувство за чест и правдивост.

Някой се прокашля вежливо зад гърба му. Веднага различи присъщата за Такаши деликатност — винаги постъпваше така, когато искаше да обсъди нещо с брат си, но се колебаеше дали да прекъсне размишленията му. Обърна се и видя в очите му същата мъка. Загубата на единствения син бе разкъсала душата на воина, но и той щеше да потиска страданието си, докато всичко свърши.

„Докато всичко свърши...“ Зердж ги бе излъгал. Алдин реши да им признае това един ден. Дори да оцелееха в битките, не биха успели да се завърнат в своето време. Япония бе останала хиляди години назад в миналото и някакви странни творения бяха умрели вместо ронините. Но тази мисъл не го тревожеше в момента.

— Разговарях с кох Тиа — бавно изрече Такаши.

Оиши се озърна. Другите самураи се бяха събрали около тях, басаките също влязоха в кръга.

— Слушам те — тихо подкани предводителят.

— Тя се зарече, че ще бъдем въздигнати до даймио в нейните владения, ще можем да наречем цяла планета своя. Не ни обвинява за пленяването на Алдин и твърди, че е безсмислено да продължаваме усилията за спасяването му.

Оиши само кимна. Забеляза, че Тиа и Зердж също не са много далече. Младата жена му се усмихна печално.

— Същото каза и на мен. — Такаши мълчеше. — Разбирам те, но защо реши, че е нужно отново да чуя това? — Защото макар предложението да е благородно, принуден съм да откажа най-почтително.

— И какви са намеренията ти?

Оиши се взираше в своя брат, който макар и по-възрастен, го признаваше за свой предводител.

— Ще умра с моя господар Алдин — непреклонно промълви Такаши.

— Но ти знаеш, че е невъзможно дори да го доближим.

— Това не ме разколебава. Аз се заклях да го браня, но се провалих. Поне ще загина със сабя в ръка и в другия свят господарят Алдин ще ме посрещне, застанал до господаря Асано. Дватама ще знаят, че съм умрял както подобава на самурай, съхранил честта си.

Оиши не позволи на сълзите си да се стекат по бузите му. Вглеждаше се поред във воините и всеки кимаше решително. Гафовете не се поддадоха на навика си да крещят грубиянски. Само вдигнаха високо брадвите, за да изразят волята си.

Тиа ги зяпаше с изумление, но след миг изопна рамене и също кимна. Мари застана до нея.

— Значи няма да умра сам — прошепна предводителят. — Не бих поискал това от вас. Но нека се знае, че четиридесет и седемте ронина отново са като един в битката. И макар нашият господар да не види славния ни край, ще научи, че не сме го изоставили.

Всички си отдъхнаха като след изкачването на недостъпен връх. Никой не показва страх. Предпочетоха да се насладят на последните мигове сред приятели. Неколцина от японците и басаките започнаха

шеговит спор кой се е проявил най-добре в миналите сражения и кой ще повали най-много врагове утре. Потупваха гальовно оръжията си.

Тиа дойде при Оиши, протегна нерешително ръка и стисна пръстите му.

— Защо?...

— Защото съм самурай — отвърна той, сякаш не беше нужно да обяснява повече, но се запъна и добави: — Ти не бива да идваш с нас.

— Ограничен патриархален тип! — сопна се тя, но усмивката ѝ издаде, че не му се сърди.

— Какви бяха тези думи?

— Няма значение. Кога ще тръгнем?

— Прецених, че най-добре е да започнем посред нощ. Ще се промъкнем в града и ще опитаме да стигнем колкото се може по-близо до твърдината на онзи Улсак. Успеем ли да проникнем и там, ще спасим Алдин.

— Но нито за секунда не си повярвал в успеха, нали? — прошепна тя.

Японецът разбра, че е безсмислено да я заблуждава.

— Веднъж си позволих небрежност и ни оставиха да избягаме. Предводител като Улсак не повтаря грешките си. Вероятно е поставил хиляди стражи. Поне ще се опитаме... и ще умрем верни на самурайската чест.

Оиши седна на тревата до ручея и Тиа се отпусна на колене до него, без да пуска ръката му. Другите са разпръснаха — някои искаха да подремнат, други говореха със старите си приятели или пък с новите, намерени сред грамадните, покрити с козина гаварнци. Такаши и още неколцина предпочетоха да наблюдават мълчаливо трепкащите отражения на звездите във водата, за да се простят на спокойствие с живота.

— Разкажи ми за вашите светове — тихо помоли Оиши. — И как стигнахме дотук.

— Ох, откъде ли да започна? — засмя се Тиа.

— Изборът е твой.

Тя въздъхна и се премести по-наблизо, устните ѝ почти докосваха неговите.

— Първо ще ти обясня как бяхте пренесени през времето и пространството. После ще ти разкажа и историята на човечеството,

започнала някога на мястото, наречено Земята. — Тя се взря в очите му усмихната. — Има легенда, която се разказва на десет хиляди планети — зашепна сериозно. — Минали са три хилядолетия, но още се помни историята на четиридесет и седемте ронина, решили да умрат за своя господар, макар той да бил отдавна мъртъв...

Звездите бавно пъплека по предопределения си път, големият Магеланов облак осветяваше величаво небето като безкрайна сребърна ивица.

— Дано пукнеш пръв! — отпаднало промълви Габлона и изгледа злобно прикования към отсрещната стена Алдин.

— Много мило. Като знам какво са ни подготвили, ще бъда доволен пожеланието ти да се сбъдне.

Вратата изскърца и влезе Улсак, мрачно ухилен до уши. Втренчи се тържествуващо в жертвите си.

— Принуден съм да отбележа, че гостоприемството ти не го бива за разлика от предишния път — рязко каза вазбата.

Остана доволен от предизвикателството. Предъвкваше думите часове наред. Така беше по-добре, отколкото да се подмазва на мръсника, канещ се да го погуби.

— А, да, не съм ви осигурил разкош. — Погледът на висшия ула се плъзна по килията. — Сред малкото оцелели постройките се оказа и подземната ми тъмница.

— Какво удобно съвпадение!...

— Да, чиста случайност — изкикоти се Улсак, решил да се включи в словесното надиграване. — Но пък личните ми покои изгоряха въпреки всички усилия. Вятърът носеше предостатъчно жарава.

— Тъжно, наистина — подхвана Алдин, за да се разсее поне за малко.

— Затова избрах тъмницата. Ще имате здрав покрив над главите си до сутринта.

— А колко остава до зазоряване? — изхленчи Габлона.

— О, нима нощта се точи бавно за тебе? Моята разсеяност ме прави коравосърдечен. Сега е средата на нощта. Но за да не гадаеш напразно, ще заповядам някой от стражите да влиза всеки четвърт час,



за да знаеш колко време ти остава. Забавлявайте се, приятели мои! — разсмя се Улсак и излезе.

След малко Корбин надигна глава и впи поглед в Алдин.

— Дано се мъчиш повече от мен!...

— И тогава Алдин се сбогува с Александър, назован още Великия...

Оиши вдигна ръка и нежно докосна лицето ѝ.

— Мисля, че е време да започваме.

Тя млъкна виновно, после се усмихна.

— Щеше ми се тази нощ да продължи безкрайно.

— Но нали желанието ти ще се изпълни съвсем скоро? — напомни Оиши. — И ще можеш да ми разказваш още, колкото ти се иска.

Преди да осъзнае какво прави, наклони се към нея и срещна устните ѝ. Тя се притисна в него. През цялото време не бе пуснала ръката му.

Самураят се отдръпна и единствената им целувка свърши. Дватама се кискаха като хлапета, прегърнали се за пръв път в тъмно ъгълче.

Оиши се изправи и Тиа усети, че до нея стои отново предводителят на своите съратници. Не понечи да задържи повече ръката му.

— Време е — сдържано изрече японецът и всички наоколо се раздвижиха.

Отърсваха се от спомените, безметежното съзерцание или последните самохвалства пред онези, които разбираха какво се опитва да скрие красноречивият воин.

— Какъв е планът? — изпъчи се Ура начело на басаките.

— План ли? — Оиши поклати глава. — Нима наистина ми задаваш този въпрос? Ще намерим изронена дупка в стената и ще влезем в града.

— А за катакомбите помисли ли? — обади се Мари.

— Чудо е, че се измъкнахме оттам — със съжаление промълви самураят. — Можем да се лутаме дни наред.

Мнозина потвърдиха опасенията му.

— Да вървим тогава! — изрече Оиши и вдигна сабята си към небето.

— Браво! Сериозно ви казвам — браво и пак браво! — подвикна глас от непрогледния мрак. — Ах, защо нямам под ръка някой художник от школата на социалните реалисти, за да ви нарисува. Бих нарекъл картината „Походът на четиридесет и седемте ронина“. Абсолютно възплъщение на героизма!

Всички се обърнаха с оръжие в ръка.

— Кой си ти? — рязко извика предводителят.

— По-тихо, добри ми човече. Ще ни чуят.

Постепенно очите им различаха прегърбен, съсухрен силует. Старият мъж се опираше на висока тояга.

— Какво искаш, старче, мътните те отнесли? — озъби се Мари.

— Само малко да си побъбрим като приятели.

— Но без мръсни номера, дърто, че ей сега ти рязвам главата! — гърлено изръмжа Ура.

— Ех, вие — гафове, винаги сте си били кръвожадни.

— Познавам този глас — остро се намеси Тиа и припряно доближи странния човек. — Божичко, ще се пръсна! — изкикоти се тя. — Ярослав!

— Същият — ухили се старецът, метна тоягата настрана и затанцува на място. След малко се укроти. — Да знаете, разигравах онази сган няколко седмици. Вярно, накрая ми оставиха няколко резки по гърба, но поне не ме нанизаха като пиле на шиш. Ето каква е ползата да си познавач на антропологията. Бях техния луд шаман и поглъщаха жадно всяка моя думичка, също като ксарни помията си!

— Значи го познаваш?

Оиши застана до Тиа.

— Ах, вие двамата! — Ярослав размаха пръст като заядлива леля. — Погледах ви малко отстрани. Наистина трогателно!

— И на тия години си оставаш пръч! — ухапа го жената, докато го прегръщаше. — Защо си ни зяпал?

— Всъщност исках да се освободя от съмненията си спрямо тебе. Щом дочух, че са хванали Алдин, рекох си — хайде да намеря тези храбри бойци, преди да направят нещо безразсъдно и да се погубят. Подготвил съм един малък трик. Имаше някакъв нищожен шанс да го пробутам и самичък, но с ваша помощ надеждата е несравнимо по-

голяма. Имам нюх на детектив — знаех си, че ще ви намеря близо до портата, през която вкараха Алдин.

— А знаеш ли къде са го затворили? — грейна Оиши.

— Че откъде да знам?

Японецът въздъхна и му обърна гръб.

— Тогава не ни пречи да изпълним последния си дълг.

— Я почакай! — Ярослав го заобиколи и пак застана насреща. — Всичко е готово да се пръсне по шевовете. Вашите хитрости срещу другите кланове успяха. Всички настървени младоци са зажаднали за кръвта на жълтите и техните ули едва ги сдържат.

— Това вече с нищо няма да ни помогне.

— О, ти не знаеш как побеснях червените. Разправят, че Улсак пожертвал техния повелител в стремежа си да залови Алдин. Дори когато намериха един от вашите, преоблечен като уарди, приписаха това на коварството на Улсак. — Оиши се усмихна. — Аха! Знаех си, че имаш пръст в тази работа. Дори онзи маниак не би убил някой от равните му. Лошо е за послушанието на простолюдието господарите да се изтребват помежду си. Но сега стискат зъби само заради обещанието на Улсак.

— Говориш за възможността да напуснат Дупката ли? — пожела да се увери Тиа.

— Ти как разбра?! — ахна старецът.

— С помощта на малко дедуктивна логика. Габлона се опитал да склучи сделка, за да си опази кожата, Надзорниците го надхитрили и петдесет кораба са готови да се скачат един подир друг със станцията на върха на Седа. Ти защо не ми каза, преди да слезеш тук?

— Момиче, има хляб в тебе! — тържествено обяви ученият. — Съжалявам, че не можех да бъда откровен, но все още се съмнявах. Нали казват, че кръвта била по-гъста от водата, а Алдин ти е вуйчо само по брак. — Вторачи се в нея изпитателно. — Както виждам, сбъркал съм. Да оставим това засега. Все още можем да забъркаме хубава каша.

— Искаш да насъскаме клановете един срещу друг? — скептично попита Мари.

— И това обмислих. Би ни улеснило, но имаме много по-важна задача. Смятам да срутя всичко върху главите на тази сган, но вие ще трябва да ми помогнете. Щом съмне, портите ще бъдат отворени и

всички алшиги от останалите пет секти ще се стекат на площада, почти изтощили търпението си. Ще бъдат повече от милион! Една искра ще стигне, за да избухнат. Е, ако Улсак изпълни обещанието си, ще му простят. Но ако се провали...

Гласът на Ярослав затихна, вече не го свърташе на едно място. Оиши обаче се двоумеше.

— Искахме да умрем в името на господаря си — натърти безстрастно.

— А, като започне суматохата, най-вероятно точно това ще ви сполети — успокой го мрачно старецът.

— Какво си намислил? — грубо се намеси Ура. — Хайде, казвай по-бързо!

— Първо, връщаме се в катакомбите.

— Какво?! — възкликна Оиши. — Да пълзим из онази смрад, докато господарят ни умира на площада? Никога!

— Доверете ми се — възбудено настоя ученият. — По пътя ще се опитам да ви обясня всичко. Сигурен съм, че с ваша помощ ще се промъкнем покрай стражата, поставена от Улсак.

Самураят погледна Тиа. Само тя можеше да реши дали да послушат този непознат, който наглед не беше на себе си.

— Той и Зердж са най-близките приятели на Алдин — кротко го увери тя. — Ярославе, аз ще дойда с тебе.

Оиши впи поглед в очите на стареца. Виждаше само вълнение и молба.

— Така да бъде — изрече решително. — Дано идеята ти си струва.

— О, ще се убедиш сам — ухили се Ярослав. — Ще бъде най-страхотният трясък в историята на разумните раси. Да вървим!

Групата скоро се скри в нощта.

Гласовете на неизброимото множество се сливаха в такъв оглушителен грохот, че Алдин дори не чуваше ужасните писъци на Габлона, който стоеше почти до него.

Алшигите бяха забравили разногласията си, единни в жаждата си да видят смъртта на онези, които Улсак им бе обещал.

Вазбата се озърна през рамо към висшия ула на Уарди, стъпил над него върху издигната за празника платформа. Повелителят протягаше ръце към тълпата, очите му искряха от свирепо удоволствие.

Алдин побърза пак да се загледа напред, защото прозря в миг, че вижда неизлечимо луд човек. Потрепери, щом си представи как подкрепеното от милион фанатици безумие след броени часове ще връхлети Облака.

— Чуй ме, мой народе! — Гласът на Улсак се издигна до вой, но потъна в тътена на хилядите като плача на бебе в буря.

Четирима стражи сграбчиха веригите и задърпаха вазбата напред. Спуснаха се по няколкото стъпала към платформата, достъпна за погледите на алшигите от целия площад.

Колкото и да бе напрягал волята си досега, вазбата омекна целият, щом го доближиха до кола. Повлече крака и като видяха унижението му, убийците се разкрещяха така, че едва не му пръснаха тъпанчетата.

Стражите ругаеха и дърпаха. Стоманеният шип блестеше сякаш със собствена злоба в утрото. Алдин изви глава настрани и повърна, сганта зарева още по-страшно в радостта си.

Виждаше Габлона да се търкаля на площадката, молбите му за милост глъхнеха в невероятния шум.

Няколко ръце сграбчиха грубо Алдин за раменете и го изправиха насила. Някой стисна ченето му и го принуди да отвори уста. Прохладна течност се изля в гърлото му и той отпи жадно — за последен път.

Веднага усети бодежите в пръстите, сърцето му се забърза, сякаш бе погълнал наведнъж цяла кана кафе.

— Това е, за да не припаднеш набързо — викна един страж в ухото му. — Не искаме да ни разваляш забавата.

Изведнъж тълпата притихна, всички вдигнаха глави.

— Малкият мрак! — ахна друг от стражите.

На диска на светилото се появи тънко резенче тъмнина, все едно някой великан си отхапа парченце. След гръмовните викове мълчанието на алшигите беше не по-малко страшно. Морето от лица се люшна едновременно към Улсак. Алдин видя, че повелителят на Уарди е застанал зад високия олтар.

— Чуй ме, народе мой!

Този път гласът му отекна над площада. Викачи, пръснати навсякъде, повтаряха думите му.

— Днес е времето на Улман! Сега ще ви разкрия какво ни очаква. Това е денят на единението. Нашите шест клана ще станат отново като един! — Сред ниското мърморене на гъмжилото Улсак се развика още по-гръмко. — Защото тъй е предречено! С жертвата на тези двамата Онзи, когото не може да съзре око, отсъжда, че мигът е настъпил. Ето, погледнете ме — днес ще ви отворя очите за своята същност.

Направи драматична пауза, но откъм тълпата се разнесе враждебно ръмжене. А жълтите се смълчаха напрегнато. Ако техният повелител се въздигнеше, значи сектата Уарди трябваше да стане първа сред останалите.

— Чуй ме, народе. Най-сетне мога да ви известя цялата истина. Защото аз съм изгубеният в прастари времена Ема, пратен да ви поведе към звездите!

Диви вопли. Някои ликуваха, други се вбесиха от светотатството. Покрай основите на кулата десетки жълти бяха повалени. Сякаш тласнати от гигантска ръка, мнозина червени извадиха кинжалите си и се втурнаха напред. За миг Алдин се ободри — стори му се, че безредиците започват и за пръв път от незапомнени години започна да се моли беззвучно.

Но множеството пак се вторачи в небето и се вцепени. Две хиляди години бяха минали в Дупката, докато изгнаниците видят двойното затъмнение.

Дясната сянка бе проникнала навътре в светилото, но и отляво се появи тънка ивица мрак, напредваща да я пресрещне.

— Това е знамението! — загърмя гласът на Улсак. — Двете сенки — като тези двамата, които скоро ще умрат. Щом светлината изчезне, Седа ще се отвори за вас и заедно ще полетим към звездите, за да убиваме за Онзи, чието име не бива да произнася никой смъртен! — Смаяното мълчание на тълпата криеше ужасна сила. — Както е предречено, ще се възнеса, за да ви отворя небесните порти. Гледайте към Гибелното място и там ще ме видите. Убедите ли се, че не падам към смъртта си, ще знаете в сърцата си, че аз съм Ема. Когато отново застанете лице в лице с мен, вече ще сме литнали към звездите.

Десет жълти държаха на раменете си подвижен пиедестал, покрит с най-фината жълта коприна. Улсак пристъпи върху него от олтара и беше понесен към входа на кулата.

— А тези — на коловете! — заповяда един ула.

Четиримата стражи повлякоха възбата, наместиха го над стоманеното острие и го пуснаха внимателно. Краката му докоснаха площадката и в същия миг усети бодване. Инстинктивно се надигна на пръсти и по площада се разнесе смях.

Жълтите хванаха краищата на веригите и ги вързаха за куките, забити в площадката. Алдин се опита да помръдне предпазливо. Стоманеният пояс не му позволяваше да се отмести от смъртоносния шип, стърчащ само на два-три сантиметра под чатала му.

Нещо издрънча отзад. Наместваха големия меден съд, за да стърчи канелката точно над голямата платнена торба на гърба му.

Улата пристъпи напред и примижа срещу слънцето, сякаш пресмяташе точния момент. Завъртя кранчето и надникна в торбата.

— Така ще се свлечеш надолу, когато светилото бъде погълнато от тъмнината — каза злобно ухилен и се обърна към стражите. — Ако дотогава някой от двамата още упорства, просто го натиснете, за да не се бавим. — Пак се вгледа мръснишки в жертвата. — Имаш късмет. Водата ще капе бързо, ще умреш само след два часа. Обикновено проточваме веселието по цял ден.

— Майка ти се въргаля в сламата с прасета! — оплези му се Алдин.

Лицето на мъжа потъмня от гняв и възбата се разкикоти истерично. Та какво по-лошо можеше да му стори този изрод?

Неколцина от стражите се извърнаха да прикрият усмивчиците си, а улата се отдалечи припряно. Вазбата погледна Габлона, вързан само на три метра от него.

— Ларайс, видя ли докъде ни докара с глупостите си! — писна кохът.

— Аз ли? Май точно ти се опита да мамиш в предишната игра. И ти уж се споразумя с Улсак. Побъркал си се.

— Поне онези гадове горе ще останат без пукнат катар след смъртта ми — извика Габлона.

— Я млъквай...

Алдин опита да се изправи на пръсти и се отпусна съвсем бавно. Върхът на кола пак го бодна.

Тълпите мълчаха, само по някой подвикваше или се присмиваше. Вазбата се взираше в тях. Цял милион смахнати. Поклати глава. Техните жени и деца в градовете им бяха не по-малко луди. Магелановият облак скоро щеше да се превърне в касапница. Вече две хилядолетия нямаше армии, едва ли някой би смогнал да организира отбрана. Тези вълчи глутници щяха да избиват жертвите си с наслаждение.

Леко разкърши рамене. Вече усещаше натрупването на тежестта, докато торбата на гърба му се пълнеше с вода.

Наистина рядко зрелище, каза си печално, докато наблюдаваше как слънцето се скрива зад двете луни.

— Загубихме всякаква връзка с кулата! — кресна нахълталият Вол.

— Знаем! — пискливо отвърна ксарнът. — Стана още преди десет минути.

Коховете се щураха безцелно. В залата тегнеше погребално униние. Алдин и Габлона бяха в ръцете на алшигите, камерите по Небесния асансьор предаваха подготовката за жертвоприношението. Целият Облак замря. Тук-там по някой късметлия, налучкал печелившата комбинация още в първия ден на тотализатора, седеше в кръчма или на площад, гледаше големите видеоекрани и вече мислено си харчеше милионите, без да подозира какво бедствие назряваше.



Един от по-дребните кохове, купил акции на „Галактическата хазартна компания“, бе намерен преди малко в офиса си, стиснал шишенце отрова в сгърчените си пръсти.

— Зола, пак ли правиш същите номера? — развика се Вол. — Превключваш сигнала и после разправяш на всички, че е станало нещо друго.

Ниският кох поклати глава. Агентът, на когото се уповаваше, сега се криеше някъде из катакомбите, на стотици метри от площада. А и не би могъл да си пробие път през това гъмжило.

— Съвсем ли си загуби ума? — прошепна на Вол. — Прекъсна връзката със самата кула. Цялата информация за играта продължава да постъпва при нас.

— Но защо стана това?

— Защото, драги кохове, Надзорниците май вършат нещо, което не искат да наблюдаваме.

Внезапно пейджърът на Букха замига. Гаварнецът разсеяно намести малка слушалка в ухото си и всички млъкнаха. След малко лицето му замръзна.

— Значи Тиа е била права — изохка Букха.

— Защо пък се сети за Тиа? — изсумтя Зола.

— Момичето се опита да ме предупреди, но аз не поисках да се вслушам в думите ѝ.

— За какво те е предупредила?

— Току-що получих две съобщения. Системите за сигурност в кулата са били изключени преди час. Поне десетина Надзорници са проникнали в Небесния асансьор. Проклетата кула е отворена за всички!

— А другото съобщение?

— Преди малко петдесет пътнически кораба първи клас са завършили подпространствения си скок и се намират в орбита около Дупката. Маневрират за скачване с кулата.

— Петдесет? — немощно повтори ксарнът, смазан от прозрението. — Май ще се издрайфам — прошепна и се затътри към изхода.

— Тук е — тихо каза Ярослав.

Шестима жълти бяха препречили коридора, водещ към врата от същото вещество, от което бе изградена и кулата.

— Сега сме точно под основата — добави шепнешком ученият.

— Млъкни, старче! — изсъска Оиши.

— Макар да бе чул и разбрал плана, още не вярваше. Но нима можеше да направи друго, освен да угоди на приумиците на този смахнат?

Групата забави крачка и спря пред стражите.

— Свободни сте — обяви Ярослав. — Моите хора ще ви сменят.

— По чия заповед? — недоверчиво изсумтя командирът на жълтите.

— По моя заповед!

— Ти си лудият шаман. Нямах правото да ни заповядваш.

— О, тъй ли било!

Ученият размаха ръце в сложни движения, сякаш правеше зловеща магия. Шестимата пред него отстъпиха малко, но не пожелаха да се махнат.

— Хайде, вървете си.

— Само ако някой ула от нашите ни освободи! — упорито изръмжа друг уарди.

— Значи ще ми се инатите, а?

Старецът заподскача още по-лудешки, пристъпвайки полека към командира, който го отблъсна и внезапно се преви със стон. От гърдите му стърчеше дръжката на кинжал.

Оиши захвърли жълтата мантия, със същото движение извади сабята си и разсече втори от жълтите, преди още да се е опомнил. Самураите връхлетяха останалите и ги повалиха за секунда.

— Добър удар! — засмя се японецът и тупна Ярослав по рамото.

— А, не съм си загубил майсторлъка. Нали ти казах, че си ме бива! — заядливо отвърна старецът.

Застана пред вратата и се огледа.

— Седем ключа — промълви унесено и пръстите му се плъзнаха по седемте квадрата в стената. — Доста си поблъсках главата, докато разгада тайната. Дни наред се мотах тук под носа на алшигите. Мислеха ме за слабоумен, но след като се срещнах с Улсак, решиха да ме оставят на мира. Само небесата знаят колко часа съм стърчал пред

тези ключове. Натисках ги безброй пъти. Все някоя комбинация трябваше да отвори вратата. Най-сетне я налучках онзи ден.

Ученият старателно докосна всеки от седемте квадрата. Никакъв резултат.

— О, само да не съм забравил! — изпъшка той.

Настръхналият Оиши му обърна гръб, за да не започне да вие от ярост.

— Я да опитаме пак — едно, две, четири, шест, три, пет, седем.

Слабо щракане и плочата се плъзна встрани.

— Ха, сетих се аз, че онези Първобродници са вложили някаква логика в поредността, иначе още щях да си натискам. Добре де, какво се мотае още?

Старецът опари с поглед спътниците си и влезе.

Оиши се подвоуми, но останалите вече се връщаха по тъмния коридор, понесли тежките пръстени гърнета. Ярослав им ги показва в скривалището си преди малко.

Щом пристъпи прага, душата на японца трепна от страхопочитание. Този коридор сияеше със същата чудата белота като кулата. Горещо замъждукаха светлини без огън, каквито видях и в странния кораб, пренесъл ги дотук. Неколцина от самураите ахнаха от уплаха.

— Побързайте де! — скастри ги ученият и тръгна напред. Стигнаха до зала в края. — Хайде, наредете гърнетата покрай стените.

Объркан за миг от гледката, Оиши пристъпи да докосне стената. В нея пробягваха приказни проблясъци, сякаш нечий силуети се мяркаха зад мътно стъкло.

Един от съратниците му изохка стъписано.

Нещото се появи откъм далечния край на залата. Извисяваше се над зашеметените самураи. Наглед беше метално и имаше може би стотина ръце, люлеещи се покрай тялото му. Рееше се във въздуха, сякаш го крепяха невидими ръце.

— Позволете да ви представя един от Първобродниците — изрече Ярослав и посочи създанието. — Всъщност е напълно безобиден. Остава човек да се шматка наоколо, да прави каквото си ще. Не вярвам изобщо да съзнава, че сме тук. Върши си своята работа. Когато най-после проникнах тук, присъствието му потвърди всичките ми предположения. Сетих се, че мястото трябва да е на самата планета,

защото в космоса би било твърде уязвимо към случайни произшествия. Признавам, че е направено много изобретателно. Системата поглъща всеки тласък от земетръс, преди да се повреди нещо. Малки двигатели по кулата компенсират дори нищожно слабия натиск на слънчевия вятър! Но сега ще се възползваме от превъзходно съвпадение. Двете доста масивни луни притеглят в една посока, а трябва да прибавим и грамадната звезда на тази система. О, каква сила дърпа Небесния асансьор нагоре! Но тази система ще успее да се справи с нея, макар че въздействието е неравномерно — към края на кулата притеглянето е още по-силно.

Ярослав огледа недоумяващите самураи.

— Все едно. Просто оставете гърнетата, където ви посочих. И по-леко! Този нитроглицерин е доста по-капризен от любимия ви черен барут. Колко се мъчих, докато го забъркам... — Щом изпълниха нареждането му, старецът се завъртя засмян из залата. — Мисля, че е по-добре да се отдалечите — промърмори, докато пъхаше фитила в единственото гърне с барут и го наместваше сред съдовете с нитроглицерин.

Взе факел от един гаварнец. Забави се малко, впил поглед в очите на едрия воин, но се извърна, без да каже нищо.

— Ще позволите ли аз да го направя? — предложи Оиши. — Нека всички други излязат.

— За нищо на света! — сопна се ученият. — Защо най-големият кеф да остане за тебе? Я се разкарайте!

Предводителят кимна, обърна се и побягна по коридора.

Ярослав се взря в Първобродника, който се поклащаше леко наблизко. Съществуването се бе сътворило, за да гради и поддържа, но никога не бе познавало нуждата да брани своя свят. Затова само наблюдаваше и не се намеси.

— Извинявай, приятелю — прошепна старецът.

Поднесе факела към края на фитила и изфуча от залата с веселия крясък на хлапе, хвърлило бомбичка в училището си.

Луните закриваха почти изцяло слънцето, а торбата се впиваше в раменете на Алдин.

Сред жълтите се надигаше ритмично заклинание:

— Ал-Шига, Ал-Шига, Ал-Шига!

Вазбата се дразнеше до полуда, че сякаш напяваха с ударите на сърцето му. Всеки вик беше грохот, отекващ из вените му.

Опита да намести товара по-удобно, но коленете му се подгънаха и стоманата одраска кожата между краката.

Изправи се с мъчителна гримаса и откъм тълпите се разнесе гръмовен смях.

Тогава се престраши. Трябваше да го направи! Само да се надигне на пръсти и да се стовари с все сила върху кола. И без това скоро ще се наниже. Да протака страданието още дори минута би било лудост.

Разтърси глава и капките пот паднаха от клепачите му. Щеше му се да прокълне тези фанатици, но знаеше, че няма да го чуят.

Погледна за последен път чудото, извисяващо се в небето. Небесният асансьор сякаш разсичаше на две слънцето, издигнало се в зенита.

Нима трябваше да се прости с всичко това, учуди се печално, докато друга част от съзнанието му се напрягаше за смъртното усилие.

Принуди краката си да се отпуснат и се постара да падне тежко, само за да подскочи след частица от секундата с безумен рев на болка. Загуби равновесие и като че щеше да се свлече отново. Пищеше, макар да знаеше, че острието едва ли е проникнало и на сантиметър в плътта му.

Спомни си насмешките на Улсак — как жертвите подскачали нагоре-надолу като кукли на конци. Обърна глава към Габлона. Дебелият кох правеше точно това и за пръв път през тези мъчителни седмици вазбата изпита съчувствие към врага си.

Изведнъж подигравките и скандирането стихнаха в уплашено мълчание. Стотици хиляди ръце сочеха кулата. Алдин стисна зъби, замря напрегнато и вдигна глава. На площадката, стотици метри над площада, се показва жълта точица.

За миг му се стори, че усети как земята се разтнесе под краката му, и пак се заклати несигурно над смъртоносната стомана.

Скоро сенките на луните щяха да се слоят пред светилото. Последните му късчета се смаляваха и щом се сети какво ще последва, Алдин изрева от ярост.

Площадката се залюля под краката му, Улсак изпъшка стреснато и погледна с широко отворени очи Надзорника.

— Няма нищо страшно — прошепна Лоза. — Кулата се движи, защото луните я притеглят.

Повелителят на Уарди се постара да укроти ужаса си и пристъпи напред.

Хиляди години всеки от Ал-Шига, опитал се да проникне нагоре, бе извеждан тук, на триста метра над площада, след проверката на пътниците. Неверниците се връщаха в стъклените си сандъци и продължаваха към небето. А праведните биваха захвърлени обратно в Дупката.

Но с това вече е свършено, ликуващо си напомни Улсак. Погледна надолу.

Неговият народ запълваше площада. И сякаш вятърът донесе до него напевните им викове.

— Ема, Ема!

Със сияещо от победата лице той стоеше така дълги минути, опивайки се от обожанието на тълпата.

Изви глава, за да погледне по дължината на Седа, която точно в този миг сякаш се забиваше в светилото, чийто лик изяждаха луните.

Всичко това е негово. Скоро ще е господар на звездите.

Изведнъж присви очи. Иглата вече не беше права!

Стори му се, че вълна пробягва по изпънатата струна. Спускаше се стремително.

Улсак извика задавено и отскочи към безопасността на залата. Седа се раздруса със стонове и скърцане, заклати се като кораб сред буря и тласъкът запрати повелителя на Уарди към стената.

Взираше се в Надзорника и различи страха дори у това чудовище.

Изохка гневно и пак тръгна към площадката. Сега вълната се носеше нагоре, а откъм небето я засрещаше друга, още по-могъща. Кулата се разтресе. Почти недостъпно за ушите бучене изпълни залата, звучеше все по-гърмко. Подът се изви и удари висшия ула.

Но Улсак изпълзя упорито навън. Гърч след гърч, все по-неудържими, пробягваха по туловището на Седа.

— Пада! — писна той.

Скочи и се извъртя с кинжал в ръка, но Надзорникът бе избягал.  
— Забранявам! — закрещя Улсак. — Аз съм Ема! Забранявам!

Някак успя да застане на площадката. Гъмжилото долу приличаше на скупчени разтревожени буболечки.

— Аз съм Ема! — Воят му се понесе към тълпата. — Вярвайте, защото аз повелявам така!

Грохотът ставаше оглушителен. Висшият ула отново вдигна глава, тъкмо когато последните парченца от светилото потънаха в сенките наред ясното обедно небе. Пламтяща червена корона обкръжаваше затъмненото слънце, а от хоризонт до хоризонт звездите засияха в цялото си величие.

— Настъпи предсказаният миг! — изрева Улсак.

Отгоре се спускаше гръмовен мрак.

— *Аз съм Ема!*

И още преди да е изрекъл думите, площадката се изтръгна изпод краката му.

Алдин осъзна, че станта вече не надава воплите си. Всички лица бяха обърнати към небето. Забравил болката, той също погледна.

В първата секунда беше убеден, че вече и зрението му изменя. По Небесния асансьор пълзеше издупина.

Зяпаше изумено как вълната пробягва светкавично, все по-голяма. Тътенът проникна и в тялото му, когато гърчът се стовари върху земята, мигновено се отрази и плъзна нагоре по другата страна на кулата.

Гробна тишина завладя площада.

А по Седа се спускаше нова вълна и когато пресрещна първата, издупината се удвои, сякаш кулата ей сега щеше да се разкъса.

— Алдине, какво става? — подвикна Габлона.

— Нещо се е объркало в Небесния асансьор. Започнали са пулсации.

Вторият гърч също се блъсна в земята и вазбата трудно запази равновесие.

— Още една налита! — възбудено изпищя Корбин.

— Тази гадост ще ни се стовари на главите! — отвърна с вик Алдин.

Думите му се разнесоха над тълпата, която замърмори развълнувано. Вазбата се досети, че по-добър момент едва ли ще има.

— Улсак е богохулник! — развика се с все сила. — Той не е Ема, нашата смърт ще разгневи Онзи, чието име не бива да изричаме!

Гневно ръмжене се надигна откъм гафовете в червено.

Четвъртата вълна стигна до основата и се размина с петата по пътя си нагоре. Оглушителният гръм сякаш разцепи въздуха.

В този миг слънцето изчезна в сенките на луните. Алдин въздъхна пресекливо. Време беше да умре.

Озърна се към стражите. Трима се бяха смръзнали от ужас, но четвъртият посегна да натисне раменете му надолу.

— Улсак!

Скупчените около площадката изреваха в един глас. Стражът, който се бе вторачил свирепо в очите на жертвата си, рязко вдигна глава и отстъпи.

В сумрака неясна фигура падаше с развята жълта мантия. Тялото на Улсак се пръсна на площадката с отворотителен плясък.

— Смърт на богохулниците от Уарди! — отекна гръмък вик откъм червените.

Стражите побягнаха, а около площадката закипя бясно изстребление. Още един гърч плъзна по кулата с вцепеняващ грохот.

Алдин гледаше унесено как вълна след вълна разтърсват Небесния асансьор. Усети, че ръми дъждец и се обърка. След малко разбра какво става — парченца се откъсваха от кулата. Дъждът се превръщаше в порой. Все по-големи късове се разхвърчаваха и се забиваха в гъмжилото. Един човек беше смазан, после друг, скоро няколкометрови буци поваляха десетки наведнъж.

Вазбата смаяно чу собствения си кикот.

— Май имаме прелестен избор — да бъдем набучени на кол или сплескани! — извика на Габлона, който зяпаше изцъклено разпадащия се Небесен асансьор.

Внезапно усети длани върху раменете си и се смръзна от паника. Знаеше си, че все пак някой побеснял уарди ще се върне да го довърши.

Чу звука на разпорен плат и водата плисна от торбата на гърба му. Почувства се лек като перце. В здрача видя гаварнец пред себе си, до него стоеше мъж в разкъсани дрехи на самурай.



— Вдигнете веригите по-нависоко! — кресна Оиши.

Воините му задърпаха трескаво тежките брънки, а Мари се промъкна между тях и с радостен писък се хвърли в прегръдките на Алдин, който за миг приклепна от тежестта ѝ.

— Да пукна, ако ще мога да спя с тебе! — изврещя, мъчейки се да не падне върху острието.

Най-сетне магнаха стоманения пояс от кръста му и той полека отстъпи на пръсти. Самураи го прихванаха да не падне.

— Ами аз! — писна Корбин.

Вазбата видя, че кохът още е вързан над своя кол.

— Един милиард катара! — каза му тежко.

— Каквото поискаш! — изплака Габлона.

— Тиа, като кох ти ще засвидетелстваш сделката.

— Видях и чух! — побърза да потвърди тя.

— Добре, добре, ще ти дам и сто милиона отгоре. Само ме отървете! — крещеше Корбин.

Алдин се смили и кимна. Неколцина от басаките освободиха дебелака.

— Е, хареса ли ти моето представление? — ухили се Ярослав.

— Беше възхитително. Но как го направи?

— После ще ти кажа. Крайно време е да се отдалечим от тази съборетина.

Старецът размаха ръце и подвикна на групата да се събере. Поведе ги към входа на Небесния асансьор.

— Там ли да се напъхаме?! — изпули се вазбата.

— Има поне още час, докато наистина започне да се разпада, а нямаме никакъв шанс да се измъкнем живи през площада. Ще избягаме през катакомбите. Има вход и откъм кулата.

Преди да влезе, Алдин огледа за последно площада. В призрачния сумрак на затъмнението алшигите отприщваха всички стари вражди. В дивашкото изстребление помежду им се вкопчваха и смесваха мантии с всякакви цветове. А притиснатите към основата на кулата отчаяно се напъваха да си пробият път, за да избягат от гибелната разруха.

— Шибани кретени! — извика от все сърце вазбата и се затича след Ярослав.

— Все още сме твърде близо! — извика задъханата Тиа, когато изкачиха ниския хълм извън стените на града.

— Цяла седмица да вървим, пак няма да избягаме — възрази ученият. — Ами че онова чудо се издига на четиридесет хиляди километра! Горните парчета просто ще влязат в орбита около планетата, други ще започнат да се снижават съвсем бавно, а остатъкът ще се сгромоляса. Може да си на хиляда километра оттук и пак да бъдеш премазана. Между другото, направих някои груби сметки как ще падне и избрах една пещера наблизко. Така ще сме на по-сигурно място, но ще можем да догледаме представлението.

— Дано не си забравил математиката — промърмори неспокойно Алдин, обърнал се да провери какво става с Небесния асансьор.

Намериха укритието под върха на височинката. Щом се сгушиха във входа на пещерата, обърнаха се към продължаващата в града лудост.

Алшигите се изливаха на потоци от всяка порта, но продължаваха да се избиват в движение. Общият погром срещу жълтите вече бе забравен. Щом някой видеше враг от друга секта, опитваше се да го довърши. Не се виждаха мнозина от клана Уарди. Тук-там сплотени отряди от тях още се съпротивяваха, но околните се съюзяваха и ги връхлитаха безмилостно. Веднага след заколението се вкопчваха помежду си.

— Я вижте това! — изохка Тиа.

Мощен гърч се спускаше по кулата, добре осветен от наполовина откритото слънце, клонящо на запад.

— Това може да е краят — промълви Ярослав. — Пулсациите са самоподдържащ се процес, който се усилва непрекъснато до пълно разпадане на структурата.

Шумът наоколо беше като от приближаващ ураган.

Земята подскочи. Небесният асансьор се усука около оста си. Из Дупката се разнесе пукот като от немислимо страшна мълния. Кулата бавно се въртеше в основата си.

Още по-силна вълна се стовари... и изумените погледи на хората и гаварниците проследиха как Небесният асансьор се откъсна и краят дълги секунди се задържа на петдесетина метра във въздуха. Поредният гърч заби Седа обратно с такава страхотна сила, че от удара

целият град се надигна. Дори алшигите забравиха за миг кръвопролитие, проснаха се на земята и заскимтяха от ужас.

— Пречупи се! — кресна Корбин.

Алдин също погледна в небето. Много километри по-нагоре кулата приличаше на разкъсана нишка.

— Двайсет, може би и трийсет километра — задави се Ярослав. — О, ще бъде истинска прелест! Аз го направих, аз!

Старецът танцуваше от радост.

Поне минута не личеше нишката да е помръднала, но се накланяше полека на изток, видимата ѝ ширина нарастваше плашещо бързо. От засилващия се тънък вой ушите на всички зазвъняха. Тъгълът на наклона ставаше все по-остър. Облаци прах се надигнаха около основата и след миг парчето удари.

Изглеждаше сякаш дълга ивица заровени мини се взривяват една след друга от центъра на града чак до края на Дупката.

С разтърсващ грохот кулата разсичаше града, разхвърляйки парчета стотици метра нагоре, за да се пръснат и довършат унищожението.

— Вижте какво идва! — ревна Ура и посочи право нагоре.

Няколкокилометров къс се носеше към земята като стрела.

— Великолепно! — крещеше старецът, който не можеше да се спре на едно място.

Гафовете се задъхваха от радостните си викове, накрая се впуснаха в дивашки танц около Ярослав.

— Хиляди... не, стотици хиляди слуги за нашите братя в отвъдното! — ликуваше главатарят. — Ние ще сме най-прочутите басаки, сражавали се и загинали някога!

Габлона застана крадешком до Алдин.

— Знаеш ли, още се чудя какво е сполетяло онова копеле Хасан.

— Доколкото го опознах, ще оцелее даже в тази катастрофа — отвърна вазбата почти добродушно.

— Не говореше сериозно за онзи милиард, нали? — небрежно подметна кохът, все едно се майтапеше със стар приятел.

Усмивката на Алдин показва всичките му зъби.

— Милиард и сто милиона, за да бъдем точни.

— Е, какво да се прави. Поне сме живи. След две-три минути всичко ще свърши.

— Алдине!

Нещо го блъсна и той се просна по гръб. Гафът Колда лежеше до него, а от гърдите му стърчеше къс самурайски меч. Такаши стоеше над тях, с някакво странно учудване по лицето си. След миг рухна — коремът му беше разпран.

Вазбата извика и припълзя до падналия самурай.

— Гафът се промъкна зад вас двамата и вдигна брадвата, но аз му попречих — прошепна Такаши. — Нещо у този мръсник ме дразнеше вече няколко дни.

Ярослав и Оиши коленичиха до ранения.

— Можеш ли да му помогнеш? — изплака Алдин, вперил поглед в надежда поглед в приятеля си.

Старецът огледа раната и завъртя глава. Самураят им се усмихна.

— Ах, каква битка беше... Моят син ще се зарадва, когато му разкажа всичко.

В следващата секунда лицето му застина в покой.

Ужасеният Ура гледеше невярващо стореното от неговия боец. Заговори умолително на Оиши:

— Колда е бил предател. Дано никога не зърне братята си в отвъдното! Дано бъде слуга на демони, за да го терзаят вечно!

— А какво ще кажеш за пролятата кръв на моя брат? — ледено изрече японецът и сабята му изскочи наполовина от ножницата.

— Нека Колда целува прахта под краката на твоя брат — много по-сдържано отвърна главатарят, вторачил се в острието. — Но ако желаеш друго възмездие, не те спирам.

— Брат ми е мъртъв! — кресна предводителят и вдигна сабята си за удар.

Изведнъж оръжията се озоваха в ръцете на хората и гаварниците.

— Не ви ли стига?!

Схватката още не започваше.

— Нима не убивахме достатъчно, нима нямаше смърт сред нас? — дрезгаво попита Алдин и застана между Оиши и Ура. Взря се в трескавите очи на самурая. — Твоят брат е мъртъв — прошепна вазбата, — но възвиси честта си, защото пожела да запази моя живот. Пролятата му кръв тежи и върху мен. — Сълзите се стичаха начесто по бузите му. — Той беше и мой брат, какъвто си ти. — Озърна се през

рамо към Ура, в чиито ръце брадвата не трепваше. — Ти също си мой брат.

Гаварнецът хвърли оръжието и закри лицето си. Алдин се вгледа в Оиши.

— Приятелю, ще ти помогна да погребем нашия брат.

Раменете на самурая се разтресоха, той прибра сабята в ножницата и пак коленичи до Такаши.

Вазбата присви очи към Габлона, който безстрастно вдигна рамене.

— Това е честта! — остро каза Алдин. — Той даде клетва и загина, за да не я престъпи. А според тебе всичко се купува. — Кохът се смръщи презрително. — Нищо не ти влиза в главата, а? Заради това беше всичко. Ето защо и алшигите, и ти се провалихте. — Пак се загледа в Такаши. — И затова умря той.

Дръпна се на няколко крачки от групата и се обърна на запад. Слънцето се скри зад хоризонта.

— Играта завърши — съдържано обяви Ярослав.

Изведнъж Габлона пристъпи към Алдин.

— Защо ме спаси?

— От чисто делови съображения — ухили се старецът. — Време е да ти съобщя, че Алдин и още неколцина негови поддръжници се сдобиха с няколкостотин хиляди билета, предвиждащи вие двамата да оцелеете.

— Гадник! — изрева дебелакът. — Пък аз си въобразявах, че в душичката ти се е събудила верността към онзи, който доскоро те хранеше.

— Налага се да те поправа — кротко отвърна вазбата. — Когато всеки вземе, каквото му се полага, може би трябва аз да ти предложа работа.

— Ах, защо не умрях, вместо да търпя това! — завайка се Корбин.

— И сега може да ти се уреди въпросът — изсъска Тиа. — Сигурна съм, че Оиши би те съпроводил с удоволствие до най-близката групичка оцелели от сектата Уарди.

Кохът изръмжа гневно и се махна.

— Ти какво ще правиш с печалбите си? — любопитства старецът.

— Май ще уредя някои стари дългове — бавно изрече Алдин. — Но като си помисля, някои от тях не мога да изплатя никога.

Зарей поглед към самураите и басаките, събрали се около своя последен загинал съратник.

— Не знам как стана чудото, но се отървахме! — писна весело Зола и плъсна в креслото си.

Другите кохове вече празнуваха буйно. Неспирно вдигаха поздравници за добрите си приятели Алдин и Корбин, които проявиха здрав разум и оцеляха.

— Господа! — кресна Букха и стовари юмрук по масата.

— Сега пък какво те гризе отвътре? — разсмя се Зола. — Пак ли започваш с твоите черни прорицателства?

Вече преглътна разочарованието. Подкупването на един от гафовете беше само допълнителна застраховка. Лесно подлъга дивака с няколко технически „чудеса“, обеща му щедро да го затрупа с богатства. Все едно. Гафът умря съвсем навреме и никой нищо нямаше да узнае, макар провалено то покушение да лиши Зола от милиарди.

Поне Надзорниците не го докараха до просия, а засега можеше само да гадае колко спечели „Галактическата хазартна компания“.

— Моля ви, господа — по-спокойно каза гаварнецът. — Искам да ви задам един въпрос.

— Добре де, казвай.

— Всички акционери в тотализатора ли присъстват в тази зала?

Зола набързо преброи събралите се кохове.

— Да, всички, без горкичкия Петир, който прибърза глупаво.

Другите се подсмиваха на участта, която слабодушният им приятел сам си навлече.

— Добре. Остана да се занимаем с два проблема. После закриваме срещата си и поемаме към своите светове, за да си вършим работата. Целта ни бе постигната тази сутрин. Изяснено е кое на кого принадлежи въпреки хаоса след играта с Александър. Всички адвокати и счетоводители одобриха доклада. Трябва само да го подпишем и ние. Но нека първо обсъдим по-спешния проблем.

— Ама какви грижи те налегнаха изведнъж?

— Налага се да уредим изплащането на печалбите от тотализатора — кротко напомни гаварнецът.

— Ах, да, печалбите — разсеяно повтори Зола.

Неколцина от коховете млъкнаха притеснено. Толкова се зарадваха на спасението си от капана на Надзорниците, че съвсем забравиха възможността някой все пак да е познал крайния резултат.

Букха кимна на ксарна, който се изправи внушително в целия си триметров ръст.

— Изминаха два часа от залез слънце в Дупката, с което официално приключи и осемдесетият ден от играта. Като упълномощен арбитър обявявам, че всички билети, в които е предвидена смъртта на Сигма през тридесет и първия игрови ден, а Алдин и Габлона оцеляват, са печеливши и подлежат на изплащане в съотношението, отбелязано на тях според деня, в който са закупени.

— Правилно, да се отървем и от това главоболие — ухили се Зола. — Из целия Облак няма да се съберат и сто хиляди билета от първия ден с тази комбинация. Вече проверих.

— Да разбирам ли, че изразяваш официалното си съгласие с резултата? — неумолимо попита ксарнът.

— Да, приемам ги.

— В качеството си на председател и главен акционер на „Галактическата хазартна компания“?

— Разбира се — натърти Зола, наведе се над бюрото си и притисна палец към сензора до монитора.

Отпечатъкът веднага се появи на екрана под документа, извикан от ксарна.

— Прекрасно! — въздъхна Букха.

— Защо се радваш толкова?

— Ами трябва да ти съобщя, че има още някои пакети от печеливши билети. Толкова се опасяваше от купените в първия ден от играта, че дори не си направи труда да поискаш преброяване на билетите, продадени между петия и тридесет и петия ден. А пък се оказа, че са цял милион и всички само у една фирма. Е, имаше случайни бройки и в други късметлии, но опциите за тях също бяха изкупени. Да го наречем допълнително начинание.

Зола пребледня.

— Позволих си да направя някои сметки — продължи гаварнецът. — Сега ще пусна на твоя монитор общите възможни печалби от всички печеливши билети.

Дребничкият кох присви очи към екрана, но веднага отскочи с измъчен писък, събаряйки креслото.

— Взеха ни всичко! Изплатим ли печалбите, остават ни само девет милиарда!

— Точно така е — весело потвърди Букха.

— Кой ни стори това? — изпъшка Вол.

— Ами една холдингова компанияка. Няколко души се сдружиха и рискуваха парите си.

— Кой са те?!

— Един от акционерите ще пристигне скоро. Мой кораб го прибра току-що и след около два часа ще застане пред вас, за да си поиска заслуженото. Стар мой приятел. Вазба...

Пропусна да спомене, че самият той също е сред главните акционери в холдинга. И без това другите кохове щяха да научат скоро.

— Нима говориш за Алдин Ларайс? — прошепна съкрушеният Зола.

— Именно! За най-богатия човек в Облака! — прихна гаварнецът и заудря с юмруци по масата, сякаш по-смешна шега не би могъл да измисли.

— Съсипани сме! — стенеше Курст.

Огромното табло беше тъмно. В залата на борсата не остана никой. Сервоботите цъкаха наоколо, събираха хилядите късчета хартия, парчетата от натрошени бутилки. Понякога откарваха труп на самоубиец, намерен под купчините боклуци.

Младият мъж търкаше с пръсти дулото на своя „Ерик 10“ и събираше смелост да погледне в цевта.

— Триста милиона! А можехме да станем кохове!

Загубени до последния катар. Трябваше да отпише и първата вноска за личния си кораб, а месечният наем за неговата територия в една планета на удоволствията се равняваше на професорската му заплата за десет години. Имаше да изплаща и половин милион по кредитните чипове...



Вдигна пистолета към челото си.

— Поне изчакай да се дръпна, преди да натиснеш спусъка.

— Блеки! — прошепна Курст и си почувства много глупаво.

Все едно бе попаднал в най-изтърканото видеошоу — приятелката идва да разубеждава краля на финансите, рухнал от висотите на успеха.

— Би ли ме оставила сам за минута? — помоли с пресеклив глас.

— Нима трябва да се прахосва геният, замислил това грандиозно начинание? — опита да го утеши тя.

Курст застана отново. Ах, защо му трябваше да се напива със стария си приятел, преподавал му някога в университета? Нито щеше да чуе за играта, нито би му хрумнало да предложи идиотския тотализатор. Проклет да е онзи Ярослав!!!

— Добре, но нека ти покажа нещо, преди да си пръснеш черепа — помоли Блеки.

Тя коленичи до него, порови в джоба си и извади омачкано листче с петно от разлято кафе. Вдигна го пред очите му. Курст погледна разсеяно и понечи да бутне ръката ѝ настрана. После грабна листчето с измъчен вопъл.

— Но това е печеливш билет от първия ден!

— Имахме петстотин такива, само че аз продадох опцията за 499 от тях. Викам си: „Знае ли човек?“, задържах един за късмет.

— Ти си чудесна! — Той захвърли пистолета, дръпна я за ръката и я поведе към изхода. — Мислех си за още някои вероятности! — забърбори трескаво. — Този тотализатор може да се окаже само началото на нещо страхотно. Слушай какво ми хрумна...

Вратата се затвори полека след тях.

Най-старшият влетя величаво в стаята и десетимата други Надзорници склониха глави.

— Сега доволни ли сте? — В гласа му трептеше недоловима следа от гняв.

Те мълчаха.

— Можем ли да ограничим вредата от случилото се? — обърна се най-старшият към Вуш.

— Вече е сторено. Няма записи, няма улики. Никой не може да опровергае версията за наркоманите, които са купували билетите. А корабите принадлежат на Габлона и вече се връщат към планетата, на която са регистрирани.

— Какво ще ми кажеш за Лоза?

— И той, и тръгналите с него са мъртви. Следите от изключването на системите за сигурност са заличени с унищожаването на Небесния асансьор. Лоза и останалите се опитали да избягат, но кабината паднала обратно в Дупката.

— Цяла дузина мъртви... — прошепна най-старшият. — Почти една двадесета от нас. — Поклати глава и огледа по-младшите. — Всичко свърши. Наложил се, ще направим необходимото, за да се отървем от случайно запазили се улики. Разбира се, коховете са научили всичко, но не биха посмели да ни разобличат, защото и тяхното добро име ще бъде опетнено. Запомнете едно — следващия път трябва да действаме много по-предпазливо и обмислено.

Даде знак, че ги пуска да си вървят и отлетя към изхода. Никой няма да научи, каза си с кротко задоволство. Дори не ще заподозрат, че е знаел за замисъла от самото начало. Други поеха вината, а той, както подобаваше на един водач, винаги би могъл да докаже невинността си.

Накрая само Вуш остана в стаята. За разлика от събратята си не се чувстваше никак съкрушен. Отърва се навреме от опциите за билети, в които гафовете на Сигма убиват Алдин и Габлона. Все пак спечели немалко. Ако имаше ръце, би ги потъркал, предвкусвайки с какви инвестиции има да си поиграе.

Парчетата продължаваха да се сипят от небето. Горе просветваха ослепителни ивици — нажежени до бяло късове от кулата се врязваха в атмосферата и довършваха опустошението долу.

Крясъци и стенания още отекваха из улиците на съсипания град, но мъжът не им обръщаше внимание.

Прекрачваше купчините мъртъвци и вървеше към мястото, където доскоро се издигаше Седа — светинята, донесла гибел на праведните.

Ровеше с крака из по-дребните останки, подпомаган от пожарите и проблясъците в небето.

Улицата се разклати под краката му и го просна по лице. След няколко проточили се секунди го върхлетя и тътенът на взривната вълна, която за малко да изсмуче белите дробове от гърдите му.

Погледна на запад. Над града на червените се издигаше огромна огнена топка, а над нея вече се разстиляше зловещ непрогледен облак.

Сви рамене и продължи да рови. Накрая намери каквото търсеше.

Главата я нямаше. Или се бе разпръснала при удара, или някой любител на трофеите я бе отнесъл. „Дано да е някой от сектата Сутар“, мрачно се усмихна мъжът. „Поне малко ще се утешат.“

Изплю се върху трупа.

— Ти не беше Ема — изсъска враждебно. — Не ти достигаше лукавство!

Хасан огледа руините и вдигна очи към небето.

— Но някой ден аз ще бъда!

— Да му беше видял лицето! — засмя се Букха и отново напълни сребърния си бокал с мускател. — Тъкмо се беше опомнил от сътресението да научи, че скромната ни фирма е обрала печалбите. Примири се полека. „В края на краищата“ — гаварнецът чудесно наподобя мрънкането на Зола, — „спечелихме девет милиарда“. В този момент влизат адвокатите и счетоводителите, трясват на бюрото му сметката за останалите дванадесет милиарда и го на-бутват в дългове до ушите. После се размириша още една история — бръкнал в касата на компанията, за да изкупи дела на Тиа! Сега е по-закъсал, отколкото преди два месеца!

Алдин се превиваше на тапицирания с коприна диван. Най-после се изправи и грабна още една чаша от подноса, разнасян из стаята от сервобот.

— Май ти стига толкова! — натърти Мари и му взе чашата.

— Нима? — палаво възкликна вазбата. — Миличка, говориш с един от богатите на Облака. — Не пропусна да кимне с уважение на Букха и Тиа. — Ако ми се пие, ще се наливам до насита.

— Лекарска забрана! — отсече жената и стовари чашата върху подноса. Сервоботът се отдалечи предпазливо. — Раната ти още не е зараснала, а и нали го чу: „Никакъв алкохол и един месец пълна почивка.“

— Месеца свършва утре — заинати се Алдин.

— Да, ама тогава ще трябва да се издължиш на Мари — ухили се Ярослав.

И двамата се изчервиха.

За празненството тази вечер старецът отново бе навлякъл шаманските си дрипи. Откакто се върнаха, повтаряше неуморно как разрушил най-грамадната постройка в галактиката и бързо се впускаше в технически подробности, размахваше ръце, за да покаже как се е клатушкала гигантската кула.

— Чух, че Корбин ти се обади — вметна Тиа. — Какво искаше този подлец?

— Да, я кажи какво е забъркал старият лисугер — оживи се Букха.

— Още не мога да повярвам — подсмихна се Ярослав. — Доскоро двамата с Алдин бягахме от единия край на Облака до другия. Чрез Букха пробувахме идеята за играта, защото беше единствената ни надежда да оцелеем и да се отървем от Габлона. Е, имаше и още някои хитрини за цвят. Да вземем тотализатора за пример. И какво дочакахме — Габлона сам да те потърси!

— Трябва да признаеш, че ни се размина за малко с Надзорниците. Беше съвсем неочаквано — възрази гаварнецът.

— Но сме си живи и здрави — махна с ръка старецът.

— На ръба бяхме... — прошепна Алдин.

— Е, какво ти каза тлъстото прасе?

— Каквото може да се очаква от него. Няма как да събере пари, за да ми плати обещаното.

— А ти?

— Ами предложих му работа — засмя се вазбата. — И най-интересното беше, че той поумува секунда, преди да ме прати по дяволите. Предложи обаче и нещо интересно.

— Казвай, казвай! — нетърпеливо го подкани Букха.

— Няма нищо против някоя нова игра — безучастно обясни Алдин.

— О, небеса! Игра!

Тежкият юмрук на гаварнеца удари по масата и разплиска чашите.

Всички забърбориха едновременно и само след секунди Ярослав настояваше, че една част от Колбард била особено многообещаващо място.

Вазбата печално поклати глава и се измъкна незабелязано. Щом доближи края на коридора, двойната врата се разтвори пред него.

Това беше любимата му част от неговата нова яхта. Прозрачният корпус откриваше гледка към сияещия Облак — огромно море от светлина сред мрака на космическата пустош.

Тук беше и онзи, когото Алдин търсеше.

— Знаех, че ще те заваря тук.

— Господарю — поклони се Оиши.

Вазбата хвана раменете му и го изправи.

— Не съм твой господар. И никога не съм бил.

Японецът се усмихна сдържано.

— Но това придава смисъл на живота. Аз съм самурай и мой дълг е да служа.

— Щом така желаеш — промълви Алдин. — Но служиш на приятел, както и мой дълг е да служа на тебе.

Оиши премълча. Вазбата не сваляше ръцете си от раменете му. Взя се отблизо в лицето на приятеля си.

— Липсват ти, нали?

Самураят кимна леко.

— Такаши, Сейджи, всички останали... Но те умряха както мечтаеха — като бойци — побърза да добави Оиши и пак зарея поглед към звездите.

— Загинаха заради мен, заради онази глупава суета, която ни събра. Трудно понасям бремето на тази мисъл.

— Ти се опита да ми обясниш как попаднахме тук — започна японецът. — Не ми е лесно да проумея, но едно разбрах — ако не беше ти, оцелелите сред нас също щяха да бъдат мъртви. Ти ни даде нов живот. Отначало ни излъга, защото вече чух, че е невъзможно да се върнем на Земята в своето време.

Самураят изчака, но Алдин не каза нищо.

— Значи няма да умра за господаря Асано — довърши Оиши. — И срещнах Тиа.

Най-сетне се засмя открито.

Вазбата кимна. Племенницата му и Оиши бяха неразделни. Радваше се да я види такава. Най-сетне се държеше с достойнството, подобаващо на кох. И за пръв път изглеждаше щастлива.

— Аз също съм доволен — призна си, — но споменът за мъртвите ме измъчва.

— Каза на Габлона, че изобщо не се е променил, но може би ти също не си извлякъл поука. Редки са хората, за които честта е над всичко. Аз се обвързах с честната си дума да ти служа. А още не знаех кой и какъв си. В първите дни се почувствах излъган, но честта ме задължаваше да не отстъпвам. Накрая я съзрях и в тебе. Ти беше готов да дадеш всичко, дори живота си, за своите приятели. Уважаваше

околните, но искаше същото от тях. Знам колко често дребните души отвърщат с измама на благородството. И все пак, Алдине, ще си послужи със слова, които вашият свят разбира — животът е игра, но не е най-важно да спечелиш, а да играеш честно. Загиналите за тебе вярваха в това. Щом и ти се отнасяш с почит към тях, живей както те биха продължили живота си и не скърби.

Алдин се усмихна не особено весело.

— А за мен особена чест е да се нарека твой приятел — тихо добави Оиши.

— Ларайс, къде се скри?

На вратата се очерта внушителната фигура на Мари.

— Я се върни при нас. Ярослав има страхотни идеи!

— Идвам, скъпа.

Докато се обръщаше, вазбата изведнъж се сгърчи от болка. Самураят го прихвана, смръщен угрижено.

— Раната ти! Добре ли си?

Алдин стрелна с поглед жената.

— Надявам се...

Двамата приятели заедно излязоха от звездната зала.

**Издание:**

Уилям Форсчън. Гамбитът на убийците

Американска. Първо издание

Редактор: Персида Бонева

ИК „Лира Принт“, София, 1998

ISBN: 954-8610-19-3



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.